SAN-ANTONIO

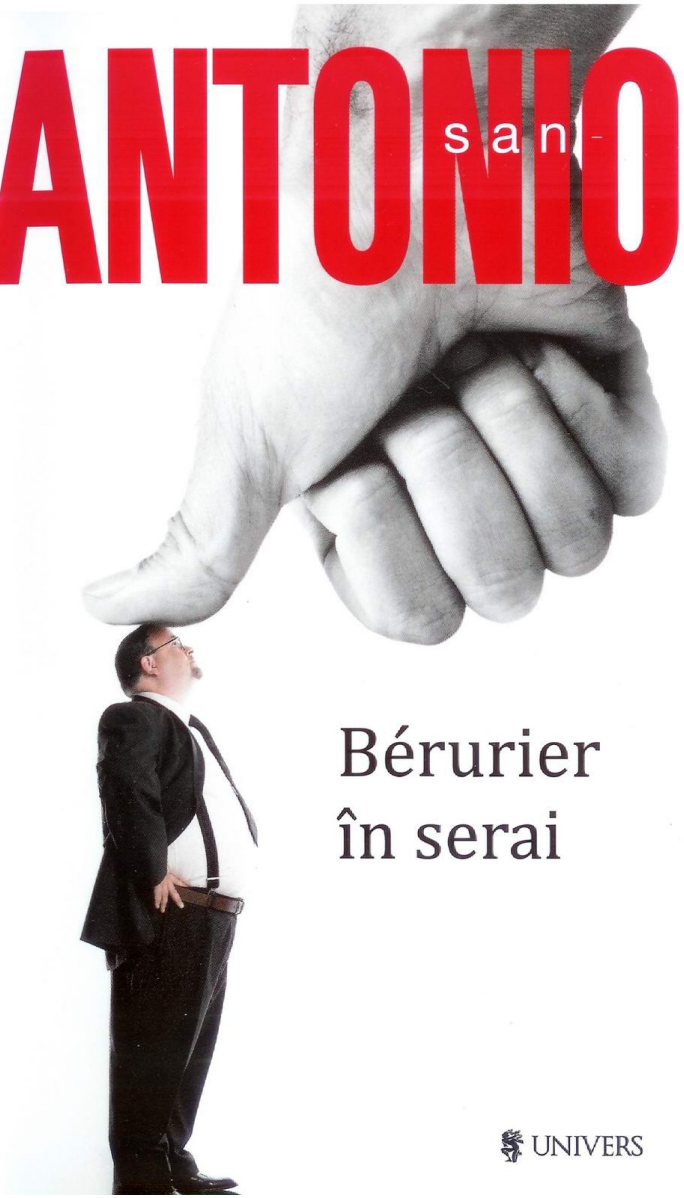

Bérurier în serai

UNIVERS

SAN-ANTONIO

Bérurier în Serai

Colecţia San-Antonio | 5

Pentru Frédéric Dard (1921-2000) întâlnirea care i-a schimbat destinul a avut loc când avea 17 ani: în 1938, unchiul său, mecanic auto, i-a făcut cunoştinţă cu Marcel E. Grancher, directorul editurii *Lugdunum* şi al ziarului *Le Mois à Lyon,* care venise cu maşina la reparat. Dard a devenit secretar de redacţie al ziarului şi a început să scrie articole. Marcel Grancher, care l-a apreciat din prima clipă pe Dard şi i-a întrevăzut talentul de scriitor, i-a publicat primele două romane la editura sa.

Un autor cu nume de oraş american

Frédéric Dard a scris numeroase romane populare şi cărţi pentru copii pentru a-şi întreţine familia. Foarte influenţat de romanul *noir* american şi în special de Peter Cheyney, Dard s-a împrietenit cu Georges Simenon, care a scris prefaţa cărţii sale *Au massacre mondain.* La zece ani după debutul său ca scriitor, a devenit celebru datorită seriei de romane poliţiste semnate cu pseudonimul San-Antonio, care-l au ca protagonist pe comisarul San-Antonio, simpaticul narator-personaj secondat în aventurile lui de uriaşul Bérurier. Pentru că voia un pseudonim cu rezonanţă americană, Dard şi l-a ales închizând ochii şi punând stiloul la întâmplare pe harta Statelor Unite – exact peste numele oraşului San Antonio din Texas.

San-Antonio – două sute de milioane de exemplare vândute

Din 1949, în această serie au apărut 175 de titluri. În paralel cu seria San-Antonio, unul dintre cele mai mari succese comerciale ale întregii industrii editoriale franceze din secolul XX, Frédéric Dard a publicat într-un ritm halucinant de cinci cărţi pe an, fie sub numele lui, fie sub numeroase pseudonime, romane *noirs*, „romane serioase”, povestiri, articole, piese de teatru şi scenarii de film.

Un castel şi o răscumpărare

Seria i-a adus venituri atât de mari, încât Dard, devenit bogat, şi-a construit o casă uriaşă – „castelul San-Antonio” în Elveţia. Din păcate, notorietatea autorului care scria despre crime şi răpiri a devenit atât de mare, încât propria-i fiică, Joséphine, a fost răpită, iar Dard a fost nevoit să vândă castelul din Gstaad pentru a plăti răscumpărarea de 2 milioane de franci elveţieni.

După moartea lui, seria San-Antonio a fost continuată sub acelaşi pseudonim de fiul său, Patrice Dard.

SAN-ANTONIO

Bérurier în Serai

Traducere din franceză şi note
de
MARIE-JEANNE VASILOIU

UNIVERS
2014

Redactori Irinel Antoniu şi Diana Crupenschi
Tehnoredactor Constantin Niţă
Coperta credit foto: Ingimage

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SAN-ANTONIO
Bérurier în serai / San-Antonio; trad. şi note de Marie-Jeanne Vasiloiu. – Ed. a 2-a, rev. – Bucureşti: Univers Publishing House, 2014
ISBN 978-606-8543-52-9

I. Vasiloiu, Marie-Jeanne (trad.)

821.133.1- 31=135.1
821.133.1- 312.4=135.1

SAN-ANTONIO
BÉRURIER AU SÉRAIL
© Fleuve Noir, un département d'Univers Poche, 1964
© Editura UNIVERS, 2014, pentru prezenta traducere

www.editurauniversro

ISBN 978-606-8543-52-9

Capitolul I

— Intraţi, domnilor, intraţi! face Bătrânul, trăgându-se de manşete.

Intrăm în P.C.-ul[1] lui.

— Are un aer al dracu’ dă *joyce,* în morningu-ăsta, Tunsul, îmi suflă Béru.

Enormul are tot atâta psihologie cât o cutie de sardele goală. Când îl cunoşti pe Babacul aşa cum îl cunosc eu, ştii să deosebeşti o grimasă de un zâmbet. Pe mine mă bate gândul, dragile mele, că, din contră, carburaţia merge al dracu de rău şi adulmec cevaşilea nu prea obişnuit.

Noi începem să ne aşezăm bivuacul în vizuina lui. Când zic noi, îi înţeleg pe Béru, Pinaud, Mathias, Filoseille, Nabus, Ronchond şi pe mine. Privirea mea de vultur agaţă două elemente insolite. Primul este o imensă hartă în culori a Orientului Mijlociu; al doilea, un domn grav şi mai oacheş decât un mexican. Pare să fi fost cioplit într-o măslină mare pelerinul. Tataia ni-l prezintă fără întârziere.

— Domnul Oscar Avane, însărcinat cu afaceri arabe.

Înclinări de dovleac de-o parte şi de cealaltă.

— Are gălbinare, murmură Bérurier cel Ager.

Béru al meu e înţolit stil Oxford, de vreo câteva zile. O toană! Poartă un impermeabil de culoarea sacâzului, cu nasturi de piele şi cu epoleţi. Cordonul, legat ca naiba, îi atârnă sub burdihan. În plus, prevăzătorul ăsta mic mai are şi un parapliu made in Picadilly, strâns cu grijă. Această măsură de protecţie împotriva lacrimilor cerului este cu atât mai ciudată, cu cât avem o vreme neînduplecat de bună. Dar în van ai voi să-i parcurgi meandrele gândirii. În caz de încurcătură, Béru se exprimă prin proverbe: „Ploaia din zori nu-i opreşte pe călători, mi-a întors-o el, dar

---

1 P.C. (presc.) = post de comandă (n. tr.).

dotează-te cu un cortel, pen’ ca-n marte şi-n april să nu te descoperi nici c-un fir”. Înţeleagă-l cine poate!

— Domnilor, face Big Bossul, după ce şi-a limpezit mucoasele şi şi-a tras manşetele imaculate, v-am adunat pentru a vă aduce la cunoştinţă o afacere extrem de gravă.

Pune mâna pe o riglă dintr-o platină de tinichea naturală şi se apropie de harta fixată pe perete.

— Iată, face el, o hartă a Orientului Mijlociu.

Rigla se învârteşte un moment pe deasupra hărţii şi delimitează un teritoriu trasat cu o linie punctată, având forma unui crab.

— Aici, zice, statul Khalaab-al-Amouk, condus de un imam.

— Chestia aia galbenă? întreabă Béru, apropiindu-se.

— Da.

— Ai zice că-i o omletă de ouă, ne asigură acest fin observator.

— Posibil, îşi pierde răbdarea Babacul. Acum cincisprezece zile, un avion al companiei Trans-Lucide, care asigură legătura Beijing-Londra, survola acest teritoriu, având la bord, printre cei vreo optzeci de pasageri, un agent al serviciilor secrete franceze, însoţit de o gardă de corp.

Tuşeşte uşurel în mâna făcută cornet.

— Agentul în chestiune aducea nişte documente de o extremă importanţă…

— Şi i le-au săltat uşor? se crede obligat să ghicească Barosanul.

— Te rog, Bérurier, fulminează Bătrânul.

Îl măsoară pe întrerupător vreo patruzeci de secunde, ceea ce îl face pe Grăsan să pălească, apoi să se înverzească şi, în sfârşit, să-i curgă bale. Parcă ar fi un câine boxer gras, care îşi încasează corecţia, Béru al meu! Pinaud, câtuşi de puţin nemulţumit, dă drumul la o mică tuse scuipăcioasă. Asta rupe încordarea, iar patronul reia:

— În timp ce survola Khalaab-al-Amoukul, comandantul

de bord a transmis un mesaj, pentru a semnala că scotocitomonitorul de veracitate i se lăsa pe tânjală şi era obligat să aterizeze în deşert. Aterizarea s-a făcut în bune condiţii şi, în timp ce personalul navigant se căznea să repare avaria, pasagerii au profitat de ocazie ca să-şi mai dezmorţească picioarele. Această oprire forţată a durat vreo două ore. Când avionul a fost gata să-şi reia zborul, s-a constatat că lipseau doi pasageri: agentul nostru şi însoţitorul lui. S-a organizat rapid căutarea lor, care nu a dat nici un rezultat. Dispariţia le-a fost semnalată prin radio autorităţilor din Khalaab-bal-Ik, capitala Khalaab-al-Amoukului, şi, pentru că aparatul trebuia cu orice preţ să-şi reia zborul, a decolat cu doi pasageri în minus.

Când vă spuneam eu, băieţi, că se pregătea ceva nu prea obişnuit!

— Spuneţi-mi, şefu, intervin eu, s-au făcut precizări privind natura acestei avarii?

Bătrânul face ca Apa Vie a Domnului Abate[2]: îmi zâmbeşte.

— Întrebarea dumitale nu e făcută să mă uimească, dragul meu prieten.

Dragul lui prieten! Oho! Demonstraţia asta de simpatie te lasă să întrevezi oareşce chestii!

— Serviciile competente, reia Bossul, au făcut o mică anchetă pe această temă. Ceea ce le-a permis să descopere că scotocitomonitorul de veracitate al aparatului a fost sabotat. Scotland Yardul a luat problema în mână şi a început prin a-l convoca pe comandantul de bord. Acesta din urmă nu s-a dus la numita convocare pentru bunul motiv că un glumeţ i-a tras două gloanţe de 9 mm drept în inimă, pe când se afla în baie!

— Of! ce vremuri grele! exclamă Béru.

— Primele concluzii care se impun: avionul a fost obligat

---

2 Apa Vie a Abatelui Soury - băutură terapeutică destinată „schimbării sângelui“. Aici, joc de cuvinte bazat pe identitatea de pronunție: (*Abbé*) *Soury* și (*il me*) *sourit* („îmi zâmbește“) (n. tr.).

să aterizeze în Khalaab-al-Amouk, iar comandantul aparatului era complice, face Bossul. Sfârşitul primului capitol, termină el.

Ne priveşte pentru a ne înregistra reacţiile. Îi dedic o strâmbătură elocventă.

— Şi de atunci nu a mai sosit nici o veste despre agentul nostru? fac eu încetişor.

— Nu, declară Babacul. Autorităţile din Khalaab-al-Amouk au făcut, se pare, cercetări, dar fără nici un rezultat. Ai zice că cei doi oameni s-au dezintegrat. Atunci, serviciile secrete franceze au trimis un om de-al lor în regiunea aterizării forţate. Anchetatorul a fost asasinat cu o lovitură de cuţit în spate, a doua zi după ce a sosit. Imediat, alţi doi agenţi au plecat acolo. Amândoi au fost găsiţi otrăviţi în camera lor, la hotel.

Noi exclamăm, aşa cum se cuvine.

— Nu m-aş duce să-mi petrec vacanţa acolo! afirmă cu energie Béru.

Big-Babacul îi strecoară o privire albastră, greu de definit.

— Vacanţa, poate că nu, face el, totuşi, acolo aş vrea să vă trimit.

Béru e cât pe ce să-şi înghită placa dentară cu imperială, iar omuşorul lui face şpagatul.

— Căci, lansează energic Bătrânul, Franţa nu se poate opri în faţa acestei serii de eşecuri. Domnul ministru m-a chemat ca să mă întrebe dacă am oameni în stare să reuşească acolo unde au dat greş cei de la serviciile secrete. Şi, atunci, domnilor, eu am răspuns afirmativ!

Tăcere. El tuşeşte din nou, încetişor.

— Bineînţeles, continuă Tunsul, nu silesc pe nimeni. Sunteţi liberi să refuzaţi o asemenea misiune. Dar este în joc onoarea serviciilor mele. V-am adunat pentru că sunteţi cele mai bune elemente ale acestei instituţii…

Noi nu ne mai încăpem în piele; dăm pe dinafară de se umple încăperea. Ne scărpinam, modeşti, în vârful nasului.

— San-Antonio, face Tataia, te declari gata de plecare?

— V-aţi îndoit de asta, dom' director? behăie tolomacul de San-Antonio, gata oricând să-şi lase găurit cojocul pentru mica lui glorie.

— Nu, dragă prietene. Îţi vei alege doi tovarăşi de echipă. Dar, mai înainte, aş vrea ca domnul Oscar Avane, aici de faţă, să vă facă un curs rapid despre Khalaab-al-Amouk, ţară puţin cunoscută de europeni. Când va termina, veţi şti ce calităţi se cer pentru a întreprinde ancheta periculoasă cu care vă însărcinez.

Licitaţia s-a închis!

Un mic freamăt parcurge asistenţa… Colegii se benoclează pe furiş la mine, ca să vadă cum mă comport. Perspectiva unei escapade atât de delicate în cătunul ăla împuţit nu-i tentează, după cât se vede. Le e destul că încasează scatoalce şi plumbi în Europa, făcând gherilă cu răufăcătorii; păi dacă, după toate astea, trebuie să se joace şi de-a Lawrence al Arabiei, cu preţ redus, atunci le vine să-şi trântească insigna de sticlete în prima pubelă întâlnită şi să se angajeze la Poştă, ca să facă acolo pe deştepţii.

Numitul Oscar Avane, care pare să fie fiul legitim născut din uniunea unui hering afumat cu o sticlă de ulei de măsline, păşeşte spre hartă. Este un domn elegant, cu gesturi naturale şi glasul mângâietor.

— Domnilor, atacă el, poate ştiţi deja, statul Khalaab-al-Amouk rezultă din fărâmiţarea marii Arabii Karbonate de Seud, survenită după războiul în care această ţară a înfruntat Anglia, sub domnia lui Fotomathon I. Este o ţară a cărei întindere e, în mod vizibil, egală cu cea a Franţei.

— Numa că n-are capitală Parisul, zeflemiseşte Abominabilul.

Oscar Avane îi aruncă o ocheadă îngheţată şi continuă:

— Capitala, aşa cum v-a spus domnul director, se numeşte Khalaab-al-Ik, iar locuitorii din Khalaab-al-Amouk sunt khalaabagiii. Unica bogăţie a ţării: petrolul. De-a

lungul litoralului, se fac ceva citrice şi, sub primele contraforturi ale munţilor Lukremené, pasc turme de astrahan pitic, dar astea sunt resurse foarte secundare. Khalaab-al-Amoukul este, în mod oficial, guvernat de Imamul Kummaïrespyr; de fapt, această ţară se subîmparte în emirate mici, dintre care cel mai important este emiratul Khanal. Fiecare dintre emirii care le conduc este, în realitate, un monarh independent pe care îl doare-n cot de directivele de la capitală. Deci unitatea Khalaab-al-Amoukului este doar iluzorie. Emirii sunt oameni foarte bogaţi, datorită petrolului, bănuiţi asta. Trăiesc în lipsă de înţelegere…

— Sunt tâmpiţi cu toţii? se neliniştеşte Teribilul.

Întreruperile astea ale lui Béru sunt nişte excremente peste care treci. Aşadar, Oscar Avane continuă fără să-l onoreze măcar cu o privire.

— Moravurile de acolo sunt foarte primitive. În afară de emiri şi de curţile lor, populaţia trăieşte în mizerie.

— Las’ să vină popovii, profetizează în surdină stângistul Béru.

De data asta, părerea lui capătă o oarecare pertinenţă, pentru că Avane dă din dovleac.

— Tocmai, că vin, aprobă el. Doctrina lor se dezvoltă ca neghina din grâu, în mijlocul acestui popor subdezvoltat, mânat cu biciul şi lăsat să crape de foame. Emirii se plimbă în Cadillac fără să-şi dea seama cât e de aproape ziua în care khalaabagiii or să-i stropească cu afurisitul lor de petrol şi or să le dea foc.

Tataia tuşeşte, jenat. Nu-i prea place s-o lungim pe tema asta. Are nişte idei preconcepute, inclusiv modul lor de folosinţă.

— Ca să ne întoarcem la afacerea care vă interesează, domnilor, reia Oscar Avane, vă precizez că avionul de la Trans-Lucide a aterizat în emiratul Khanal, care este guvernat de marele emir Obolan, cel mai aprig oponent al guvernului oficial. V-am spus că aceşti emiri sunt aproape

autonomi, mai adaug că Obolan este un tiran burduşit cu aur şi frământat de ambiţii. Nu-i nici un secret că ţinteşte să-l detroneze pe imamul Kummaïrespyr, ca să-i ia locul. Apoi îi va mătrăşi pe ceilalţi emiri, ca să opereze unificarea Khalaab-al-Amoukului şi să devină un adevărat şef de stat.

Eu ridic degetul, ca la şcoală.

— Prin urmare, dumneavoastră credeţi, domnule Avane, că, în măsura în care avionul a aterizat voit în emiratul Khanal, asta ar implica o complicitate a marelui emir Obolan?

— Fără pic de îndoială, afirmă Oscar Avenue, şi iată de ce au murit anchetatorii serviciilor secrete. Cum debarcă vreun european în ţara asta, ceea ce este extrem de rar, zbirii marelui emir Obolan nu au nici un fel de dificultate să-l repereze şi, dacă dă dovadă de o curiozitate mai deosebită, îl şi suprimă.

— Totuşi, nu poţi declara război Khalaab-al-Amoukului doar ca să faci liniştit o anchetă, suspină dragul de Pinuchet.

— Cu atât mai mult cu cât nici n-ai fi sigur că-l câştigi, întăreşte Obezul.

Bătrânul bate din palme, iar atenţia noastră intră la loc, în rând.

— Mi-a venit o idee, anunţă el cu emfază.

Béru dă să exclame că „o dată nu înseamnă nimic”, dar îi propulsez o lovitură de ciubotă la ţurloaie, cu titlu preventiv.

— Cei care vor pleca în expediţie se vor deghiza în arabi, declară el. Vor debarca la Mokkophania, portul sultanatului Analfabeth, regiune a emiratului Khanal. Acolo, îi va aştepta o caravană mică de dromadere. Vor ajunge, făcând etape scurte, la Totla-Khanal, oraşul în care se găseşte palatul lui Obolan. Oficial, vor fi negustori de zdrăngănele şi vor face comerţ.

Oscar Avane intervine.

— Îmi permit să precizez, în trecere, dacă domnul

director îmi permite, că poporul khalaabagiu este foarte sensibil la negustorii ambulanţi. Aprovizionaţi-vă cu marfă puţin costisitoare, de genul „Totul la 100 de franci”, şi veţi deveni personaje de vază.

— Toate bune şi frumoase, admit eu, dar cum o să ne descurcăm în privinţa dialectului?

Oscar Avane dă din capul lui de culoarea coclelii.

— Khalaabagiii vorbesc o arabă scotonazală, pe care nu o regăseşti la nici un alt popor din Orientul Mijlociu. Cei mai evoluaţi cunosc engleza, unii franceza. O să fie de ajuns să susţineţi că veniţi din Africa de Nord.

Bătrânul intervine. Îl mânca, dragul de el, că de mult nu mai trăncănise nimic.

— Am întors Parisul pe dos, încercând să vă găsesc pe cineva care să vorbească khalaabageza, dar degeaba. Prin urmare, va trebui să folosiţi sistemul pe care-l preconizează domnul Avane.

— Om vedea, mă învoiesc eu. Acum rămâne de rezolvat problema colaboratorilor mei. Îmi trebuie băieţi în stare să judece la rece.

— Dacă mergi să te fâlfâi prin soare, este de preferat, într-adevăr, glumeşte Detunătorul.

Eu continuu, în atenţia domnului şef al meu.

— Aceşti oameni trebuie să fie tineri, îndrăzneţi, supli, plini de curaj.

— Sanchi, că doar n-oi filma Tarzan! rânjeşte Béru.

E dezumflat Grăsanul meu; dacă lăsăm îndrăzneala deoparte, semnalmentele coechipierului ideal, pe care tocmai le-am dat, nu corespund deloc cu ale lui.

Îmi privesc în faţă colaboratorii. Mathias, Ronchond şi Nabus sunt tineri, sportivi şi neînsuraţi…

— Cine-i amator? întreb eu.

Toţi ridică mâna, în afară de moş Pinuche. Acesta din urmă îşi acţionează vechea brichetă cu o flacără tot aşa de fumegoasă ca un horn înfundat şi îşi părpăleşte trei milimetri de mustaţă, sub vicleanul pretext că-şi

reanimează chiştocul. Am o strângere de inimă. De obicei, Pinuche e gata oricând pentru escapadele periculoase. Ai zice că îmbătrâneşte. Oftez. O uşoară tulburare îmi abureşte inima romanţioasă.

— Cred, declar eu, că am să-i aleg pe Mathias şi pe Nabus.

Cei doi interesaţi se înclină, cu roşeaţa gloriolei pe frunţi.

Atunci, Enormul se pune pe nişte mugete de-ai zice că li se taie trompele, cu ferăstrăul circular, unei întregi turme de elefanţi.

— Mersi de delicateţe, tună Divinitatea Sa cu nasturii de la prohab încheiaţi strâmb; va' zică, te sacrifici o'ntreagă carieră pentru un domn despre-n privinţa lu' care faci prostia să-i admiri isprăvile şi el, cum poa' să-ţi facă o măgărie, nici nu stă pe gânduri.

Îşi întoarce faţa movulie spre Boss.

— Don director, face el, am regretul să vă dau demisia mea fără s-o mai înfăşor în ambalaj-cadou! Eu, nici nu mai poa' să fie vorba de rămânere într-o casă despre care mă umiliţi.

— Calmează-te, cartoafă, îi recomand eu. Dacă nu te iau, e pentru un motiv foarte simplu…

— Pen'că n-am supleţe de boa, nici curaj de Bayard[3] şi că-s niţel mai puriu? scrâşneşte devotatul meu camarad.

Se îndepărtează de noi, se apropie de perete, îşi sprijină de el braţul îndoit şi se pune pe bâzâit cu suspine adânci la adăpostul cotului.

Şi uite-ne pe toţi zâmbind, cu lacrimi în gene. E o loază grăsană, cumsecade şi sensibilă Béru al meu.

Mă duc la el şi-i pun mâna pe ceafă.

— Ei, hai, doar n-o să-mi faci pe Dama cu Camelii, Grasule. Nu te iau decât pentru că tu nu suporţi căldura. Ţi-e mereu sete, recunoşti? În văgăuna aia în care mergem

3 Cavalerul Bayard - personaj de poveste (n. tr.).

noi, mahomedul[4] nu te atinge cu vreun pămătuf de pene, crede-mă când îţi spun.

El întoarce spre mine moaca udă de lacrimi.

— Ei şi, face el, poa' să nu ştii că există tigve pline cu apă?

— Uitându-mă la tine, n-ar trebui să uit asta, consimt eu.

— O să-mi iau nişte sticle cu muscat şi gata treaba.

Cum să rezist, prieteni, când toată fiinţa mea aspiră la acest tovarăş de călătorie?

— Foarte bine, o să vii în locul lui Nabus.

Nabus nu are aerul că ar fi chiar aşa de consternat datorită acestei permutări. Se preface totuşi contrariat, dar numai ca să dea bine.

— Ei bine, afacerea e aranjată, declară Bătrânul zâmbind.

— Îmi permiteţi! zice deodată Pinaud, strângându-şi mustaţa cu combustie lentă între degetul mare şi arătător, pe care le-a umezit în prealabil cu salivă.

— Aveţi ceva de spus? murmură domnul Dir, nemulţumit, mângâindu-şi craniul asemănător unui popou de bebe crescut cu fulgi de cereale Blédine.

— Da, domnule director, behăie Pinuchet. Aş vrea să vă semnalez că mi-am făcut serviciul militar la puşcaşi şi că vorbesc curent marocana. Nu credeţi că ar fi bine să mă alătur acestei expediţii? Khalaabageza este, după cum zice domnul Avane, un dialect special. Totuşi, rămâne un limbaj arab. Or, mi se pare că, dacă unul dintre membrii misiunii ar vorbi, cu adevărat, limba…

Bravul, scumpul, blândul, tandrul, suavul, şiretul, generosul Pinaud! Nu a ridicat mâna ca să nu se aleagă cu o bruftuluială. Cu înţelepciunea lui obişnuită, a aşteptat momentul ca să-şi plaseze lovitura secretă.

Babacul îmi aruncă o privire în formă de portmantou. Eu bat din cazmalele mele de strâns fărâmituri.

— Ah! adevărat, vorbeşti curent marocana? zice el.

---

4 Mahomed (arg.) - soare (n. tr.).

— Da, domnule director.

Bătrânul se întoarce spre Oscar Avane.

— Ei bine, o să puteţi face un pic de conversaţie amândoi, decide el.

Şi iată-l pe flăcăul Oscar, cum se pune pe ciripit în limba lui Hasan al II-lea. Pinaud ascultă, cu sprâncenele adunate în spatele fumului împuţit al ţigării sale.

Când celălalt a terminat, murmură:

— Vreţi să repetaţi mai rar, vă rog…

Şi Avane, stăpânindu-şi un zâmbet, repetă. Atunci, Zdreanţă Bătrână sporovăieşte, la rândul ei. Ceea ce spune e amestecat cu cuvinte franţuzeşti.

Îi trag un cot lui Avane.

— Mi se pare că nu-i prea rău, nu-i aşa? îi suflu eu.

— Într-adevăr, recunoaşte, plin de generozitate, însărcinatul cu afaceri arabe. Sunt convins că, după un mic antrenament, domnul inspector se va exprima în mod fluent.

Băbătia are tâmplele transpirate.

Îi aruncă lui Oscar Avane o privire lungă şi oarbă, mulţumindu-i pentru milostiva lui minciună.

Prin urmare, iacătă-l pe Pinaud băgat în afacere, în locul lui Mathias.

Foarte rapid, Bossul ne pasează instrucţiunile.

Trebuie să plecăm mâine, dis-de-dimineaţă. Un avion ne va duce la Aden, acolo o să ne îmbrăcăm hainele arăbeşti şi o să luăm un bampor spre Mokkophania. În acest oraş o să ne aştepte caravana, şi marea, redutabila aventură va începe.

— Nu luaţi nici un bagaj, declară el, în afară de lenjeria de corp. În schimb, o să vă echipaţi fiecare cu o cantitate mare de mărfuri de doi bani. Ţin să le cumpăraţi voi singuri, ca să le cunoaşteţi mai bine.

Zâmbeşte.

— Şi încercaţi s-o vindeţi pe acolo cu profit; secţia de opere de binefacere a poliţiei vă va fi recunoscătoare.

Ne luăm rămas bun cu o mulţime de strânsori de cazma.

Capitolul II

Deoarece în viaţă trebuie să stabileşti întotdeauna o ordine, începem prin a merge să dăm pe gât nişte rachiu de coacăze la bomba din vecini.

Béru este, tot, numai bună-dispoziţie.

— Ce mutră fainâ o să mai avem, înţoliţi ca arabicii, declară el, golind un *glass* dintr-o singură aspiraţie. În afară de Băbătia, *natürlich,* care o să fie ca un şeic fără acoperitoare, cu mutra asta a lui de constipat.

Pinuchet-ul se supără.

— O să vă prindă bine să aveţi cu voi o vulpe bătrână ca neica Pinaud al vostru! profetizează el.

— O să fii vulpea deşertului, se strâmbă de râs Grasul.

Numai cât a rostit cuvântul „deşert” şi l-a trăsnit o sete, că trebuie să-şi reînnoiască consumaţia. Béru e ca o cămilă. Îi trebuie provizia de carburant înainte de a se lansa în pustie.

— Da’ ce zdrăngănele tre’ să cumperi, în chestia cu negoţul?

— Tot ce vrei. Ieftior şi nu prea mărişor, înţelegi genul?

— Da’ dac-aş merge la Bazaru’ Primăriei[5]? propune Rotunjimea Sa.

— Fă cum e mai bine.

Îi las şi mă duc să iau de la economat bonuri de comandă în alb.

Şi, în momentul în care traversez un culoar, ochesc un

5 *Bazar de l’Hôtel de Ville* (fr.) = Bazarul Primăriei, mare magazin parizian (n. tr.).

vechi cunoscut de-al meu, aşezat pe o bancă jegoasă, între doi jandarmi. E vorba de Sidi-Mână-Lungă, un pungaş de mare clasă, al cărui nume veritabil este Sirk Hamar. Acest gentilom a făcut, cu brio, de toate: furt din buzunare, ca să-şi facă mâna, trafic de prafuri, proxenetism, atac cu mână armată etc. Cazierul lui nu mai e de privit şi i-ar da dureri de cap chiar şi lui Dillinger. De câţiva ani stă la adăpost, având, după gura lumii, diferite hogeacuri pe acelaşi nume. Când eşti arab, meseria de peşte îţi este adevăratul sprijin al bătrâneţilor.

Sirk Hamar mă recunoaşte şi el şi îmi adresează un mic zâmbet, deloc semeţ.

— Ei, ce-i, şmecherie, îi zic eu, te-au prins cu labele unde nu trebuie, săracul de tine?

El dă din umerii lui zdraveni, de puturos bine întreţinut prin gimnastica de dimineaţă.

— E o eroare judiciară, dom' comisar.

— Ei, taci, fac eu, de la „Roger-Ruşinosu'" nu s-a mai pomenit aşa ceva.

Şi, adresându-mi unuia dintre caralii care îl încadrau:

— Bănuiesc că nu a ciupit fundul cutiei milelor de la biserica din colţ?

— Oh, nu! dom' comisar! Urâtu' ăsta s-a compromis într-o afacere cu bancnote false.

Mă încordez.

— Atât îţi lipsea din palmares, Sirk. La ora asta te pregăteşti pentru decatlon? Mă bate gândul că ai să fii campion la toate disciplinele crimei, băieţică.

El se ghemuieşte între proprii lui umeri şi nu răspunde nimic. Mandea, fiu unic şi preferat al Féliciei, mama mea cea bună, îşi continuă drumul. La economat (de notat că economatul e un loc unde se fac cheltuieli) am fost anunţat de Babacul şi primesc bonurile în alb, care îmi permit să fac cumpărăturile prevăzute în program.

Când mă întorc, Sirk Hamar şi vitejii săi arcaşi nu mai sunt pe culoar, ci în biroul stimatului meu coleg, comisarul

Bessénfoï. Uşa a rămas deschisă şi Bessénfoï, zărindu-mă, îmi adresează un gest amplu, plin de consideraţie.

Intru, ca să-i strâng cazmaua. Ne spunem chestii importante, gen „Ce-mai-faci-binişor-şi-tu-e-frumos-azi-dar-poate-mâine-o-să-plouă” şi dau să-mi continuu inexorabil drumul semănat cu capcane, când inspectorul-secretar al lui Bessénfoï, un pistruiat care bate la maşină cu două degete şi cu limba scoasă, începe să procedeze la interogatoriul lui Sidi-Mână-Lungă.

— Numele, prenumele, data şi locul naşterii! latră el.

Inculpatul, care este obişnuit cu aceste mici formalităţi, anunţă culoarea cu o voce posomorâtă.

— Hamar, Sirk, născut 18 martie 1930 la Smokhinitsi, Khalaab-al-Amouk.

Aţi citit bine, fraţilor? Cât despre mine, am auzit bine?

Cu pasul şovăitor al somnambulului care se preumblă pe o frânghie de rufe, mă apropii de Sirk Hamar.

— Eşti născut în Khalaab-al-Amouk? croncăn eu, căci vorbesc curent corbeasca modernă şi o citesc nu mai puţin curent în textele lui La Fontaine.

— Mda, articulează el, îl ştiţi?

— Urmează, nu peste mult. Cât ai stat în cătunul ăla, Sirk?

— Vreo cinşpe ani, îmi explică el. Pe urmă m-am îmbarcat spre Cairo. De acolo m-am dus la Marsilia şi, în fine, la Paris.

— Goana către nord, glumeşte preaonorabilul meu coleg.

Mandea n-are chef de goange. Ameţitorul vostru San-Antonio este răvăşit de capriciile întâmplării, iubitele mele.

— Prin urmare, continuu eu, probabil că vorbeşti de minune khalaabageza?

— Păi, dacă mi-e limbă maternă!

Sidi-Mână-Lungă zâmbeşte strâmb.

— Dar, ştiţi, domnule comisar, continuă el, dacă aveţi chef să învăţaţi o limbă străină, alegeţi mai de grabă

engleza sau spaniola, o să vă fie mult mai utile, dacă vă gândiţi că khalaabageza e folosită doar de vreun milion de persoane.

Îl înhaţ pe Bessénfoï de o aripă şi îl trag pe culoar.

— Dragă Maurice, zic eu, pentru că se numeşte Henri, am impresia că am dat peste găina cu ouă de aur.

— Ce se întâmplă?

— Ar fi cam multişor de explicat. Spune-mi, cum stă Hamar în privinţa cazierului judiciar?

Bessénfoï face o strâmbătură pe care agentul de publicitate al pilulelor Pink ar da o avere.

— Ăla nu mai e cazier, e ladă de gunoi! se hlizeşte el.

— Şi chiar e pe bune în afacerea cu lovelele false?

— Până-n măduva oaselor.

— Deci, o să-i pice greu dacă ajunge la Curtea cu Juri.

— O să încaseze douăzeci de anişori de pârnaie ca popa, fără să mai punem la socoteală expulzarea.

— Perfect. O să-mi faci un serviciu prietenesc.

— Sigur că da, afirmă acest loial confrate.

— Lucrează-l la meserie pe arăbel, fierbe-l în foi de viţă, ca să scuipe tot, şi descrie-i viitorul într-o lumină cât mai întunecată. Pe scurt, ceea ce-ţi cer e să-i înşfaci moralul şi să i-l faci arşice. S-ar putea să-l cam folosesc pe pungaşul ăsta în nişte scopuri prea lăudabile.

Cu acestea, năvălesc la Big Boss. Este în „şedinţă”, cum spun secretarele: dar când ştie că scumpul lui San-Antonio vrea să-l vadă, iese cu viteză supersonică în anticameră.

— Dom’ şef, freamăt eu, cred că zeii sunt cu noi.

El se încruntă din cauza acestui plural. Tataia este un om extrem de credincios şi nu-i place ca divinitatea să fie standardizată.

— Adevărat?

Eu îi înşir figura cu Sirk Hamar.

Rămâne de douăsprezece ori paf.

— Nu se poate! tună el. Şi eu care am răsturnat cerul şi pământul ca să găbjesc un khalaabagiu!

— Vechea poveste a omului care căuta fericirea şi a găsit-o în propriul lui pat, şefu'!

El dă din cap cu energie.

— Asta înseamnă că norocul este deja de partea voastră, San-Antonio.

— Pe scurt, pot să-l iau pe maimuţoi în expediţie?

— Dacă va fi de acord, da.

— O să fie de acord. Lăsaţi pe mine, o să ştiu eu să-i cânt poezia ţării natale.

— Atunci, îl iei în locul lui Pinaud?

— Nu, patroane. Nu uitaţi că omul ăsta e un gangster. Nu o să fim prea destui trei ca să-l supraveghem, fiindcă e posibil să încerce să ne dea ţeapă.

— Ai mână liberă, San-Antonio.

Şi îmi pasează pe furiş o strângere de mână complice.

— Paşaportul acestui om va fi gata în acelaşi timp cu ale voastre, iar biletele lui de transport, la fel.

Cobor iar la Bessénfoï. Sunt de părere că scatoalcele nu zboară prin biroul său, doar dacă nu cumva o aplauda el scamatoriile vreunui prestidigitator. Altfel nu-mi explic plesnetele care se aud.

Ca să-l las să-mi aranjeze cum trebuie clientul, mă aşez pe culoar, să cuget oleacă la acest business. Îmi pare că pruncul se prezintă al dracu' de bine, prieteni, sper că, în ciuda creieraşelor voastre deghizate în jeleu de coacăze, vă daţi seama de asta.

Fiindcă, la urma urmei, dacă avem cu noi pe unul de prin partea locului, care să vorbească limba fără accent, misiunea noastră devine realizabilă.

Bineînţeles că Sirk Hamar va trebui să nu ne facă figuri, dar contez pe Stimabilul Béru care să-l ţină în lesă.

Aştept un sfertuleţ de ceas, apoi împing uşa. Ce e mai nostim la camaradul meu Bessénfoï e că nu se zgârceşte la marfă. Mutra lui Sidi-Mână-Lungă seamănă, de acum, cu un accident de cale ferată. Are o clăpăugă dezlipită, un ochean mare cât pumnul meu, nasul ca o tomată, iar când

pătrund în birou, stă şi se uită cu o oarecare melancolie la trei canini în perfectă stare de pe parchet. Fuseseră ai săi.

— Ei bine, ieduţule, îi zic eu, s-ar părea că horoscopul tău se lasă pe tânjală.

— Sunteţi toţi nişte împuţiţi, îmi răspunde el.

E impertinent, nu? În orice caz, lui Bessénfoï nu-i place şi-i acordă un nou decoct de căpăţână de miel, care deghizează craniul lui Sirk Hamar într-un sputnik accidentat.

— Auzi, Bessénfoï, îi spun confratelui meu, subliniindu-mi vorbele cu o ocheadă complice. Pesemne că micul meu tovarăş, căruia îi faci onoarea acestei mici şedinţe, e vârât într-o chestie deloc prezentabilă.

— Mai rău! îmi răspunde Bessénfoï.

Îmi aruncă o ocheadă tot atât de grăitoare şi adaugă:

— Nu numai că riscă douăzeci de ani de răcoare, cu treaba aia a lui cu lovelele false şi cu pedigriul de culoarea closetului public pe care-l are, dar mă bate gândul că el e asasinul de sub clar de lună!

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! urlă Sirk cu cei trei fildeşi în minus.

Îl avem la cheremul nostru, dragile mele. Peştele a înghiţit momeala, nu ne mai rămâne decât să-l pescuim cu îndemânare.

— Ah! Nu, nu se poate! mormăie Bessénfoï, aplicându-i o castană convingătoare peste bot. Declaraţiile diferiţilor martori concordă. O să efectuez o confruntare, băieţică, ai să fii identificat, crede-mă!

— Am alibiuri, latră nimicitul.

Gestul nepăsător al lui Bessénfoï sfârşeşte prin a-i distruge speranţele. Bun, acum intră în joc San-Antonio.

— Dragă Bessénfoï, zic, eu, mi-l poţi încredinţa pe acest gentleman câteva minute, aş vrea să-i vorbesc.

— Vă rog!

Îl târâi pe Sirk Hamar în biroul meu. Aşa îşi smiorcăie borşul din trompă, sărmanul, că-i o adevărată

binecuvântare să-l iau de acolo.

— Părerea mea e că destinul tău nu-i prea prezentabil, bietul de tine, îi zic eu. După cum merg lucrurile, şi cu un dur cum e comisarul Besséfoï, nu m-ar mira s-o sfârşeşti pe tăietor.

— N-am omorât, îmi răspunde, încercând să facă să treacă printre buzele lui crăpate un maximum de sinceritate. N-am făcut de petrecanie la nimeni niciodată, domnule comisar.

Mă scol, ocolesc biroul şi mă aşez în faţa lui, chiar pe mobilă.

— Ia zi, Sirk, ce-ar fi dacă aş fi eu zâna bună şi aş avea puterea să-ţi ating dosarul cu bagheta magică şi să-l fac iar alb, ca spălat cu Persil?

El mă fixează cu gura căscată deasupra gingiilor sângerânde.

— Ai auzit vorbindu-se de serviciile secrete, bebeluş necopt?

— Sigur.

— Ei ne cer să le dăm niţeluş o mână de ajutor, ca să facem ordine într-o afacere delicată din Khalaab-al-Amouk.

Îi pândesc reacţiile. Tot ceea ce reuşeşte el să exprime este o totală lipsă de înţelegere; unde mai pui că foloseşte, pentru a realiza asta, un mijloc foarte rudimentar: îşi încruntă sprâncenele groase.

— Deci trebuie să merg, în compania unor pretenari, în cătunul tău. Incognito, te prinzi? Doar că e o problemă: nu vorbim nobila ta limbă, micul meu gorobete. Prin urmare, îţi fac următoarea propunere: te luăm cu noi şi tu joci de partea noastră; în schimb, la întoarcere, te lăsăm la Cairo şi tu îţi faci o viaţă frumoasă, nouă de tot, în altă ţară decât Franţa. E cinstit, nu? S-ar putea spune că ai noroc, pentru că eşti khalaabagiu. Montesquieu scria: „Cum poate fi cineva persan?”; exclamaţia s-ar putea aplica în cazul tău, iepuraş.

Îi trebuie ceva timp, ca să dea ocol situaţiei. În fine, un

zâmbet uşor se iveşte pe sub buzele lui rănite.

— Şi în ce constă treaba asta?

— Mergem acolo să căutăm nişte tipi dispăruţi. Ca să nu atragem atenţia, ne deghizăm în arabi nomazi. Asta nu-i deloc complicat…

— Cu condiţia să nu fiţi demascaţi, asigură Sirk Hamar.

Îşi ridică mâinile încătuşate şi se şterge la nas.

— Dacă se descoperă cine sunteţi, ştiţi ce riscaţi?

— Zi-i.

— Ţeapa!

Simt nişte furnicături alarmante în fundament. Mi se pare, copii, că ar trebui să-l iau mai degrabă pe Charpini cu mine, nu credeţi?

— Nu fi îngrijorat, Sirk, îi spun eu. Totul o să meargă bine, noi lucrăm la meserie. Ei, ce-ai hotărât?

Nu are nici o umbră de şovăire.

— Oh! bineînţeles că refuz!

Păi, dacă-i vorba de decepţie, asta chiar că e decepţie. Eu credeam că afacerea e în buzunar! Întotdeauna păcătuiesc prin exces de optimism.

— Refuzi! mă sufoc eu.

— Da, dom’ comisar. Prefer să înghit nişte ani de pârnaie în Franţa şi chiar să mă urc la schitul Te-salut-cu-şapca-n-mână, pentru o eroare judiciară, decât să mă întorc în ţara mea.

— Ca să vezi! Şi pe ce motiv, *if you please*?

— Prefer aşa, repetă el, căpos.

— Dacă există tipi pe care să-i muncească dorul de ţară, atunci nu eşti tu ăla, Sirk!

Biata lui mutră răvăşită de seismul din biroul vecin schiţează o grimasă.

— Franţa e adevărata mea patrie, dom’ comisar. Prefer să mor aici.

Agasat de încăpăţânarea asta neroadă, îmi ridic braţele, aşa cum face Generalul[6] când se duce să „eu-vă-înţeleagă”

---

6 Generalul Charles de Gaulle, președintele Franței (n. tr.).

la popoarele de peste mări.

— Dar eşti încăpăţânat mai prosteşte decât un măgar roşu, băiete! Eu îţi spun că mergem acolo, pe şest, vreo câteva zile. N-ar trebui să-ţi spun, creţule, dar eu am o baftă mare cât uşa unui hangar de Boeing. Totul va fi bine!

Hamar dă din cap.

— Nu-i posibil, dom' comisar.

Şi declamă, foarte oriental:

— „Îmbrăcaţi un iepure cu pielea unui şacal; n-o să reuşiţi să-l faceţi pe un şacal să creadă că ăsta e un şacal!"

Tembelul ăsta ar fi în stare să mă bage în sperieţi. Oh! da' chiar că începe să mă ia cu răcori pe linia mediană!

Voi mă ştiţi, prieteni, rareori mă ia pe mine cu bâţâială. Ei, şi când mi se întâmplă să fac bravo din genunchi şi să cânt la castaniete cu dinţişorii, reacţionez întotdeauna foarte repede şi foarte violent.

Sar asupra lui Sirk Hamar, îl înhaţ de reverul costumului mişto, alb cu dungi negre, şi-l deplasez de pe scaun.

— Auzi, frate-meu, îi suflu în trompa spartă, ascultă-mă bine; când un om ca mine face o propunere unui om ca tine, nu o face ca să audă că i se răspunde nu, te prinzi? Ai să vii cu noi, că-ţi surâde sau nu, şi-ai să faci ce am să-ţi spun. Şi totul o să meargă bine. Şi o să ne întoarcem de la trăgătorii tăi în ţeapă şi o să te las la Cairo. O să fii salvat împotriva voinţei tale, te prinzi?

El nu răspunde nimic, întoarce privirea şi îşi suge buza inferioară.

I-l predau lui Bessénfoï, cerându-i să repare frumuseţea maimuţoiului.

După ce-i primesc asigurările, îmi permit o raită la laborator.

Roşcovanul mă întâmpină cu zâmbetul lui cordial obişnuit.

— Aveţi nevoie de serviciile mele, domnule comisar?

— O să-ţi expun mica mea problemă, Léon. Am de făcut un voiaj în compania unui domn care ar prefera să moară,

decât să facă numitul voiaj.

— Noroc că nu-i voiaj de nuntă! hlizeşte bravul ruginiu.

Îşi trece mâna prin incendiul din scăfârlie şi face cu ochiul.

— Dacă înţeleg bine, căutaţi un remediu ca să-l facă să stea liniştit şi chiar să vrea să vă însoţească.

— Eşti tipul cel mai inteligent din această casă, după faimosul comisar San-Antonio, aplaud eu.

— Trebuie ca animalul să fie docil, nu? Să meargă şi să se supună şi să nu o dea-n bară?

— Just, August!

— Am ce vă trebuie. Înainte de plecare, o să-i facem o mică înţepătură.

— Cât durează efectul?

— Câteva ore. Dar puteţi să-i faceţi din nou.

— Şi n-o să mi se ramolească gagiul?

— Deloc.

— În cazul ăsta, pregăteşte-mi o mică trusă de *boy-scout* pentru mâine dimineaţă.

Şi mă cărăbănesc, plesnind de hotărâre!

Capitolul III

Nişte gagii care fac o meclă haioasă, ăştia sunt vânzătorii de la Bazarul Primăriei, când mă anunţ în subsolul lor doldora de fierătanii. Încep cu raionul de tăietoare de roşii. Îmi spun că, în Arabia, genul ăsta de articole trebuie să-l intereseze pe indigen, având în vedere că domnii khalaabagii n-au mare lucru în care să-şi înfigă colţii, în afară de poamele de aur. Tre’ să fii practic. În toate văgăunile *in the world*, oamenii adoră să cumpere

aiureli care nu folosesc la cine ştie ce, doar cu condiţia ca aiurelile în chestiune să aibă o utilitate aparentă.

Îl las pe vânzător să-mi toarne la gogoşi şi să-mi explice cum funcţionează maşinăria. E simplu ca bună ziua. Are o manivelă, un schimbător de viteze şi un volan. Nu se conduce mai greu decât un doi-cai-putere şi îţi taie roşiile în rondele subţiri ca feliile de salam servite în restaurantele cu preţ fix.

După ce îmi demonstrează cum se cuvine că acest aparat îţi zdruncină existenţa în aşa hal, încât viaţa de dinaintea lui e alta decât viaţa de după, vânzătorul de solduri îndrăzneşte să mă întrebe dacă doresc unul.

— Nu, îi răspund, pune-mi două sute cincizeci.

Bietul subpământean se sufocă. Ar păli bucuros, dar, cum are deja o albeaţă de andivă, în subsolul lui fără soare, se abţine. Când n-ai decât tuburi de neon ca să te bronzezi, nu-ţi mai poţi permite reacţiile unui tip obişnuit, e fatal.

În afară de tăietoarele de roşii, mai achiziţionez trei duzini de jartiere bărbăteşti şi câteva tranzistoare destinate tipilor din crema Khalaab-al-Amoukului. Şi iată-mă gata să semăn dezordine pe pieţele din ţara lui Sirk Hamar.

După ce mi-am pregătit astfel expediţia, mă întorc acasă. Félicie îmi votează un zâmbet radios: tocmai prepară un cuşcuş care – trebuie să admiteţi – se şi potriveşte în această împrejurare!

Cu prudenţă, îi aduc la cunoştinţă că sunt însărcinat cu o misiune în Orientul Mijlociu. Asta-i taie bucuria. Îşi spunea ea că nu e normal să i se întoarcă Odorul acasă la şase ceasuri.

— Vrei să mergem la cinema, după cuşcuş, ’Mico? îi propun eu.

— Ţii neapărat? mă întreabă ea.

— Nu chiar.

— Nici eu.

Îmi agăţ haina pe umeraş.

— Am chef să te ajut la bucătărie, ’Mico. O.K.?

Ochii ei se înrourează, pe cuvânt! Félicie e o tipă care se prinde la toate. A înţeles foarte bine că sunt aşa de tandru din cauza plecării mele de mâine.

Simte că mă paşte o primejdie. Unii bărbaţi au o mutră ciudată când calcă strâmb. Eu am, cu siguranţă, o mutră aparte când – aşa cum spune atât de elocvent Béru – oasele mele îşi riscă pielea.

Ştiu că ea n-o să-mi pună întrebări. Preferă să nu ştie ce-o să învârtesc în arăbime.

Tot curăţând la napi pe masa din bucătărie, îmi spun că, dacă nu mă întorc din scârba asta de misiune, Félicie o să rămână cu totul singurică în căsuţa noastră liniştită şi mi se pun numai noduri în gât, băieţi. Aproape că m-aş jeli, dacă m-aş asculta. Nu, nu pe mine m-aş plânge, ci singurătatea Féliciei. Mamele n-ar trebui niciodată să-şi piardă ţâncii. Nu-i corect. Bunul Dumnezeu este indecent când permite astfel de lovituri neloiale.

Din fir în păr, cum ar zice croitorul meu, reuşesc să-mi studiez misiunea mai îndeaproape. Mi se pare că Big Babacul ne-a băgat cu nasul într-un afurisit de sac cu rahat, tipilor! Bossul a citit prea mult din Tintin, şi asta i-a scurtcircuitat bulbul, pân’ la urmă. Şi apoi, trebuie spus că valorosul său San-Antonio prea l-a răsfăţat. Tot servindu-i luna pe tavă, la micul dejun, a ajuns să mă ia drept vrăjitorul Merlin.

Acum, când mă holbez la lucruri puţin mai calm, îmi dau seama că n-am nici o şansă la sută să mă întorc din Khalaab-al-Amouk. Pentru că, la urma urmei, agenţii expediaţi acolo ca să ancheteze nu erau copii de cor. Dacă şi-au lăsat derma pe acolo, prin ţara petrolului şi a traşilor în ţeapă, e pentru că nu au fost în stare să ducă cu preşul o întreagă populaţie, nu? Logic!

Domnul director al lu’ peşte ne imaginează înţoliţi în

arabici şi jucându-ne de-a caravangiii (lui Offenbach[7]), pe spatele dromaderelor! Aş vrea şi eu, dar mă bate gândul că khalaabagiii or să se cam ţină de burtă când or să ne vadă sosind pe rumegătoarele noastre cu cocoaşă.

Or să ne ia drept Circul Barnum! Cu cât cuget la tărăşenia asta, cu atât îmi spun că am dreptate să-l îmbarc pe Sirk Hamar cu noi. Ceea ce mă întristează e că trebuie să-l împachetăm cu forţa; totuşi, sper că atunci cândva fi la treabă se va purta cu curaj pungaşul ăsta al deşertului.

— Ai un aer îngrijorat, dragul meu, bâiguie Félicie a mea, amestecându-şi cuşcuşul.

Printre aburi, ’Mica are un aer ireal. O apariţie. Dau din cap.

— Sunt puţin cam trist la gândul că plec de lângă tine, îi răspund eu.

— O să stai mult?

— Totul depinde de felul în care o să-mi evolueze ancheta.

Ea dă din cap.

— Şi pleci singur, dragule?

— Nu, cu Bérurier şi Pinaud.

Dintr-o dată, îşi recuperează un pic de optimism.

— Ah! bine, asta mă linişteşte, zice ea.

Pe mine nu!

*
* *

— Sirk, cum te simţi, bătrâne?

Pare că merge la câţiva centimetri deasupra solului. Privirea lui are ceva gânditor, iar gesturile îi posedă o stranie moleşeală.

— Bine, articulează el pe un ton monocord.

---

7 Joc de cuvinte intraductibil: în original, *les caravaniers* (*d’Offenbach*) - aluzie la carabinierii din opera bufa *Les Brigands* a compozitorului Jacques Offenbach (n. tr.).

Gagiul Béru mă împunge cu cotul.

— Nici măcar nu ştie că s'tem în avion, pariez, face el. Tre' să-l întreb pe Roşcovanu de la labo' numele drogului, pen' c-aş vrea să-l experimentez niţel pe nevastă-mea.

Îşi smulge un păr din nas, la care se holbează în această pură lumină, care nu se găseşte decât la şase mii de metri altitudine.

— Ar fi un vis să mi se supuie Berthe, doar când îi fac cu ochiu' sau cu degetul. I-aş comanda tot ce n-a vrut să-mi facă niciodată, de când suntem însuraţi.

Mă aştept la o enumerare spurcată, dar Grăsanu' recită, cu ochii pe jumătate închişi, deja leşinat:

— Nişte omlete cu pătrunjel, labă de fâţă, inimă de vacă cu cepişcă, ete cetera, ete cetera!

Mă benoclez la Pinuchet. Şi-a păstrat găina în avion şi doarme sub ea ca un bătrân îngeraş fanat.

Hodorogul a luat loc alături de Sirk Hamar. Béru şi cu mine ocupăm scaunele din spate, ceea ce ne permite să-l supraveghem pe pungaş.

Până acum, totul a mers admirabil, Sirk şi-a căpătat drăguţa lui de injecţie şi stă cuminte ca o iconiţă reprezentând un Sfânt Ioan Botezătorul homo, alături de oiţa lui cârlionţată. Trebuie să-i fac alta când vom fi pe vapor. Deci toate bune. Cerul infinit nu are nici un nor. Este aproape alb de căldură.

— E pentru prima oară că aterizez în Arabia, declară Grăsimea Sa. Am survolat-o deja, dar soileam.

— De fapt, spun eu deodată, ce mărfuri ai cumpărat pentru vânzare?

El îmi face cu ochiul.

— O grămadă de chestii, nu fi îngrijorat.

Sunt îngrijorat, dar mă abţin să insist.

La începutul după-amiezii, aterizăm la Aden. Vizitarea oraşului va rămâne pe altă dată, fiii mei, căci bamporul nostru o ia la sănătoasa peste două ore, iar noi trebuie să

adoptăm costumaţia arabă de pe acum. Un corespondent de-al Babacului ne aşteaptă la volanul unei maşini americane decapotabile. Ne drivează până la bungalowul său, la marginea oraşului. Acolo ne aşteaptă ţoalele. Tipul e un specialist şi probabil că a fost croitor într-o viaţă anterioară, căci trebuie să-l vezi cum ne selecţionează de iute burnuzurile, turbanele şi gandurele. Am luat cu mine câteva sticloanţe de Bronzine de la Molyneux şi mânjesc vitrina lui Pinaud şi pe aceea – mai vastă – a Grasului, înainte de a mă ocupa de a mea. Pe scurt, la capătul unui ceas, semănăm cu nişte autentici arabi.

Mă cocoşez de râs, ca un smintit, în faţa spectacolului nemaivăzut al Grasului şi al lui Pinaud, deghizaţi în descendenţi ai lui Mahomed.

Burdihanul lui Béru, sub gandură, seamănă cu o minge de rugby pe care ar fi ciordit-o dintr-un mare magazin şi pe care speră s-o scoată pe şest.

Cât despre Pinaud, niciodată nu a părut mai uscat şi mai jalnic. O slujnică de paraclis provincial sadea, scumpele mele! Ce păcat că nu vă puteţi delecta văzându-l!

— Tre’ să ne ocupăm de jupân Hamar, *now*!

Pentru moment, acesta este prăbuşit într-un fotoliu de bambus, încercând să depăşească încercarea la care l-a supus Roşcovanul.

Cască întocmai ca la o conferinţă a Reverendului Tembelowitz, asupra incidenţei cheii reglabile în războaiele religioase. Uneori se freacă la ochi cu un fel de furie prost stăpânită şi scoate nişte oftaturi adânci.

Pinaud mi-l arată.

— Ar trebui să-i mai dai una mică, mă sfătuieşte el. Am impresia că a asimilat prima doză.

Asta-i şi părerea mea.

Caut trusa în micul meu bagaj de mână. Ruginiul mi-a dat o duzină de fiole şi o seringă. În afară de astea, mi-a pus şi vată şi alcool de 90 de grade.

Deschid flaconul de alcool şi fac o strâmbătură: e gol.

Aerul stânjenit al Béru mă lămureşte. Setilă ăsta mi-a pilit sticla. Îi spun felul meu de a gândi, iar el bolboroseşte nişte proteste confuze.

Din fericire, corespondentul nostru ne înlocuieşte alcoolul distilat de Grasul şi Sirk îşi capătă noua doză de „Stai-cuminte”. Nu ne face nici o dificultate când îşi pune costumul care îi este destinat. Trebuie să recunosc că, în frumoasa lui gandură, Sirk nu mai are deloc aerul de peşte din Pigalle. E mai real decât în natură.

— Puteţi să-i studiaţi manierele, ne îndeamnă corespondentul Bossului. Pentru voi o să fie o oglindă bună.

În momentul plecării, gazda noastră scoate o exclamaţie.

— Ce e? mă neliniştesc eu.

El arată picioarele lui Béru.

— Domnul şi-a păstrat pantofii de antilopă! zice. Nu se poate. Trebuie să-şi pună papuci, ca toată lumea.

Asta nu e pe placul Mastodontului.

— Doar nu vă-nchipuiţi c-o s’mă preumblu în cipici prin deşert! bombăne el. Cu tot nisipu’ ăla şi cu toţi scorpionii!

— Pune-ţi papucii, sclavule! tun eu.

Se supune.

— Da’ pot să-m’ ţin măcar şosetele, sper!

— Nu!

— Da!…

Începe să mi le cam toace mărunt Cârcotaşul.

— Dă-ţi jos şosetele, Béru! ordon eu. Ştiu că aşa ceva nu e de lăsat în păstrare la domnul, dar trebuie.

Majestatea Sa se aşază şi începe să tragă de amărâtele alea de şosete.

— Dac-aş fi ştiut că misiunea asta mă obligă să fac aşa nişte fiţe, io n-aş mai fi insistat să viu. Sau, atunci, m-aş fi spălat pe ţurloaie.

Din şoseta smulsă răsare, efectiv, o copită de nepovestit. Dacă, în loc să-şi pună cizme pan la brâu, canalagiii ar roboti desculţi, cartoafele lor ar fi mai prezentabile decât

ale Grăsanului.

El se scuză în faţa corespondentului nostru, care se întoarce cu spatele, strâmbând din nas, cu un aer dispreţuitor.

— Tre’ să vă explic că baia noastră face relaş de luna trecută, având în vedere că ţeava e spartă şi că, la Paristruţ, când e vorba să dai de un instalator, po’ să-i pui cruce…

— Ajunge! mormăi eu, o să te despuţi la bord.

Păcătuiesc prin optimism, căci barcazul pe care ne îmbarcăm este o îngrozitoare coajă de nucă saudită, încă şi mai împuţită decât inspectorul principal Bérurier.

Pe punte sunt capre şi dromadere. Pasagerii cei mai lipsiţi de mijloace şi-au ridicat aici corturi. Într-o dezordine de nedescris, fauna asta îşi instalează bivuacuri, cu ţipete şi rugi ori de câte ori se înclină puţin vasul.

La ora rugăciunii, toată omenirea asta se întoarce spre Mecca şi îngenunchează pentru a-l implora pe Allah. Sunt unii care profită de poziţia lor ca să se răstească la papuci.

Pute ca în abatoarele săteşti aflate în plin soare. Nişte muşte arăbeşti, zdravene, albăstrii şi bâzâitoare, sunt reginele fiestei. Fac naveta de la oameni la animale, descriind arabescuri maure în aerul încins la culme.

Damele cu faţa acoperită îşi fac bucătăriseala, iar ţâncii nevoile. Mirosuri de ulei şi de şofran se întrepătrund cu duhori de puroaie şi de closete vidanjate. În mijlocul acestei zarve un muezin cântă la flaut, iar notele piţigăiate îţi intră în urechi ca nişte viermi perfizi.

Tovarăşii mei şi cu mine beneficiem de o cabină prevăzută cu patru priciuri de lemn, acoperite cu nişte covoare răpciugoase. Până la urmă ne refugiem aici. Încercarea de a soili e cel mai bun mod de a omorî timpul.

— Cât timp tre’ să-nghiţim luntrea asta a Meduzei? întreabă Obezul.

— Vreo treizeci de ore, Gagiule. Te îngrozeşte?

— Şi-ncă cum! Eu, care credeam că o să-mi ofer o viaţă

de croazieră, sunt cam dezumflat. A luat-o razna Babacu' ăl Mare, de ne face pe noi, sticleţi parizieni, să călătorim într-un asemenea hârdău cu căcat!

— E un lucru pe care se pare că-l uiţi, zice Ben Pinaud.

— Şi carele-i ăla? bodogăne Abdel Béru.

— Că, începând de acum, nu mai suntem caralii francezi, ci negustori arabi.

Aplaud înţelepciunea pinuciană.

— Aşa-i, Grasule! Pinaud-ul de câmpie are dreptate, în schimb, admiră prudenţa şi clarviziunea Bătrânului, care a prevăzut totul. În acest moment ne topim în folclorul arăbesc. Mâine, or să coboare la Mokkophania patru arabi ca toţi ceilalţi. Nimeni n-o să ne observe. Nu vom fi decât în anticamera Khalaab-al-Amoukului, dar metamorfoza va fi fost deja desăvârşită.

Majestatea Sa bagă la cap. Se aruncă pe priciul lui cu graţia unei vaci bolnave. Abia a intrat în contact cu „patul", că se ridică urlând. Dobitocul ăsta n-a fost atent la trusa farmaceutică pe care o pusesem acolo şi şi-a înfipt seringa în buci.

Ne agităm în jurul posteriorului său. Acul i-a intrat până-n prăsele. I-l smulg cu un gest scurt. Acum e strâmbat de tot. Şi dacă ar fi fost numai atât, scumpele mele dragi! Sacul ăsta de grăsime a spart toate fiolele. Conţinutul lor face o băltoacă în punga de cauciuc.

— De patru ori tâmpit! tun eu. Ce-o să ne facem acum, că nu mai avem calmant pentru colegul nostru!

Majestatea Sa sultanină şi-a ridicat gandura, înfăţişându-ne un magnific dos flocos, pe care apare o picătură de sânge.

— Ar tre' să vezi de rana mea, s-o cureţi, pân' să faci gură, protestează el. În văgăunile astea împuţite trebe' că se infectează nasol înţepăturile cu acu, am eu aşa, o idee.

Nu greşeşte. Aşa că frec conştiincios, cu alcool, locul dureros.

După ce am terminat, Grăsanul îmi înşfacă flaconul din

mână.

— Dacă fiolele sunt sparte, alcoolul nu ne mai poate folosi, aşa că mai bine să-l bei înainte ca să-l evacueze căldura, nu?

*
* *

Servitul cinei de pe „Tăiţel”[8] este un poem. La bord, după cum v-am spus, nu sunt decât două clase: leftermanii de pe punte şi privilegiaţii din cabine. De notat că standingul privilegiaţilor nu e nici măcar pe potriva celui al emigranţilor europeni. Iar stewarzi nu-s mai mulţi decât cătanele pontificale la un congres al Partidului Comunist! Fiecare se descurcă cu problemele lui. Şi nu-i decât o budă – una singură – pentru clasa a moţată. Prin urmare, cina, ca să ne întoarcem la ea, ne este anunţată cu un şuierat de sirenă. Pe loc, nu te prinzi, dar, auzind tărăboiul de pe culoar, ne-am benoclat la ce se petrecea. Mai întâi, l-am expediat după ştiri pe Pinaud, având în vedere că se lăudase cum că sporovăie marocana. Se întoarce fără să se fi luminat şi ne scoate din încurcătură, abia la urmă, Sirk Hamar.

— Cina! face el.

Camaradul nostru se extrage din comă văzând cu ochii. Mă tem să nu-mi facă vreo figură pe nasol. Ar trebui să-l avem la ochi, nu care cumva să ne dea peste cap treaba. Îl încredinţez înaltei griji a lui Béru, acest prinţ al dosului de labă.

— Dacă se agită, îl calmezi la marea artă, amice, O.K.?

Majestuosul îşi strecoară viguroasa lui dextră prin gandură şi îşi cotrobăie pe la buric.

— Las’ pe mine, San-A.!

— Te supără? îl întreabă Pinuche, constatând că

8 Noi am poreclit bamporul așa, pentru că numele îi e scris cu caractere arabe (n. a.).

zgărmăneala lui se lungeşte.

Grăsanul e lugubru.

— Io am aşa, ca o ideie, că pe contratorpiloru' ăsta e cevaşilea lăţei, face el. Am o-ntreagă populaţie care-i dă năvală la foalele mele, mă' băieţi. N-ai nişte Marie-Rose pân' bagaje, San-A.?

Răspunsul meu negativ îl face să se întunece. Deodată, e numai arţag şi bombăneală la tribord. Îmi înfierează lipsa de prevedere. Îmi spune că şefii militari din marile epoci s-ar fi sinucis pentru mai puţin de atâta.

În fine, calmat, ne urmează până în sala de haleală.

Ar trebui să vedeţi ungherul ăsta, fraţilor! Şi tre' să-l vezi şi pe meşterul bucătar! Imaginaţi-vă o încăpere lungă de tot, având drept mobilier numai o masă lungă şi bănci. Pe jos nu s-a măturat de când a ieşit bamporul de pe şantierul naval. Pute al dracu de rău. Calci peste resturi scârboase, ceea ce nu restabileşte echilibrul insului care n-are stofa de marinar.

Or, taman când luăm loc la această troacă, laolaltă cu o grămadă de băştinaşi, iacătă că „Tăiţelul" începe să danseze, să danseze şi chiar să valseze.

— Da ce să-ntâmplă? întreabă Majestatea Sa.

— Asta e Mardaua Omanului, care începe, geografiez eu.

Béru, care n-are teamă de răul de mare mai mult decât de calambur, ne asigură că Marea Omanului este o sursă de căcat.

Şi este chiar aşa ceva, mai ales pentru ceilalţi meseni. Nu e nici o damă în sala de mese. Domnii ăştia îşi pun gagicile sub cheie. Chitesc că trebuie să fie al dracu' de greu să încornorezi un tip din ţara lui Aladin! Şi voalate, unde mai pui! La început, nu-i uşurel să alegi, când surioara nu-şi arată decât lampioanele. Nimic nu-i mai înşelător ca ocheanele. Îţi faci idei din pricina culorii şi a strălucirii lor, dar, dacă tot ce-i primprejur e nasol, ăla eşti, cu închipuirile tale cu tot. S-au luminat degeaba vitrinele. Nişte egoişti, ăştia sunt arabii. La ei totul nu-i decât pentru

gagiu. A lui haleala, farnientele, măgăruşul, bucuriile luxoase. Madam Ben Cutare n-are dreptul decât să amestece-n cuşcuş şi să aştepte bunul plac al cotoiului ei.

La sosire, toţi domnii ăştia cumsecade, în gandure impecabile, prevăzute cu cingători în culori numai ape-ape, fac fiţe sau, mai degrabă, ca să folosesc limbajul locului, salamalecuri. Se fac temenele, se duce mâna la gură, la inimă, peste tot. Şi, pe urmă, se pun pe sporovăit în draci. La început, Pinaud, dornic să se fudulească, le dă drumul în marocana lui de mare paradă militară. Dar nimeni nu le vede la ce zice el, bietul odor, mai mare păcatu' de cazna lui.

Pe şest, supraveghez purtările amicului nostru Sirk Hamar, care-şi revine progresiv din prosteală. Pare uşor aiurit tipul. Nu se prinde ce-i cu el.

Bucătarul de la bord e un negru înalt, ciupit de vărsat, care l-ar vindeca de sughiţ şi pe un tigru înfometat. Poartă un şorţ mare şi murdar peste un şort şi mai murdar, ca negroteii de pe eticheta sticlelor de rom. Pune pe masă o tingire imensă umplută cu nu ştiu ce fel de crăpelniţă oribilă. Nu că vreau să fiu rău cu compania „Tăiţel”[9], dar hrana de la bord n-ar hali-o de bună voie nici măcar o javră de pe la noi.

Domnii de faţă nu fac pe delicaţii. Se servesc şi încep să halească cu mâna. Metoda asta îi convine de minune lui Béru. A fost dintotdeauna contra tacâmurilor Grăsanul meu. Intermediarii nu l-au entuziasmat niciodată.

Toate ar merge bine, dacă „Tăiţelul” n-ar face pe nebunaticul cu valurile de un verde întunecat ale Mării Omanului. Are nişte urcuşuri subite ca în funicular, apoi pică într-un gol, de ai impresia că te scufunzi! *Montagnes-russes,* ce mai! După douăzeci de secunde, mesenii termină cu pălăvrăgeala. După un minut, numai vreo patru-cinci (printre care Béru) mai înfulecă. Pinaud este de un verde nostim deasupra stratului de Bronzine. Mă

9 Numele acestei companii e scris tot cu caractere arabe (n. a.).

anunţă că se va repatria la budă. Cum nu e decât una la bord, trebuie să nu te laşi întrecut la viteză. Şi eu abia frunzăresc. Nu că aş suferi de rău de mare, da' jafu' ăsta de haleală mă deprimă. Tot zgârmând prin farfurie, ajung să descopăr un cârnăcior pitit sub o grămadă de scârboşenii. Îmi împlânt dinţii în el. Aoleu! Durere! Dacă aş fi muşcat dintr-o flacără oxiacetilenică, n-ar fi fost mai rău.

Îmi înhaţ paharul cu ceai, ca să încerc să-mi sting incendiul, dar nu reuşesc. Sunt corozivi cârnaţii ăştia. Cred că-i folosesc ca să decapeze etrava navei, când „Tăiţelul" este în cală uscată!

Cât despre Béru, îi găseşte pe gustul său. Picanţi taman cum îi plac lui, mă asigură, cu obrajii plini de lacrimi cât pumnul.

Vaporul seamănă acum cu un ascensor diliu care ar urca şi ar coborî întruna. Când plonjează în hăurile marine, ţi se urcă inima-n gâtlej; în schimb, când face o mişcare ascendentă, biata palpitantă se refugiază-n fundul stomacului, strigând „scapă cine poate"!

Chiar în faţa Majestăţii Sale, e un şeic gras (cu acoperitoare), care-şi duce mâna în faţa gurii, cu un aer nemulţumit că se află aici. Reuşeşte să-şi stăpânească greaţa un scurt moment, dar măţăraia e impetuoasă, când îşi pune în cap. Şi neascultătoare, ar trebui să vezi! Arăboiu' cu bărboiu' (are o pădure de jur-împrejurul clonţului) îşi ia iute de la gură mâna plină de inele de aramă şi-şi trimite în farfuria Grasului începutul mesei de acum, plus sfârşitul precedentei. Béru nu se ofensează pentru această livrare neaşteptată.

— Am impresia că nu prea stai bine cu carburaţia, băiatu'! face el spre vizaviul lui, fără să se tulbure.

Şi se pune iar pe înfulecat.

Eu încep să găsesc că situaţia e de nesuportat. Cu atât mai mult cu cât, acum, jumate de masă borăşte peste cealaltă jumate. Sirk Hamar e şi el printre noi. Şi el se răsteşte la papuci. Mesenii plâng, gem şi se târăsc în patru

labe spre culoar. Ultimii mâncăi mănâncă acum pământul. Nu mai rămâne decât Grasu', care se-ndoapă într-o veselie, bucuros de baftă! Goleşte farfuriile din două linguri şi tot mai ia. Nici măcar nu bagă de seamă că un pasager delicat s-a servit de tingirea cu tocană ca să-şi uşureze pipota. Viaţa e a lui. Vaporul, în orice caz. Respingătorul este singurul stăpân la bord. El face legea! Neptunul Mării Omanului şi al întregului Ocean Indian este aici, amici, nu-l mai căutaţi!

— Pleci? îmi zice el.

— Prefer, fac eu. Tocmai am atins capătul nopţii, Grasule. Am nevoie să văd soarele.

Pe punte, să nu-ţi mai povestesc. Pasagerii sunt pe burtă, implorând pe Allah, Mahomed şi tot brain-trustul ceresc, printre două sughiţuri.

În faţa uşilor closetului e o adevărată răzmeriţă, *because* Pinaud s-a baricadat înăuntru şi nu vrea să deschidă poporului. Închis în bastionul lui, bătrânul deşeu apără eroic locul. A citit ordinele de zi ale lui Joffre şi este gata să se lase ucis, decât să dea înapoi. Sămânţă de erou, vă spun eu! Sunt totuşi bătrâni cu barba albă, care imploră. Sunt şi dame scoase din cabine de chemarea cabinetului. Vălurile le fâlfâie în vânt. Acum nu mai sunt mascate până-n ochi, credeţi-l pe San-A. al vostru multiubit. Iar găliganii lor geloşi nici nu se gândesc să mai cârcotească văzând această lipsă de respect faţă de uzanţe. Fiecare pentru sine şi Allah pentru toţi!

Îi vezi agăţaţi cu duzinele de bastingaj: alţii se încleştează de tot ce e fix! Muezinul, pe care răul de mare îl ocoleşte, continuă să cânte din flaut. Sunetele scrâşnite ale instrumentului său gâdilă glotele surmenate. Asta-i ajută pe unii să descopere în străfundurile lor resurse nebănuite. Pe bune, puicuţelor, n-o să uit eu prea curând traversarea asta.

*

* *

Noaptea liniştеşte valurile zbuciumate. Pasagerii cu maţele golite reuşesc să-şi afle somnul. În cabina noastră, Pinaud şi Béru merg cu porcii la jir. Despre partea mea, nu reuşesc să-mi găsesc odihna. Mă gândesc la tot ce ne aşteaptă în Khalaab-al-Amouk şi îl supraveghez pe şest pe Sirk Hamar.

El stă lungit la celălalt capăt al cabinei, cu alte cuvinte, cât mai departe posibil de uşă. Până atunci, n-a spus nimic, deşi medicamentul lui a încetat să-şi facă efectul.

Ca să mă asigur, am pus în jurul banchetei lui jurnale mototolite. Dacă aş fi adormit şi el ar fi încercat să se facă nălucă, foşnetul hârţoagelor călcate m-ar fi trezit cu siguranţă.

Îmi stăpânesc pofta de fumat. Prin pereţii subţiri ai „Tăiţelului" îi aud pe ceilalţi pasageri sforăind.

Respiraţiile zgomotoase se unesc într-un concert ciudat, care acoperă zgomotul maşinilor.

Un foşnet uşor. Privesc în direcţia lui Hamar. Puşlamaua asta mică tocmai şi-a pus un picior pe podele. Îl pune şi pe celălalt şi se scoală. Îl las, pentru că nu mă supără să am un pretext de discuţie cu tipul.

Încet, foarte încet şi aproape fără să facă să foşnească ziarele, ceea ce înseamnă o adevărată ispravă, se îndreaptă spre uşă.

Nu-i mai trebuie decât doi paşi ca să ajungă la ea, dar, ca să facă asta, trebuie să treacă prin faţa cuşetei mele.

Şoväie, îşi încearcă norocul. Dar pică rău, căci sar pe el şi îl trântesc jos. Între noi începe o luptă sălbatică. Ruliul face ca trânta să ia întorsături felurite. Ba eu sunt peste Sirk, ba el peste mine.

Ne cărăm scatoalce, castane, lovituri de genunchi. La un moment dat, încasez un lat de palmă peste gât şi, sufocat, îi dau drumul. El profită ca să se desprindă.

— Da' ce-i 'ici! bombăneşte vocea béruriană, nu mai

poate omu’ să soilească dăloc?

Grasu’ se scoală. Se prinde la scenă şi, fără să se întrebe de ce capăt o să apuce situaţia, se aruncă înainte, peste Hamar, ca un berbec nărăvaş. O nefericită mişcare de tangaj îi deviază traiectoria şi îl propteşte în peretele despărţitor. Acesta din urmă este aşa de subţire că devla de beton a Grasului trece prin el. Aud nişte schelălăieli de partea cealaltă. Apoi ocări. Oricât n-aş înţelege eu araba, când un tip zice „căcat”, poate să zică asta în manciuriană, în canacă ori în saudită, tot mă prind.

Văd torsul Grasului, care se cutremură. Trage un muget feroce. Chitesc că locatarii din cealaltă cabină nu sunt mulţumiţi de vizita lui fracţionată şi nu-şi exprimă dezaprobarea cu flori.

Dar Sirk, în timpul ăsta?

Ei bine, a luat plasă, pentru că Grasu’ a blocat uşa fără să vrea. Înainte de a-i sări în ajutor camaradului meu, îi dau de cheltuială puşlamalei doi pumni în mutră, de-ăia care l-ar face şi pe un mamut să-şi strănute fildeşii. Hamar se prăbuşeşte.

Îi pot veni, prin urmare, în ajutor lui Bérurier-cel-Viteaz. Pentru asta, înarmat cu un cuţit, tai ţăndările de lemn care îi alcătuiesc un guleraş.

Grăsanul meu continuă să zvârle şi să mugească.

— Stai cuminte! îl îndemn eu, ai răbdare! O să fie gata imediat, Béru.

Şi e gata.

Moaca pe care o scoate din gaură îmi este, practic, necunoscută. Pişe sânge prin toate orificiile. Are nasul făcut compot, două cearcăne violete sub ochi şi o tăietură adâncă pe frunte. Mă chiombesc, la rândul meu, în cabina vecină şi ochesc un spectacol care ar face să crească chiar şi temperatura unei statui de marmură. De partea cealaltă este găzduit, cu adevărat, un caid cu cele trei neveste ale lui. Când Grasu’ i-a făcut această vizită pe nepregătite, caidul tocmai le dădea lustru doamnelor sale legitime. Nu

numai că puştoaicele nu au văl pe mutră, dar n-au nici prin altă parte.

Soţul, retras în spatele ghişeului improvizat, continuă să facă un tămbălău pe cinste.

— Dinţii mei! fonfăie Béru. Mi-au căzut dinţii în partea ailaltă.

— Du-te să-i iei! îl sfătuiesc eu.

— Da' dacă mă duc, maimuţoiu' ăsta mă face arşice, se jeleşte Béru.

— Stai aşa, fac eu, o să-ncerc să-l neutralizez un moment.

Mă apropii de peretele spart, mă benoclez la puiculiţele îngrozite, care se ghemuiesc într-un colţ al cabinei, şi scot un fluierat admirativ. Asta-i ceva internaţional.

Turbat, soţul vrea să-mi administreze o scatoalcă prin gaură. Pe asta şi contasem. Iute ca fulgerul, îi înhaţ braţul şi mă încordez ca să-l lipesc pe dom' Ben Karas de perete.

— Dă-i zor, Grasule! îi arunc eu, uşile cabinelor nu se închid cu cheia.

El se avântă. Aud uşa celeilalte cabine deschizându-se. Bibilicile vecinului cotcodăcesc de spărietură.

— I-ai găsit? îl întreb pe Béru.

— Mda, gata! face el.

Un scurt răstimp. Vocea lui sugrumată şopteşte:

— Ia zi, San-A. Nu poţi să-l mai arimezi cinci minute, ca să-m' savurez un şoricel de-a lu' cotoiu' ăsta-ntr-o viteză?

N-are habar de nimic Grasul ăsta spurcat.

— Vino aici imediat! ordon eu, dacă nu, îi dau drumul tipului şi n-o să mai rămână din tine decât o băltoacă roşie pe podea.

Nu aşteaptă să-i zic de două ori şi dispare, nu fără să fi administrat totuşi o palmă iertătoare pe crupele înfăţişate redutabilelor lui instincte.

Când se întoarce în vizuina noastră, îi dau drumul caidului. Ăstuia nu-i trebuie nici trei secunde ca să sosească. Spumegă.

Eu încerc să-l prind de mijloc, dar haita asta afurisită a luat un cuţit cu lama curbată şi are pretenţia să-mi taie cu el beregata.

— Stai, face calm Béru, a cărui mânie începe să crească şi să se înmulţească.

Îşi îndeasă placa în buzunarul pijamalei, apoi îşi scoate bluza, o pune pe banchetă şi se aţine.

— Po’ să-i dai drumu’ lu’ Găgăuţă ăsta, io-s gata.

Mecla lui sângerândă e frumoasă de curajos ce e.

Şovăi. Apoi îl eliberez pe caid. Ăsta vrea să mă aranjeze cu o lovitură de spadă, dar eu am făcut cursuri de torero prin corespondenţă şi îi execut o veronică impecabilă. El mă ratează, lama cuţitoiului se înfige în peretele de scândură. Mai erau câţiva centimetri şi-l încasam eu. Aşa ceva e, cu siguranţă, radical pentru angină, dar e rău pentru sistemul circulator.

— Aici, aici, vin la tata! îi zice matadorul meu fidel, altoindu-i una la ţurloaie.

Trigamul îi ţine piept. Greşeşte. Pentru Béru, când e furios şi pregătit, îţi trebuie douăsprezece bazooka şi un regiment de lăncieri ca să-i vii de hac.

Poate că Liston nu a devenit campion al lumii la stilul ăsta, totuşi vă afirm că seria trimisă de Malac îşi face efectul.

Arma albă poate este un *violon d’Ingres* pentru cumătrul Ben Cosor, dar la lupta cu pumnii goi, sufletu’! Fildeşii lui încep să plouă pe podele şi, curând, nu întârzie să se ducă şi el după ei.

Béru, calmat, culege molarii, caninii, incisivii şi cele două măsele de minte ale turbatului, le pune într-o bucată de ziar şi declară, vârându-i pacheţelul în mână:

— Ţine, amice, să ai amintire. Să le faci mărgele la muierile tale şi spune-le mai ales să fiarbă bine cuşcuşul, fin’că o buca’ dă vreme o să trebuiască să-l haleşti cu paiu’!

Vecinul nostru s-a liniştit, în sfârşit. Prin gesturi, încerc

să-i explic că, dacă Béru a trecut cu capul la el, într-un moment nepotrivit, a fost din cauza tangajului. El nu spune nimic şi se duce la şeptelul lui, cu o mutră întunecată.

— Ei bine, ce zici dă circu' ăsta! bombăne Béru ştergându-şi mutra tumefiată cu bluza de la pijama.

Apropo de circ, mă întorc spre Sirk, care şi-a venit în fire şi se uită la noi chiorâş.

— Toate-s din cauza lu' bulangiu' ăsta! face Béru.

Se apleacă peste banchetă, unde e prăbuşit Hamar, şi îşi mişcă încet pumnul pe sub nasul lui, aşa cum treci un flacon de săruri pe sub trompa unei pierituri leşinate.

— Dacă te mai clinteşti cumva, promite Prea-Onoratul, cu mecanismu' ăsta micu' de precizie de-l vezi, o să-ţi desţelenesc tot potretu' aşa de-ntr-atâta, că chiar un superman dân chirurgia ortopedică n-ar mai fi capabel să te prindă-n buloane, te-ai prins?

Sirk Hamer întoarce capul.

— Domnule comisar, murmură el, nu-i corect ce-aţi făcut aici. Nici chiar cu un pungaş nu te porţi aşa.

— Să-i dau io un ceai dă cartilaje? mă întreabă Béru.

— Nu, Grasule, are dreptate.

Mă aplec spre Sirk.

— Sunt unele momente în care împrejurările te obligă să comiţi ticăloşii, bătrânul meu Hamar. Nu am făcut-o cu inima uşoară, crede-mă. În orice caz, tu eşti, de acum, în aceeaşi găleată cu noi şi tot ce-ţi mai rămâne de făcut, ca să ieşi din ea, e să ne ajuţi până-n pânzele albe.

— Până-n pânzele albe, se potriveşte, oftează Sirk.

Clătină din cap.

— Nici unul dintre noi patru n-o să se mai întoarcă, vă zic eu.

— Nu ştii cu cine stai de vorbă, se hlizeşte bunul şi dragul de Béru. Cân' pleci cu San-A, te-ntorci întotdeauna.

După care, îşi pune la loc, cu hotărâre, placa şi şi-o potriveşte în mestecătoare.

În toată hărmălaia asta, Băbătia şi-a continuat somnul

lui de îngeraş.

Capitolul IV

La Mokkophania, părăsim cu o plăcere nespusă pluta asta nenorocită.

După cum ştiţi, fără îndoială, dacă nu o ignoraţi, Mokkophania este un port comercial important, situat în Golful Persic, colţ cu bulevardul Raymond-Poincaré[10].

Unde mai pui că e al doilea oraş al sultanatului Analphabeth, şi, cu asta, v-am spus totul. Prosperitatea lui vine de acolo că serveşte drept terminal pentru petrolul khalaabagiu. Petroliere sub toate pavilioanele îl frecventează mult şi apoi bat (relele!) lumea întreagă.

Mulţimea pestriţă de care e vorba prin romanele răposatului Claude Farrère[11] se îmbulzeşte pe dig. Eu merg în fruntea micii noastre coloane, după ce am încredinţat celor doi colegi sarcina de a-l supraveghea îndeaproape pe Sirk.

Tandrul Pinuchet îşi recapătă culorile. Mustaţa lui pleoştită îşi regăseşte nervul, întocmai ca părul unui mantou de blană pe care ai stat aşezat ceva vreme. Cât despre Béru, cu leucoplastul lui de pe frunte, pare un Buda de porţelan, gras şi prost cârpăcit. Nasul vineţiu şi pungile

10 „Golful Persic colț cu bulevardul Raymond Poincaré“ - topografie fantezistă. Raymond Poincaré (1860-1934), avocat și politician francez, președintele Franței (1913-1920) (n. tr.).

11 Frédèric-Charles-Bargone Farrère (1876-1957) - ofițer de marină și romancier, atras de istoria și civilizația orientului. Cunoscut ca scriitor sub numele de Claude Farrère, a scris romane exotice (*Bătălia, Civilizații, Omul care a asasinat*). A fost primit în Academia Franceză în 1935 (n. tr.).

albăstrui de sub ochi contrastează cu falsa nuanţă măslinie a tenului său.

— Un’e mergem? mă întreabă, după ce-am îndeplinit formalităţile vamale.

— Nu-ţi mai storci creierii şi urmează-mă, sclavule.

— Să lungim un pic compasu’, recomandă el, sculăreţu’ d-az’ noapte se ţine coadă după noi.

Îmi orientez periscopul pe deasupra camarazilor şi îl zăresc, într-adevăr, pe caidul din cabina vecină, pe urmele noastre, împreună cu cele trei gagici ale lui, care trambalează bagajele.

Bocciul ăsta nasol s-o fi hotărât să ne caute râcă?

Ochesc un şir de taxiuri nu prea departe. Sunt nişte vechi rable englezeşti de pe vremea reginei Victoria. Tipi cu pieptul gol şi cu dovleacul înfăşurat în turban dorm la volanele lor orizontale. Îl scol pe unul şi îi dau adresa gagiului care ne-a pregătit materialul.

Luăm loc în tărăboanţă, iar şoferul se pune în mişcare, mergând vreo trei sute de metri cu două roţi, pe trotuarul de pământ.

— Haplea ăsta a-nvăţat să conducă pe o maşină de tuns iarba, behăie Béru.

Hamar scoate un mic rânjet.

— Nu mai suntem la Paris, face el, o să mai vedeţi şi altele.

Privesc în urma noastră. Caidul şi cadânele lui au renunţat să închirieze o caleaşcă, *because it is most expensive.*

Într-un sfert de oră, acest Fangio mokkophan ne drivează până-n Camel Street. Asta se află la doi paşi de Sun Place, între Gara de Sud şi Hotelul Nord.

Noul nostru corespondent ne pândea. E un haidamac gras, plin de osânză, cu mustăţi care par să-i fi fost desenate, cu un dop ars, sub nas. Poartă o cămaşă de mătase bleu pal şi un costum de pânză albă. Are pe cap o pălărie de pai cu boruri late. E un papagal. Se exprimă cu

volubilitate într-o franceză întretăiată de spaniolă şi engleză. Categoric, Babacul descoperă nişte tipi incredibili.

Se prezintă: Alvarez Raymondo. În mai puţin decât îi trebuie unui obişnuit al lui Madame Arthur[12] ca să încaseze un supozitor, i-am făcut un tur complet. Este un aventurier de-ăia de-i întâlneşti prin porturile de pe toate latitudinile. Tipi care vând de toate: mărfuri de contrabandă, femei, informaţii, arme şi droguri. Care ştiu să se descurce întotdeauna. Şi într-o zi, când ciroza începe să le deghizeze ficatul în bolovan, se retrag într-un colţ liniştit din ţara lor natală. Acolo duc o viaţă de rentier onest şi reuşesc să fie aleşi primari ai cătunului.

— Totu-i pregătit, ne anunţă Alvarez.

Ne duce în fundul unei magazii, în care cinci dromadere rumegă nostalgic.

— Iată animalele. Toate au şei. Asta o să vă folosească la legarea coletelor.

Îşi scoate din buzunar o hartă imprimată pe o bucată de mătase.

— Asta-i harta Khalaab-al-Amouk-ului. V-am trasat cu pixul itinerarul pe care trebuie să-l urmaţi ca să ajungeţi la emiratul Khanal.

— Sunteţi un om foarte preţios, *señor* Alvarez, îl complimentez eu.

El dă din capul lui mare, încadrat de favoriţi laţi, ca nişte labe de tigru.

— Nu-s preţios, sunt scump! mă corectează cu un umor îngheţat.

Béru se apropie de dromadere şi le palpează pântecul, cu un gest circumspect.

— Plinu-i făcut, după cum văz! zice el.

— Da, răspunde Alvarez, plinul e făcut. După cum puteţi

12 *Madame Arthur* - șansonetă foarte cunoscută. Totodată, numele unui cabaret din Place Pigalle (Paris), frecventat, se pare, de travestiți (n. tr.).

constata, ultimul animal are un samar. O să vă transporte cortul şi merindele. Totul e gata, nu mai am decât să vă urez drum bun.

— Deja? protestează Grăsanul. Nu dăm şi noi pe gât un Anjou mic şi rece, ca să ne facem că udăm jgheabu'?

Alvarez îi ruinează speranţele, descoperindu-i că vinul e necunoscut aici. Nu se găseşte decât vin din frunze de palmier. Curios, Béru cere. I se aduce. Pinaud insistă să guste. Şi unul, şi celălalt fac o strâmbătură cumplită.

— Aveţi tot interesul să beţi apă, ne asigură Alvarez. O să traversaţi marele Rasibus, supranumit şi deşertul setei! Se întinde pe trei sute de kilometri şi nu are decât o singură oază; să nu ziceţi că nu v-am spus!

Majestatea Sa bâţâie de disperare.

— Trei sute dă poşte far' să găseşti un bistrou! Faceţi mişto, gagiilor! Pinaud, da' ce capcană pentru morun sărat e asta de ne băgarăm picioarele-n ea!

Pinaud nu-i nici el entuziast. Doar resemnat.

— Ce vrei, i-o-ntoarce el, noi am insistat să venim.

— Eu nu! ne aruncă sec Sirk Hamar.

Alvarez îşi cheamă slugile slabe ca nişte scaune Napoleon al III-lea şi le dă ordin să încarce animalele.

— Aţi mai călătorit în spatele unui dromader? ne întreabă el.

Îi răspundem că nu. El îşi stăpâneşte un zâmbet răutăcios.

— Atunci, domnilor, nu aţi ajuns la capătul încercărilor! O să vă dau o mică lecţie. Scoţi un strigăt ca să le faci să îngenuncheze şi un altul ca să se scoale. O să vedeţi.

Se apropie de un dromader şi ţipă:

— Yupi!

Atunci animalul, cu o legănare grotescă, se aşază în genunchi şi aşteaptă, balansându-şi gâtul lung şi tâmpit.

Alvarez încalecă pe ceafa dromaderului, apucă hăţurile şi se aşază pe şaua de piele. După ce şi-a sprijinit bine spatele, strigă „yeye", iar animalul se ridică şi mai greu

decât a îngenuncheat. Atunci, profesorul nostru de dromaderă îşi încrucişează picioarele pe gâtul animalului. Trage de frâul de piele. Animalul se pune în mişcare.

— Uitaţi-vă bine, ne strigă Alvarez. Dromaderul merge legănându-se. De aceea, ca să nu te dezechilibrezi, trebuie să urmezi balansul, ritmând tu însuţi, înţelegeţi?

— Ia sa văd, spun eu, o să încerc.

Strig „Yupi” uneia dintre cocoşate. Fără să se opună, se lasă la pământ. Imit punct cu punct manevra executată de Alvarez. În momentul cu „yeye”, nu mă simt prea mândru. Am impresia că mă ia vântul. Picioarele mi se bălăbănesc în gol, la stânga, apoi la dreapta, dar reuşesc să-mi păstrez echilibrul. Trag de hăţ şi dromaderul merge. Un ruliu de groază, măi băieţi! Voiajul la bordul „Tăiţelului” era zero, în comparaţie.

Dar îmi dă prin cap că trebuie să te obişnuieşti destul de uşor.

— Şi ca să opreşti? îl întrebă pe Alvarez.

— Ca să opreşti, îmi răspunde Pinaud, tragi de frâu’ ca s-o faci să plece capul!

Privesc: Pinaud este şi el călare, plin de dezinvoltură.

— Dar tu ne-ai ascuns talentul ăsta al tău de societate, fac eu către Dărâmătură.

El dă din umerii de cocostârc.

— Puşcaşii…

Béru e radios.

— Am o idee că nu-i mare brânză, combinaţia ’sta, afirmă el. P-acolo pă unde trece Pinaud, po’ să trec şi io!

Îşi alege animalul, în timp ce eu sar de pe al meu, ca să nu-i las lui Sirk posibilitatea de a se roi.

— O să-l iau p-ăsta, hotărăşte el, desemnându-l pe cel mai mare.

Îi dă ocol, îl palpează, îl examinează cu circumspecţia unui veterinar.

— Pneurile-s bune, face el, ridicând o labă a rumegătorului.

Dromaderul îşi lasă piciorul să cadă peste al lui Béru, care, fiind încălţat cu cipici, scoate un urlet şi trage un pumn furios în burta animalului. Dromaderul behăie un protest şi-i aruncă viitorului său călăreţ o privire nu tocmai blândă.

— Cu mine, iepuraşule, decretează Béru, o să tre' să vezi unde-ţi pui răşchitoarele, pen'c-altfel, nu cu Azur[13], ci cu azur o să-ţi faci plinu' data viitoare.

După care, incidentul fiind închis, Grasul îşi continuă explorarea.

Pipăind ghebul vehiculului său, ne asigură:

— Nu prea-i capitonat, da' suspensia-i dăstul dă bună.

Apoi, trece la încheietura genunchiului.

— Bielele sunt zdravene…

Îi mângâie crupa.

— Cât despre ceea ce-i apropo de caroserie, mi se pare rezistentă. Cât face o chestie aşa ca asta? îl întreabă el pe Alvarez.

— Cinci sute de sculători, ne dezvăluie gazda noastră. Dar depinde de an. Asta-i pentru un model 62. Găsiţi din 56, în perfectă stare… de mers, la juma' de preţ.

— Dac-aş putea, zice Grăsanul, aş lua unu la-ntoarcere. Pentru la ţară, e la fix. Tu-ţi dai seama, cân' o să mă duc să-mi petrec vekendurile la cumnată-mea-n Nanterre?

— O să-i dai o lovitură fatală circarului Barnum, Băiatu'! Hai, destulă vorbărie, pe cai!

Béru îşi suflecă gandura.

— Da' cum ziseşi că era parola?

— Yupi!

— Ah! I-adevărat!

El urlă „yupi", iar dromaderul îngenunchează. Amploarea Sa ia loc la bordul corăbiei deşertului.

— Yeye! mugeşte el.

Vai, dromaderul se ridică, iar Béru se dă de-a berbeleacul pe pământul bătătorit.

---

13 *Azur* - marcă de benzină (n. tr.).

Asta-l aiureşte de tot pe bietul om. Un cucui ca o vânătă dilată leucoplastul care-i barează fruntea. Se scoală clătinându-se.

— Bag sama c-a vru' să-m' facă o măgărie, cămila 'sta! declară el. Vă spui io că-i nărăvită.

— N-aţi manevrat cum trebuie, îl asigură Alvarez, pe care numărul nostru începe să nu-l mai amuze. Picioarele încrucişate, uite-aşa! Bustul corectează mişcarea de balans.

Valeţii lui îl ajută pe Béru la a doua tentativă. Până la urmă, Grasu' se pomeneşte căţărat pe animal, nu prea sigur de el.

— Ei drăcie cu pălărie, că departe mai are şi gâtul ăsta! mormăie meharistul neofit. Dac-ar fi cal, aş putea s'm-agăţ de el, da' cu fosa 'sta de orchestră de ne desparte, nu-i posibel.

Bravura urmează când dromaderul începe să se preumble. Béru, pe gloaba deşerturilor, seamănă cu un caşalot într-o şalupă! Cramponat de hăţuri, strângând cu picioarele gâtul dromaderului, cu corpul încovrigat în şa, e cam la strâmtoare. Acum e rândul lui Sirk.

— N-o să ajung niciodată să stau acolo sus, zice el irevocabil.

— Ei, hai, îl iau eu în balon, tu, un fiu al ţării, Sirk, asta-i ca mersul pe bicicletă, nu se uită!

Dar el dă din cap.

— Nu insistaţi, dom' comisar.

Oho! Ba bine că nu! Am eu felul meu de a insista. Cu binele, ce mai!

— Ai douăzeci de secunde să te joci de-a căluşeii după pofta inimii, Hamar, îi declar eu cât se poate de clar. După acest răstimp, dacă n-ai luat loc la bordul lui Alfa Romeo ăsta al tău, te leg de şa, înţeles?

Cu maxilarele crispate, uitându-se urât, se caţără în şa. Ajutoarele îl asistă, aşa cum l-au asistat şi pe Béru.

— Acum, ţineţi-vă bine, domnilor, fac eu. Pentru început,

o să mergem tacticos. Pinaud o să stea pe lângă Béru, iar eu o să merg aproape de Hamar. Al cincilea dromader, mărfarul, e legat de al lui Pinuchet.

Strâng mâna grăsulie a maestrului de echitaţie Alvarez.

— Mulţumesc din suflet, bunul meu prieten.

El îmi aruncă o uitătură cu înţeles şi mă trage deoparte. Îl văd că dă jos dintr-un cui un fel de burduf mare şi pântecos. Un fel de închizătoare cu capse permite să-i îndepărtezi pielea de pe una dintre laturi. În interior, prins într-o armătură de material plastic suplu, se află un mic post emiţător.

— Din partea Bătrânului, face el. Puteţi să-l sunaţi dimineaţa la ora zece, în fiecare zi.

Îi adresez din nou un gând înduioşat Tunsului, care, acolo departe, în ceaţa pariziană, are grijă de toate, cu asemenea lux de detalii.

Alvarez îmi trece cureaua burdufului pe după umăr.

— Cu călăreţii dumneavoastră nu vă văd prea bine la drum, îmi spune el cu sinceritate. În fine, Dumnezeu să vă aibă în pază, *señor* comisar!

Capitolul V

Graniţa Khalaab-al-Amouk-ului se află la patru ore de mers cu dromaderul şi la trei luni cu maşina de Mokkophania. Asta din bunul motiv că, pentru a ajunge la ea, trebuie să parcurgi vreo cincizeci de kilometri prin nisipul prăfos.

Cel mai greu, credeţi-mă – şi, dacă nu mă credeţi, n-aveţi decât să vă fierbeţi câte ouă poate să suporte ficatul vostru atrofiat –, cel mai greu, repet, este la prima sută de

metri. Cea mai mare bătaie de cap ne-o dă flăcăul Béru; de douăsprezece ori se prăvale de pe corabia deşertului pe care stă. De douăsprezece ori sunt obligat să cobor ca să-l ajut să se caţere pe dromaderul lui, care are numele Ciuş. Nu-i o sinecură. În cele din urmă, termin ancorându-l de şaua lui cu nişte chingi, dar atunci îl apucă răul de mare pe Viteazul! El, care înfruntă furtunile, pe cocoaşa rumegătoarei lui se procopseşte cu o greaţă.

Ai putea să ne urmăreşti după dâră.

Şi ce dâră, bieţii mei prieteni!

E galben ca un canar Umflatul. Se leagănă, nenorocit, în tangaj pe Ciuş şi bolboroseşte, între două ţâşnituri, că viaţa nu mai e posibilă şi că, dacă am avea un pic de stimă pentru el, am da fuga să-i ardem o pralină-n bulb, doar ca să-i scurtăm suferinţele.

Puţinul autocontrol şi-l foloseşte ca să-l admire pe Pinaud. Anii de sarcasme şi ocări s-au volatilizat dintr-o dată, la vederea lui Pinuchet, tăcut în gandura lui albă, în fruntea coloanei.

Cât despre mine, nici eu n-am rânza prea fudulă. Îmi dă ameţeală legănatul ăsta animalic. Şi-ţi face rău la buci, v-o declar eu. Am impresia că mă dau cu dosul de o stâncă. Nici nu poţi să crezi ce cocoaşă zdravănă au vitele astea.

— Măcar dac-am fi pus mâna pă nişte cămile, jeleşte Grasul, îmi dă pân idee c-ar fi fost mai pă bune. Între cocoaşele alea două poţi să te instalezi şi să-ţi agăţi centura. Dar cu porcăria asta dă dromader, nu-i chip! Şi unde mai pui că ne facem jucărică ia aşa pă trei sute dă poşte!

Tace, ca să-i aducă puţin humus fertilizant nisipului arzător din Marele Rasibus.

Înaintăm încet, doar cu umbrele noastre fantastice ca escortă.

Sirk Hamar se agaţă ca un rătăcit, fără să scoată o vorbă.

— Asta-ţi mai aduce o schimbare după băruleţele cu

pungaşi din Pigalle, ai, Toto? rânjesc eu.

El nu-şi dezlipeşte buzele. Ce-i trece lui prin scăfârlie, mai bine să nu-ţi povestesc. I-ar plăcea să mă ţină într-un loc liniştit şi să aibă la îndemână toate sculele cu care să mă facă să i-o plătesc.

Parcurgem aşa un kilometru-doi. Portul Mokkophania, ca şi marea, au dispărut înghiţite de dune.

— Nu mai pot! afirmă Béru. Tu mă ştii, San A., Grăsanul tău nu-i o putoare, ca probă c-am făcut tămbălău să viu, da-s la capătu' mosorului, Gagiule. Or' atunci las' să mă duc pă catalige în satu-ăla al tău împuţit. Da, pă catalige, vreau io aşa; că mârţoaga 'sta nenorocită o să-m' pună pielea-n băţ, m-auzi tu? Rupt în două o să fiu la sosire, dacă sosesc, că deja nu-mi mai simt podoabele. Asta-i ca şi cum ai face din căcat bici!

Nu răspund nimic. Am gânditoarea-n paragină. Toate astea-s fără cap şi fără coadă. Şi se potrivesc taman ca o operaţie de apendicită într-o cabină telefonică. Deghizaţi în arabi, încurcaţi în ţoalele-astea neobişnuite, hâţânaţi pe nişte dromadere tâmpite, dăm năvală în deşert; jalnic!

Şi toate astea pentru că Domnul Babacul, care se gargariseşte cu tricolorul seara şi dimineaţa şi care şi-l agaţă la izmene, a vrut să le dea o lecţie serviciilor secrete. Operaţiunea fără întoarcere!

Singurul din expediţie care sporăvăie khalaabageza e un răufăcător redutabil, căruia i-ar plăcea să ne scoată ochii cu o linguriţă de cafea (sau de ceai, la nevoie). Mişto, nu?

Praful nisipurilor se înalţă către soare. Uite-l şi p-ăsta de sus, de colo, ce se mai lăfaie! Oh! scârba, ce de calorii ne mai toarnă!

Le încasăm din plin peste ceafă. Gura îmi este deja mai uscată decât vocea pedagogei-şefe dintr-un colegiu englezesc.

Fraţilor, pentru prima oară în cariera mea am un mare chef să las totul baltă. Da, îndrăznesc s-o mărturisesc, sunt gata să zic piua chiar înainte de a fi ajuns la fapte.

Şovăi. Privesc o dună aflată la câteva sute de metri, îmi spun că, dacă nu se zăreşte nici un arbore atunci când ajungem la ea, voi ordona să facem cale-ntoarsă. Cu urmările nu am nimic, absolut nimic, de-a face.

Ajungem la dună. Cât vezi cu ochii e numai nisip sclipitor care se coace la soare ca o monstruoasă cratiţă cu macaroane gratinate.

Béru isprăveşte să se golească şi, ca să se termine bine, ca să se zvânte bine, plânge.

Cât despre bătrânul Pinaud, acesta dă din cap. Nu-i *joyce,* dar e viteaz. Merită primă, pampon, statuie, retragerea din rândul cadrelor, cadru ca să-şi bage-n el poza lui eroică. Merită să aibă mâna strânsă, mâna plină de bani, mână forte.

Merită recunoştinţa Patriei şi a Muntelui de Pietate. Are drept la pietatea populară. O să aibă mutra în manualele şcolare, nesmintit! Exact între cea a părintelui Foucauld[14] şi cea a lui Lyautey Africanul [15]. O trilogie mişto, copilaşi. Trăiască Pinaud, sticletele deşertului!

Béru se holbează cu ochiul lui, pe care cu siguranţă o să-l vomeze laolaltă cu tot restul, la întinderea deşertică.

— N-aş prea crede că s'tem lipsiţi de deşert! îmbăloşează tumefiatul.

Nu am timp să mă hlizesc de butada lui.

Tocmai acum se produce cevaşilea neaşteptat. Ticălosul ăsta de Sirk Hamar ne face o mică figură în stilul lui. Cum de şi-a clocit lovitura prefăcutul ăsta? Incapacitatea lui dromaderiană? Gogoşi! Un cuptor zdravăn cu zeci de gogoşi! De fapt, e un as al echitaţiei pe cocoaşă. Voia doar să ne îmbrobodească. Nu ştiu ce poate să-i facă sau să-i şoptească animalului, dar uite că face deodată cale-ntoarsă

---

14 Charles de Foucauld (1858-1916), explorator și misionar francez în Maroc și Sahara (n. tr.).

15 Louis-Hubert Lyautey (1854-1934), mareșal al Franței, ministru de război; a organizat protectoratul francez în Maroc (n. tr.).

şi se năpusteşte ca un Mystère II[16] în direcţia Mokkophaniei.

Manevra lui e bună şi frumoasă. A mers destul de departe de oraş, înainte de a ne arunca cu praf în ochi.

— Prinde-l! îi urlu eu lui Pinaud.

Dar Băbătia îşi ridică braţele desenate de Bernard Buffet[17].

Şi ce face atunci San-Antonio cel multiubit, când se află într-o asemenea conjunctură? Ei bine! Ca întotdeauna, foloseşte marile procedee! Îmi scot de la oblânc o carabină cu ţeava scurtă, dar prevăzută cu o minusculă lunetă pentru ochit.

Este pentru prima oară că o să trag într-un dromader, măi băieţi, şi, credeţi-mă, mi se înţepeneşte palpitanta, dar n-am altă posibilitate ca să mă descurc. Ochesc labele.

O detunătură seacă, aşa ca gâtlejul nostru istovit, umple imensitatea deşertului. În depărtare, dromaderul scoate un strigăt şi se rostogoleşte. Mă îndrept în direcţia lui. Sirk se descurcă cu greu, căci e prins sub animal. Descalec în nisip ca să-l ajut, apoi, fiindcă animalul suferă şi întoarce spre mine ochii lui mari şi rugători, îl termin cu un glonţ drept în cap. Stăm cum nu se poate mai bine, cu un animal în minus. Ah! expediţia se prezintă sub nişte auspicii care nu-s prea departe de nişte ospicii!

— Micul meu Hamar, îi zic tovarăşului nostru, rău faci că vrei să te joci de-a păpuşile cu mine. Dacă asta s-ar termina cu un glonţ între ochi, tot nu m-ar mira prea mult. Ia-ţi catrafusele şi vino să-ţi dau dromaderul de povară! Cu mica ta lovitură de stat ne-ai mai compromis încă puţin şansele de reuşită. Acum vreau să ştii că, la cel mai mic gest, o să-ţi primeşti raţia de plumb în dulapu’ cu tocană.

— Lu’ arătarea asta, mârâie Bérurier, când ne alăturăm camarazilor mei, lu’ arătarea asta, cum îmi trece rău de

---

16 Avion de vânătoare francez din anii ’50 (n. tr.).

17 Bernard Buffet (1928-1999) - pictor și gravor francez. Opera sa este caracterizată printr-un stil ascetic, cu un desen rectiliniu (n. tr.).

dromader, mi ţi-l fac io cu o meclă de-aia de-or să bâţâie de frică toţi gagiii de la el din mahala cân' l-or vedea.

Cu această promisiune, Sirk ia loc pe dromaderul vacant. Iacătă unul care umflă o încărcătură utilă pe cinste, vă spun eu. Dacă ar trece pe aici Protecţia Animalelor, ne-ar atârna un proces de coadă, ca popa.

Doar că, pe aici, nu trece nimeni.

Cât despre eventualele procese, mi se rupe de ele ca de paleta de prăjituri.

*
* *

Tot restul zilei umblăm într-un ritm monoton şi legănat. Prin membre ne curge un fel de lâncezeală. Abia dacă, la răstimpuri, mă holbez la busolă, ca chestie, să mă asigur că mergem cu adevărat în direcţia cea bună.

Către seară, când linia orizontului devine de un violet promiţător şi când nisipul se albeşte, dau semnalul de oprire. Sirk, vrând să se reabiliteze, căci înţelege că, de acum încolo, situaţia lui e insuportabilă, ne înalţă cortul şi pregăteşte ceaiul. Béru, care seamănă cu un abces gata să spargă, se prăbuşeşte peste cuvertura lui. Are ochii ca doi bacili într-un closet public şi un ten mai nesănătos decât o valiză diplomatică. Începe să mai existe niţel în momentul când Pinaud, care continuă – pe cuvântul meu – să se comporte ca un meharist hârşit, deschide o cutie de conserve.

— Ce-i aia? întreabă Grăsanul.

— Tuslama de burtă ca la Caen! anunţă Băbătia.

Asta-l dopează pe Béru. E ca şi cum i-ai da cu săruri pe sub nas.

Mănâncă vitejeşte şi merge să scotocească prin bagaje. Descoperă o sticlă de Chambertin.

— Fi-v-ar ceaiu' de râs, ne spune, n-aveţi decât să vă faceţi clismă cu el. Ca să astupi nişte goluri ca care le-am

suportat eu, nu poţi decât cu un Bourgogne.

Într-adevăr, cum îşi dă sticla pe gât, Regeneratul intonează *Saltelarii,* imnul lui renumit. Liniştit despre partea lui, îi pun cătuşele lui Sirk şi adormim.

A doua zi, în tabără e animaţie. Vedeţi dumneavoastră, în viaţă, totu-i chestie de adaptare. Omul e făcut să se adapteze în toate condiţiile atmosferice, la toate fanteziile climatice, la toate latitudinile şi longitudinile, la toate suferinţele. El este adevăratul cameleon al universului; numai el. Ia culoarea mediului ambiant. Devine roşu sau alb, amabil sau răutăcios, resemnat sau revoltat. Suportă frigul sau căldura, închisoarea sau deşertul. Un adevărat miracol!

— Azi, anunţă Grasul, care, la sculare, nu a pierdut nimic din buna dispoziţie de la culcare, azi, băieţi, simţ c-o să ne meargă treaba.

Ne facem bagajele şi ne reluăm locul pe spinarea animalelor.

Grăsanul studiază cu atenţie felul în care procedează Sirk. După ce şi-a pus dromaderul să se culce, se aşază de-a călare pe gâtul lui şi strigă yeye-ul cuvenit, dar, împotriva oricăror aşteptări, animalul rămâne ghemuit.

— Ei, alo! mormăie Malacul, care îşi vede deodată frumoasa energie nefolosită. Ce se întâmplă, bătrâne ghebos?

Îşi repetă semnalul fără să aibă mai mult spor. Dromaderul nu se ridică.

— Hei, San-A! îmi aruncă Umflătura Sa, am o pană de demaror.

— Bagă starterul! îl sfătuiesc eu râzând. Rumegătorul tău e rece, Grasule!

Vai! Degeaba se screme Majestatea Sa, cocoşatul nici poveste s-o ia la picior. Rămâne nepăsător, molfâind naiba ştie ce ranchiună, cu pleoapa grea şi cu nasul blegos.

— Totuşi, ar trebui s-aibă foc pă dindărăt, cu to’ ce i-am

dat să bage-n el az-dimineaţă, se jeluie nobilul călăreţ.

Neliniştea îmi muşcă şpucurile bivalente.

— Cei-aidat, Băiatu?

— O duşcă de muscat, ca să-l pună pe roate.

— Ce?!

— Am crezut că fac bine. Mi-am zis că ziua o să fie grea şi trebuie să-i pasez niţeluş întăritor cămilei mele monoloc.

— Fir-ai să fii de voce vomică! I-ai dat bietului dobitoc să tragă la măsea!

Nebunaticul ăla mic de Pinaud se hlizeşte.

— Animalul cel mai sobru pe care l-a făcut Creatorul să ajungă să se-adune de pe jos, cine a mai văzut vreodată aşa ceva?

— Dacă i-aş da să bea puţină cafea tare? întreabă Infamul.

Pofta de a strânge de gât jumătate din omenire şi de a împuşca cealaltă jumătate se aprinde în mine sălbatică, poruncitoare.

— Şi provizia noastră de udătură, cretinule? rag eu. Nu-ţi pasă de ea? Cafea pentru dromader! Trebuie apă ca s-o faci, nu?

— Aşa, puţină, pledează Henormul. Fii pe pace, udătura o economisesc eu. Uite, az-dimineaţă, ca să mă spăl pe ţurloaie am luat numa' cât a fost nevoie.

Sar dintr-un foc de pe animalul meu şi mă reped la amic.

— Am auzit bine, Grasule? Te-ai spălat pe picioare în dimineaţa asta?

— Am dreptul! face el. Cân' te fâlfâi în cipici şi poţi să-ntâlneşti pe drum o cadână nostimă, tre' să fii pregătit, Băiatu'. Dac-am purta şosete, m-aş fi abţinut. Da' n-aveam glezne albe ca Persilu!

Îl înhaţ de gandură.

— Băşică nenorocită! i-o-ntorc eu. Ne-am raţionalizat udătura şi tu, care de când s-au pomenit instalatori pe lume, nu te-ai spălat niciodată pe zgaibarace, acum ţi-ai găsit s-o faci? Ai merita să te strâng de gât. Hai, agaţă-te!

O să-ţi fac eu dromaderul să demareze.

Îmi desfac cureaua de piele cu care îmi sunt încinse bulendrele şi lovesc dosul dobitocului.

Unighebosul nici măcar nu pare să bage de seamă această flagelare. Ai zice chiar că se hlizeşte, cu tărtăcuţa lui de beţivan.

— Vita asta! E tot aşa de tâmpită ca Pinaud, tună Grasul.

Efectul e imediat. Dintr-o săritură, dromaderul se aşază pe catalige şi iacătă-l că porneşte aţă în deşert.

Cum, din fericire, a luat direcţia bună, îl las să se ducă.

O să reuşim noi să-l ajungem într-o bună zi!

Béru, agăţat de şa, nu întârzie să dispară într-un nor de nisip şi într-un val de ocări.

Capitolul VI

Se scurg două zile.

Ne legănam pe animalele noastre, privind cum ne defilează umbrele stranii. Avem bucile transformate-n marmeladă, iar pielea la fel de arsă ca şi gâtlejul.

După socotelile mele, trebuie să fi străbătut o treime din distanţa care ne desparte de emiratul Khanal. Prin urmare, trebuie să mai cutreierăm dunele încă vreo patru-cinci zile, sub soarele ăsta turbat. Culmea fericirii, nu ne mai rămâne mult carburant lichid. Grăsanul, care se echipase cu câteva sticle bune, le-a băut ca nimica, încă din prima zi, ceea ce l-a vindecat de răul dromaderian, dar, începând dintr-a doua, fiindcă îl ardea setea, s-a năpustit pe apa din burdufurile noastre. „Numa o duşcă, să-mi ud omuşorul”, pretindea el de fiecare dată. Doar că o înghiţitură béruriană nu-i ca înghiţitura oricui. O jumătate de litru la

fiecare sorbitură, asta-i capacitatea bucală a lui Béru. Cu niţel antrenament, ar putea să obţină, categoric, un rezultat mai bun.

În zorii celei de a treia zile, am declarat stare de urgenţă şi am pus să fie legate de şaua mea ultimele două burdufuri cu udătură, ca să le supraveghez mai bine. Raţionalizarea n-a creat niciodată o ambianţă plăcută în sânul vreunei trupe. De altfel, nici la civili. Aşa că mehariştii mei îmi fac o mutră de doi coţi.

— Să obligi nişte sticleţi să ancheteze într-o asemenea văgăună, se jeluieşte Rotunjimea Sa, ăsta-i viciu. Li se rupe-n paişpe ălora de ce se poate întâmpla aici, nu?

Şi nu zici că adaugă, arătând cu un gest superb imensitatea nisipoasă:

— Cân' mă gândesc că o droaie de parizieni îşi petrec unşpe luni din an făcând econofleaşcă numai ca să meargă să se tăvălească pe nisip într-a douăşpea! Ar tre' să-i aduci niţel p-aici pe turiştii ăştia, le-ar face bine la ten! Ah, gagiilor, ce n-aş da io să fiu la Nanterre, la cumnată-mea!

— Nu mai vorbi atât, îl sfătuieşte Pinuche, îţi deshidratezi pendula.

Bietul Malac îşi preumblă peste buzele crăpate o limbă încărcată ca un cer de furtună.

— Crezi că te cârpeşti şi mai rău te rupi, nostalgizează el. Acu gata, s-a zis, nu mai dau io nici un chior la mineri, când o să fie în grevă. Cân' mă gândesc ce-i mai căinam! Îmi ziceam că-nvârtesc o meserie împutită. Că dobitoc mai eram! Ăştia măcar stau la umbră, băftoşii.

Şi mergem, şi mergem.

Ne e din ce în ce mai cald.

Din ce în ce mai sete.

La răstimpuri, se zăreşte câte o grămăjoară la orizont, îţi spui, în secretul cugetului tău, că-i, sigur, o oază. Şi tot ce găseşti sunt nişte pietroaie mai încinse decât nisipul.

Mă bate gândul că pe Pinaud o să-l termine călătoria asta, dacă scapă din ea. Ai zice că devine mumie pe

cocoaşa dromaderului. Se usucă văzând cu ochii. Are priviri mai fără viaţă decât ale animalului pe care călăreşte, iar mustaţa îi spânzură ca aripile unui pinguin.

Cuvântul pinguin mă face să evoc o banchiză imensă, din care mi-ar plăcea să rup o bucată, ca să-i dau drumul într-un pahar de Cinzano.

În timpul celei de-a treia nopţi, sunt trezit de Sirk. Are cătuşele la mâini, ca în fiecare nopticică, şi asta nu-i permite să ia poziţii voluptoase, sub cort.

— Dom' comisar! mă cheamă el.

Ies din coşmarul în care mă zbăteam. Un coşmar complet deshidratat.

Faţa lucind de sudoare a lui Sirk seamănă cu o mască de ceară.

— Ce-i, amice? mormăi eu.

Ce să mai dorm, de-acu', s-a ales bules. I-aş hali splina pungaşului ăstuia, dacă aş avea o jumătăţică de Kronenbourg, ca să mă ajute la înghiţit.

— Aud un izvor! îmi zice el.

Casc.

— Ai visat, băiatu'! În văgăuna asta afurisită a ta, nu poţi să ai decât vise de-alde-astea.

— Ba nu, face el, ridicând degetul, ca să-mi solicite atenţia, ia auziţi.

Într-adevăr, un susur fermecat ajunge până la mine. Negreşit, un firicel de apă curge pe undeva.

Dau buzna afară din cort, cu glandele salivare gata să se umezească. Să fi poposit, oare, pe lângă vreo sursă de apă?

La urma urmei, e posibil. Mi-am silit oamenii să înainteze până la asfinţit, ca să profităm de răcoare, şi se prea poate ca în momentul popasului să n-o fi observat.

Zgomotul vine de după cort. Însoţit de Hamar, alerg într-acolo. Şi ce zăresc? Pinuche, îngenuncheat pe jos, varsă în nisip conţinutul burdufurilor noastre. Pe moment, nu-mi cred ocheanelor. Mă întreb chiar dacă nu le umple, mai degrabă, de la un izvor. Dar nu, clarul de lună, fără să fie

cel al lui Werther (care nu se uzează, chiar dacă te foloseşti de el), este de ajuns ca să-mi dezvăluie hidoasa realitate.

— Pinaud! Dumnez…! mugesc eu, ce învârteşti acolo?

— Îmi ud straturile de praz, răspunde cu amabilitate Băbătia, continuându-şi manevra. Cu seceta asta, termină el, mi-e teamă că n-am să-l pot salva!

Îi sar pe cojoc. S-a dilit moş Pinuche! O insolaţie, bag seama. Tot încasându-l pe mahomed pe după devlă, trebuia să se întâmple!

Îl înhaţ ajutat de Sirk, care e totuşi handicapat de cătuşe. Dar e prea târziu, ultimele două burdufuri sunt complet goale.

Atunci, Pinuche scoate un suspin ciudat. Ochii îi clipesc şi începe să se uite, cu un aer speriat, în jurul lui.

— Ce-i asta? întreabă el.

Grăsanul, atras de hărmălaie, se prezintă scărpinându-şi bucile.

— Da’ ce-i cu tămbălău ăsta? face el foarte iute, aşa de iute, încât ai zice că vorbeşte turceşte.

I se explică. El scutură din dovleac.

— Pinaud e somnambul, ştii prea bine, zice.

M-am liniştit în privinţa minţilor Băbătiei, dar deloc în privinţa soartei noastre. Nu mai avem apă, dar avem încă trei zile de mers! Nu ne mai rămâne decât să dorim o ploaie mare, flăcăi!

*
* *

Dar, a doua zi, cerul înalt, încins până la alb, ne zice „Ciuciu… Nici un nor!”. Nisipul care sclipeşte cât vezi cu ochii ne ciuruie creierii cu paietele lui de aur. (E al dracu’ de bine scris, nu? Pricepeţi de ce Academia Franceză îmi face semn cu piciorul pe sub masă?)

Ne târâm cu gâtlejul în flăcări. Visăm fântâni

clipocitoare. Şi asta ţine, şi ţine!

N-avem nici cea mai slabă speranţă să găsim ceva udătură.

După-amiază, Béru scoate un strigăt:

— Un bistrou! schelălăie Umflătura, arătând cu degetul către orizont.

Într-adevăr, mi se pare că văd nişte palmieri şi o construcţie de împletituri. Pinaud-ul nostru pocăit îşi îndeamnă dromaderul. Dar Sirk ne seceră veselia de la rădăcină.

— Este un miraj! anunţă el.

— Ai să vezi tu acuş' ce miraj e, cân' ţi-oi da să guşti o castană! tună Malacul.

Alături de somnambulicul de Pinuche, galopează şi iar galopează, să-şi demoleze fundamentul şi mai multe nu.

— Eşti sigur că-i miraj? fac eu către Sirk.

— Precis, răspunde el. Dacă nu era aşa, animalele ar fi reacţionat de mult.

Ne repezim în urmărirea celor doi cumetri şi ne dăm toate ostenelile din lume ca să le explicăm că e vorba de o refracţie specială a atmosferei, care restituie imaginea unui obiect aflat la zeci şi zeci de kilometri depărtare.

— Miraj, pă dracu'! ne-o retează Béru. Dacă vă zic eu că văz o crâşmă, e crâşmă! Nu m-am aiurit niciodată în specialitatea asta, San-A. Niciodată!

Sirk Hamar intervine. De când cu tentativa lui de fugă rapid şi energic înăbuşită, a rămas posomorât şi, practic, n-a vorbit.

— Ia nu te mai prosti, băi slănină! îi aruncă el lui Bérurier. Dromaderele au altfel de trompă decât tine, băi, maldăr de untură! Şi dac-ar fi fost vreo baltă, ar fi mirosit-o ele!

Nu mai avem puterea să-i pedepsim neobrăzarea. Sunt momente în viaţă când deznădejdea nivelează totul.

— Mi se rupe, declară deodată Béru, după un timp de reflecţie. Prefer să o mierlesc mergând după un miraj,

decât întorcându-i spatele!

De data asta pleacă iar, hotărât, puternic, impetuos, plin de o credinţă neînfrântă, cam ca un cruciat care şi-a pus în gând să smulgă din mâinile păgânilor mormântul lui Cristos.

— Béru! Béru! fac eu din cornul meu de vânătoare cu coarde vocale.

Dar, ca şi capra domnului Seguin[18], Grasul îşi urmează drumul în nisipul mişcător până la lacrimi.

— Trebuie să-l potolim cu orice preţ! le spun eu celorlalţi doi.

Sirk ridică dezamăgit din umeri.

— De când a vărsat udătura ramolitul vostru, totul e pierdut 99%, face el. La urma urmei, are dreptate şi el să se agaţe de un vis.

Şi adaugă întunecat:

— Ori crăpăm la un loc, ori crăpăm separat, ce mai contează?

Atunci, energicul San-A. scoate spada din teacă şi o îndreaptă spre Sirk Hamar.

— Dacă eşti aşa de grăbit să dai în primire, Sirk, spune-mi, pot să-ţi aranjez eu cu prioritatea…

El mă priveşte, apoi, cu fălcile încleştate, îşi întoarce animalul cu un sfert de cerc şi ne urmează.

Béru a dispărut în spatele unei dune încoronate de stânci. Un nor alb, care-i înseamnă trecerea, continuă să se rotească în aerul nemişcat. Escaladăm duna. Şi acolo, prieteni, scoatem toţi trei un strigăt extaziat.

La picioarele noastre se întinde o pădure de palmieri, verde ca fracul şi obrazul unui academician. Grasul a şi ajuns la ea. Stă la umbră, în picioare, dinaintea unei construcţii de împletituri, iar un indigen îi toarnă de băut.

După un galop nebun, suntem lângă el.

— Nu mai e Cinzano, ne anunţă el, da’ anasonu ăsta n-

---

18 Dintr-o povestire din volumul *Lettres de mon moulin* (Scrisori din moara mea) de Anatole France (n. tr.).

are gust rău.

Apoi, întorcându-se către crâşmar:

— Înc-un rând la toată lumea! ordonă el.

După care îşi goleşte cu deliciu păhăruţul şi se apropie de Sirk.

Prizonierul nostru n-are timp să se ferească. A şi încasat-o. O scatoalcă recto-verso, care l-ar lăsa fără coarne pe un zebu[19].

— Să te-nveţi să fii politicos! declară sever Grasul, şi îi mai arde una, cu repetiţie.

— Şi asta-i ca să-nveţi s-ai mai multă-ncredere în cuvântul lu' un ofiţer de poliţie, decât în ăla a' lu' un dromader tot aşa de tâmpit ca tine, 'nţeles?

*
* *

Le acord prietenilor mei o jumătate de zi de odihnă şi, cu aceeaşi ocazie, mi-o acord mie însumi. Ne aflăm în pădurea de palmieri Dinkhur, adică ne-am abătut din drumul cel bun, ceea ce o să ne oblige să facem patruzeci de kilometri în plus, dar, mulţumită acestei mari devieri, am scăpat cu viaţă.

Mâine, dis-de-dimineaţă, vom pleca iar, înviorați, cu burdufurile pline cu apă.

Şi patru zile mai târziu, istoviţi, dar triumfători, suntem în faţa Khanal-ului.

Khanal, sfârşitul capitolului.

Sfârşitul chinului.

Deşertul setei nu ne-a răzbit. Prima parte a expediţiei a reuşit.

Bravo, San-Antonio!

---

19 Animal mamifer domesticit din țările tropicale asemănător cu boul, caracterizat printr-o cocoașă de grăsime pe greabăn (*Bos indicus*).

Capitolul VII

Khanal e un oraş mult mai puţin mare decât New York-ul şi mult mai mic decât Mantes-la-Jolie, dat fiind că n-are decât câteva sute de locuitori, îndesaţi în case de chirpici. Aceste construcţii formează un fel de adunătură de cuburi albe, sunt etajate pe colina încoronată de palatul marelui emir Obolan. Vegetaţia, pe aici, e destul de săracă. Arborii slăbănogi sunt parcă pudraţi cu talcul unui nisip alb, încă şi mai fin decât cel din deşert.

Sosirea noastră este ochită de departe, căci, abia ajunşi în faţa acestei cetăţi, suntem înconjuraţi de o cohortă de puştani care urlă. Sunt hămesiţi, zdrenţăroşi şi întind spre noi nişte mâini insistente.

Îl iau pe Sirk Hamar între patru ocheane şi îi torn o predică aşa cum ştiu eu.

— Sirk, a sosit momentul să te arăţi la înălţime. Viitorul tău şi al nostru – dar mai ales al tău – depinde de felul în care te porţi. Eşti un flăcău din partea locului. Cunoşti locuitorii, limba şi obiceiurile, în consecinţă eşti atuul meu *number one.* O să anunţi populaţia că suntem negustori străini veniţi să facă comerţ. Şi, de fiecare dată când o să poţi, vei căuta să afli detalii despre avionul care a aterizat acum câtva timp în zonă. Mai întreabă, dar fără să atragi atenţia, dacă sunt europeni care stau aici în prezent.

Privesc hoarda de pici.

— Puştii îţi pot fi de mare ajutor, observ eu. Ei văd tot, sunt peste tot şi de-abia aşteaptă să trăncănească.

Sirk dă din cap.

— O să fac cum pot mai bine.

Le împarte câţiva gologani ştrengarilor, ceea ce dintr-un foc ne împodobeşte cu un prestigiu fabulos. Ne facem în Khanal o intrare la fel de triumfală ca aceea a lui Paul al VI-lea în Nazaret.

*
* *

Distracţiile sunt rarisime în ţara asta. Ca nimica, colegul Aznavour ar face prăpăd, dacă peregrinările lui internaţionale l-ar aduce până-n colţul ăsta pierdut, unde îl aşteaptă, fără îndoială, vreunul dintre strămoşi.

Ajungem în piaţa satului. Este rezervată chiar nomazilor, contrar pieţelor din cătunele noastre, care le sunt interzise (în aşa măsură încât nomazii, neputând să mai staţioneze pe undeva, devin pe de-a-ntregul nomazi, înţelegeţi dumneavoastră?).

E un talmeş-balmeş de nedescris în piaţa asta. Atât de nedescris, încât nici măcar n-o să vi-l descriu. Chlingeşte[20] aşa de rău, că, dacă aş avea dopuri de urechi, nu mi le-aş băga în pâlnii, ci mi le-aş vârî în găurile nasului.

Piaţa mare foloseşte drept căcăstoare publică, gaură de canal, groapă de gunoi municipală şi teren pentru jocuri.

— Să ne facem cortul aici! decretează Sirk.

Ne supunem lui. Împrejurarea e rară, nu? La ora asta, banditul prizonier preia conducerea operaţiunilor.

Cortul este ridicat, dromaderele sunt duse la fântână, unde-şi fac plinul. Béru profită ca să întrebe dacă iarna li se pune antigel în udătură.

Legăm animalele de nişte ţăruşi, după care ne apucăm să despachetăm mărfurile pe nişte pânzeturi.

Gloata se adună cât ai clipi. Sunt bătrâni şi bătrâne care fac gât pentru că li se astupă spectacolul. Domnii se bagă în primul rând şi le trag pumni în burtă doamnelor prea curioase, ca să le înveţe minte să păstreze distanţa.

— O s-afacerisim al dracu’! anunţă Béru. P-aci n-ai nevoie de ţuţăr[21].

---

20 Cuvânt din khaalabageză care înseamnă „a puți“ (n. a.).

21 Pentru capsomani, precizez că, în piețe, țuțărul este complicele vânzătorului, venind chipurile să cumpere primul ca să momească

Şi deschide cufărul de fier în care îşi ambalase marfa.

Pe loc, se face panică la bord. Trăsneşte îngrozitor. Imediat, miasmele din piaţă par efluvii marine.

Grămada de gură-cască se trage înapoi. Un roi de muşte dă buzna în escadrile compacte. Au mirosit imediat deliciile isteţele astea. Îşi telefonează vestea. Vin de peste tot, în valuri zumzăitoare. Lacome mai sunt. Şi avide de haleală occidentală. Albastre, strălucitoare, ca penele de gaiţă. Negre de tot: detaşamentul muscăresc al morţii. Cenuşii, aproape roşii, pentru paradă. Au lăsat baltă stârvurile în curs de finisare. Ăsta de-l aduce Grasul e un festin excepţional. A făcut bine că a lipit leucoplast pe capacul cufărului. Şi, mai întâi, e vorba de un cufăr sau de un sarcofag? Aş vrea să ştiu. Îl întreb. El îmi dezvăluie.

— Am adus marfă despre cu privire la care sunt sigur că nu se găseşte p-aici, San-A., îmi declară Dezgustătorul.

Această împuţiciune îi e familiară, îi e dragă, îi e necesară. Ea îl justifică pe Béru. Da’ ce zic eu: îl explică.

E mama lui. E tatăl lui. O întreagă obârşie, adusă pe pământ arab. Universul Grasului este aici, sub ochii noştri daţi peste cap, înfăţişat sub soarele măreţ al Khalaab-al-Amoukului.

Se face o linişte adâncă, Béru se afundă în cufărul lui căscat.

Oricare altul în afara lui s-ar prăbuşi trăsnit. El nu. Este Dumnezeul împuţiciunii. Suveranul vinovat al pestilenţei! Marele Preot al purulenţei!

El ridică un lucru rotund şi picurător. Imediat, acesta devine negru, căci muscăraia din cătun a năvălit asupră-i. Bérurier le alungă pe impetuoase.

— Camembert, face el cu nobleţe. Camembert veritabil de Normandia. L-am ales să nu fie prea făcut, ca să suporte mai bine călătoria. Şi uite că-i cum trebuie, dragul de el. Bun pentru servit!

Stă în faţa mulţimii, îşi trece limba strângătoare peste

---

clienții (n. a.).

pereţii cutiei, lipăie, degustă, cocoloşeşte, se gargariseşte.

Pentru orice eventualitate, mulţimea aplaudă isprava. La Khanal, au văzut ei deja mâncători de foc, dar niciodată lingăi de brânzeturi fermentate.

Béru se întoarce spre Sirk.

— Tu ăla, o să traduci pe-ncetu’ şi cu măsură vorbele mele.

Apoi, către Pinaud:

— Şi tu, Lapinus, vezi de muşte. Dacă nu ne-am feri, mi-ar ciuguli stocul mai ’nainte să fi avut timp să vând vruna.

El predică, cu nobila-i voce de bariton ciobit:

— Domnilor şi chiar doamnelor, am onoarea să vă prezint în exclusivitate un produs al fermelor franceze. Am supranumit camembertul autentic, veritabil şi pur al Normandiei.

Îşi trage sufletul, lăsându-i lui Sirk răgazul să-i traducă diatriba. Ceea ce ăl’lalt îndeplineşte cu conştiinciozitate.

— Păcat că n-avem o tobă, se lamentează Grăsanul.

Reia:

— Pentru a-mi sărbători sosirea în frumoasa dumneavoastră ţară, ofer două cutii ca premiu ăluia de-o să-mi cumpere una. Zic pentru primul client, ăf cors, pen’ că, la tarifu’ ăsta, mi-aş pierde urgent izmenele sau mai degrabă gandura.

Înalţă, ca un discobol superb şi generos, calupurile din ce în ce mai curgătoare. Asistenţa murmură. Băieţii se caută prin nădragi din cauza mirosului.

— Ai scrântit-o, rezumă Pinaud. Orientalilor nu le place decât ardeiat sau dulce, ştii prea bine!

Bérurier se zbârleşte:

— Dacă vreau să-i învăţ ce-i aia civilizaţia, e dreptu’ meu, nu? În ţările înapoiate e plin de misionari care se duc să li-l dea cu reducere pe Bunul Dumnezeu, şi-atunci io pence nu le-aş pasa camembertu’ nostru? Pe Bunul Dumnezeu nu-l vezi, da’ caşcavalu’ există.

Pinaud începe o discuţie în contradictoriu.

— Pe Dumnezeu nu-l vezi, e adevărat, dar fiecare îl simte, face el.

Dintr-o dată, Furibundul îi vâră produsul lactat sub trompă, împingându-şi tovarăşul la limita leşinului.

— Da’ asta, Băbătie, poate că nu se simte?

Apoi, luând aminte, îi zice lui Sirk:

— Pasează-mi zahăru’ pudră, Gagiu! O să ne schimbăm noi tactica.

Fără să se prindă, Hamar se supune. Béru decapitează cu un gest prompt cutia brânzoiului şi, după ce suflă deasupra ca să împrăştie viermişorii, pudrează camembertul cu zahăr.

După asta îl aşează pe pânză.

— Acum, îi ordonă lui Sirk, ai să le spui mucoşilor că, dacă fură camembertul ăsta, au încurcat-o cu mine.

Nu prea mă prind la tactica lui, aşa că el îmi ia geana de pe ochi.

— Ştii tu, Băiatu’, cum s-a făcut de-a impus Parmentier[22] cartofu-n Franţa? Cân’ l-a adus mai-ştiu-io-dă unde, oamenii se benoclau şi nimeni nu vroia să-l guste. Atunci, şi-a băgat cartoafele într-un câmp şi a pus militari îmbrăcaţi în soldaţi să păzească câmpul. Dintr-o dată, asta i-a excitat pe neîncrezători şi… au venit să fure tuberculozele. Au descoperit că era ceva nemaipomenit.

Mă împunge cu cotul.

— Ce-ţi spuneam: uite-un pici care vine să-mi salte cutia.

Într-adevăr, un puştiulache hămesit o ia la sănătoasa, în timp ce mulţimea, încântată, se hlizeşte pe socoteala noastră.

Înfometatul gustă din camembertul îndulcit. Îi place. O spune, şi vânzarea se porneşte. Toată lumea cere în acelaşi timp.

— Cu cât tre’ să le vând? se îngrijorează deodată Triumfătorul.

---

22 Antoine-Augustin Parmentier (1737-1813) - agronom, farmacist militar francez. A dezvoltat cultura cartofului în Franța (n. tr.).

Sirk dă din cap.

— Pe vremea mea, un *rahat-lokum* se vindea cu doi klitorişi bucata, evaluează Sirk, dar de când cu descoperirea petrolului, banii s-au reevaluat.

— Bun, o să vindem camembertu' meu cu un klitoris, hotărăşte Grasul.

— Nu-i scump, afirmă interpretul nostru.

Începe să plouă cu bani. Ne organizăm. Sirk îi dă cu gura. Béru scotoceşte-n lădoi. Pinaud pulverizează zahărul, iar eu încasez mălaiul. Sistem Taylor, ce mai!

Într-o oră, Grăsanul şi-a epuizat stocul. Nu-i mai rămân decât vreo duzină de bucăţi de camembert, pe care şi le rezervă cu înverşunare pentru consumul propriu.

Mulţumită lui am prins, de cum am ajuns, două muşte dintr-o lovitură, dacă pot îndrăzni să spun aşa. Populaţia ne-a adoptat. Se vede asta după toate zâmbetele pe care ni le adresează aceşti oameni cumsecade.

— Vă dau bilet de voie de la garnizoană! îi anunţ pe cumetri.

Privesc în direcţia palatului emirului, ale cărui creneluri imaculate domină oraşul.

— Hamar şi cu mine o să executăm o mică recunoaştere, anunţ eu.

Dear Pinuche îmi şopteşte în pâlnii:

— Fereşte-te de tipul ăsta. Ăsta-i gata să ne lase cu ochii-n soare la prima ocazie.

— Nu-ţi mai zdrobi dovleacul pentru mine, sunt cu ochii pe el.

În timp ce mă cărăbănesc, i-l arăt lui Sirk pe camaradul meu poc-poc.

— N-o să-mi iau mâna de pe trăgaci, îi afirm eu. Gândeşte-te la asta.

El are un zâmbet ciudat.

— Nu vă temeţi, dom' comisar. Acuma nu mai pot decât să vă fac jocul.

— De ce „acuma"?

Îşi trage gluga burnuzului foarte jos, peste ochi.

— Daţi-mi voie să nu vă răspund, dom' comisar. E mai bine.

Nu insist.

Capitolul VIII

Aici totu-i alb şi ocru. Trebuie să recunosc că e mişto. Totuşi, aş prefera să vizitez cătunul în alte condiţii. În spatele ghidului de la o agenţie, de exemplu: deşi temperamentul meu independent se pretează prea puţin la excursiile în grup.

În ciuda acestor oameni care mişună liniştiţi pe ulicioarele strâmte din Khanal, simt că peste oraş apasă o ciudată îngrijorare.

Nu reuşesc să descopăr originea acestei îngrijorări. Oare nu e percepută decât de mine, care am venit la Khanal să joc o partidă dificilă? Totuşi, mi se pare că asta face parte din atmosferă şi afectează fără excepţie toate bipedele care se află în capitala emiratului.

Ne căţărăm, fără vorbă, până la palatul marelui emir Obolan. Pe măsură ce ne apropiem de reşedinţa princiară, gărzile sunt tot mai numeroase. În uniforma lor roz cu verde, te fac să te gândeşti la nişte soldaţi de operetă, dar au fost aleşi pe sprânceană, iar meclele le sunt mai degrabă înfricoşătoare. Nişte mustăţi negre teribile, strălucitoare ca cizmele gărzii republicane, le împart chipul în două. Sprâncenele vâlvoi au aceeaşi grosime, aceeaşi negreaţă de tuş chinezesc (de altfel, Khanal se află pe drumul Chinei), iar când se uită spre tine, ochii lor de

fiară par să-ţi facă gaură-n gandură, cum ar face stropii de acid.

Palatul acesta e o minune a arhitecturii arabe. Construit sub domnia lui Yakarasu-cel-Zglobiu, pare că sfidează secolele cu albeaţa lui strălucitoare, din mijlocul unei imense grădini maure, plină de plante exotice. Ştorfensiile gigante, sulenbarurile cu frunze căzătoare, găozatele flocante, cocacolele glasate, emoroidele altoite cu antrecastanul indian, citroen-deesurile, nugalele de Mont Thélimar, stantze-lasophiile duble, thulumbos cu calambururi aproximative, podcaricis mirabilis, turbi-ornotubiurile cu inflorescenţă musculară, etajerectus ticleus pitic, cornomucles, moacajesuinuiele cu coleretă, tunu-riledin-navha-ronele cu clonţ căscat, pupindositele dungate, cedeberberii, josizamana-sovedemul şi orishikarele compun o floralie demnă de cele o mie şi una de nopţi ale marelui palat de la Défense.

Mut de admiraţie, leşinat de miresmele subtile şi opiacee care se degajă din acest paradis terestru, mă opresc în faţa grilajului înalt, de aur masiv, care interzice accesul.

— Veniţi! mă îndeamnă Sirk, nu avem dreptul să staţionăm în preajma palatului emirial.

Într-adevăr, gărzile se şi îndreptau spre noi. Mă prefac că-mi evacuez nisipul care mi se infiltrase în cipic, ca să-mi justific această oprire prohibită.

Tocmai mă îndrept, când zăresc în fundul imensei grădini, printre crengile unui mare tholomaq, doi bărbaţi blonzi aşezaţi la o masă sub o umbrelă de soare.

E ceva aşa de neaşteptat să vezi, în această ambianţă arabă, nişte tipi cu ciuful de culoarea grâului copt[23], încât, dacă amicul Hamar nu ar trage de mine, m-aş opri iar, ca să cercetez mai bine.

---

23 Această imagine este lipsită de originalitate, dar vreau să vă mențin într-o bună condiție mentală, ca să vă pot da să înghițiți mârșăviile care urmează (n. a.).

Care va să zică, ce fac doi europeni în acest palat?

Sunt categoric: nu e vorba de agenţii francezi dispăruţi. Bătrânul mi-a arătat îndelung diferite poze mărite ale tipilor pe care îi caut şi sunt sigur că nu-s ei ăia pe care tocmai i-am văzut.

Coborând iar spre piaţa mare, botezată Piaţa Dromaderelor, reflectez că, pentru o primă raită prin Khanal, am ciupit deja un şpil de mâna a mai prima.

Şi-a clocit bine figura Big Tataia. Dacă am fi sosit aici ca europeni, pentru a descinde la *Kursaal Palace,* singurul hotel convenabil din tot emiratul, ni s-ar fi urat deja bun venit cu o lamă de şiş frecată cu usturoi, ca să nu se închidă plăgile rănii.

Pe când aşa, ca umili negustori ce suntem, nu tulburăm pacea burgheză a gărzilor.

Intrând în piaţă, ochesc o adunare. Strigăte, îngrămădeală. Dominând tumultul, percep minunatul glas al lui Béru în plină cafteală.

Degetul mic mă anunţă că Grăsanul trebuie s-o fi luat razna într-un fel sau altul. E o epidemie la băiatu' ăsta. Am făcut o greşeală că l-am adus. În operaţiunile energice face minuni, căci are un pumn de bronz la capătul unui braţ de fier, dar la anchetele care necesită mai multă şiretenie de vulpe decât putere de bou Malacul e mai curând un handicap. Îl prefer pe discretul, paşnicul, resemnatul Pinaud.

Ne croim drum prin gloată, dând din coate. În faţa cortului nostru, Majestatea Sa s-a luat la harţă cu doi khalaabagii slăbănogi ale căror bulendre sunt deja numai zdrenţe.

Sirk intervine şi îi chestionează pe cei doi năpăstuiţi.

În paralel, eu îl interoghez pe Béru.

— Maimuţoii ăştia s-au năpustit cu mâna întinsă şi nu ştiu ce tot bălmăjesc, explică el. Credeam că umblă cu pomanageala şi-atunci i-am atins cu o mică milostenie, crezând că mă descotorosesc de ei. Vez' să nu: au zbierat

şi mai tare şi, fiindcă le ziceam să le tacă fleanca, au înhăţat unul din cuierele noastre cu intenţia să-l salte uşor. Tu-l ştii pe bătrânu' tău Béru, băiatu'! Le-am trăncănit eu vreo doo pe limba poeţilor de la sala Wagram[24].

Sirk îmi atinge braţul.

— Urâtă treabă, îmi spune el, ăştia-s de la garda financiară. Veniseră să încaseze taxa de şedere, taxa locală şi impozitul direct pe profitul comercial.

Departe de a-l calma, ştirea îi aţâţă furia Grasului.

— Da' un' tre' să te duci, Sfinte Dumnezeule, ca să mai scapi de fisc! mugeşte Matahala. Sirk, reia el, ia-n zi-le ăstora că, pentru impozite, mă taxează rechinii din sectoru' meu! Ar trebui să aibă de grijă să n-o ia razna pân porumb! Tască de şedere! Cui zici tu de şedere, nepoate? În mijlocu' maidanului de gunoaie municipal! Iei ar trebui să ne voteze o suspensie! Şi cât priveşte despre profiturile comersante, ciuciu! Caşcavalu meu l-am dat la solduri cu un klitoris bucata. Cât e schimbu' ar trebui să vezi, pretene! Dacă ţi se-ntâmplă, nu profit am făcut, ci faliment în branşă.

— Proffit! Proffit! schelălăie cele două gărzi financiare.

Sirk mă lămureşte că vorba aia din khalaabageză înseamnă chiar profit.

— Stai aşa, nu mişca! declară Bérurier-cel-Unic.

Înainte de a-l putea opri, îi serveşte uneia dintre gărzi o lovitură cu dovleacul în fizionomie şi, în acelaşi timp, îi arde o copită mânzească celei de a doua, care încasează cipicul tovarăşului nostru în locul în care marsupialele îşi aşază ţâncii, batista şi portmoneul.

Gloata în delir scoate strigăte de entuziasm.

De când sunt eunuci pe lume, în emirat nu s-a mai pomenit perceptor bumbăcit. Asta trebuie însemnat cu o piatră neagră (din moment ce în cătunul ăsta toţi sunt musulmani, nici nu poate fi vorba de o cruce albă).

Cei doi zbiri ai Marelui Financiar, înţelegând că va fi rău

---

24 Sală pariziană unde au loc meciuri de box (n. tr.).

de ei, îşi iau papucii într-o mână, poalele gandurei în cealaltă şi o rup la sănătoasa, fără să-şi mai aştepte cele zece la sută penalităţi pentru întârziere.

Béru, triumfător, îşi ridică braţele de învingător într-un salut de gladiator. Este aclamat.

— Mă ia aşa cu o idee că ne-ai vârât într-o găleată pe cinste, oftez eu. Vezi bine că băieţii or să ne toarne un raport încât de-aici nu peste mult şi chiar mai înainte, o să avem mari supărări.

— Nu-ţi bate capu', mă asigură Brutus, au cu cin să stea de vorbă.

— Unde-i Pinaud? mă neliniştesc eu.

— La crâşma din colţ. Crez că-i place anasonu'.

Această informaţie mă îngrijorează. Pe trăsnetul lui Zeus, totul mergea bine şi uite că amândoi boy-scouţii mei îşi fac de cap!

Mă pregătesc să trimit după Pinaud, dar, în momentul ăsta, un jeep vechi, vopsit în mov (cu aripi aurii), se opreşte la câţiva metri de noi, într-un nor ocru.

Patru soldaţi khalaabagii coboară din el, înarmaţi cu pistoale mitralieră.

Aleargă spre noi, zbierând ordine.

— Am bulit-o, suspină Hamar. Iute, mâinile sus, altfel ne lichidează.

Mă supun. Grasul ar mai vrea să se joace de-a Fort Alamo, dar se prinde repede că patru seringi burduşite cu praline contra pumnilor lui flocoşi sunt o ecuaţie greu de rezolvat!

Atunci face „Mămico-marionetele-micuţe", ca şi noi.

Fără menajamente, răcanii ne ajută cu lovituri de ciubotă-n ţurloaie să ne căţărăm în jeepul lor.

Ştiu eu bine că un jeep nu-i mare şi că acest vehicul nu se pretează în mod special la transportul în comun, dar, cum nici nu suntem în largul nostru, reuşim să ne cazăm pe bancheta din spate. Un soldat se aşază la volan. Al doilea se plasează în genunchi, pe locul mortului. Iar

ceilalţi doi saltă pe treapta maşinii.

În timp ce năvălim pe strada principală, îl zăresc pe taica Pinuche în pragul unei bombe. Are uitătura îngălată din zilele lui de pileală. Se holbează tot, văzându-şi valoroşii camarazi cu mâinile sus, într-o maşină împoliţată.

Am trecut. Silueta slăbănoagă a prizăritului rămâne înfiptă în faţa cafenelei. Ai zice că-i un curmei de viţă.

Aruncă pe pământ o umbră toată numai noduri.

Capitolul IX

Pătrundem în palat printr-o intrare ascunsă (Dumnezeu ştie faţă de cine) şi o poartă grea ca regretul meu după Paris se închide în urma noastră.

— Bună treabă, bombăne Sirk.

Nu mai e Sirk Hamar, băieţi. E Sirk Amar. Poate că acest nou calambur o să-i şifoneze pe unii mai cu arţag, dar prefer să-i avertizez că n-am nici în clin, nici în mânecă cu proasta lor dispoziţie.

Dacă le place ce-i frumos, bibilit, profund, pur gaullian, să dea buzna la proza domnului François Mauriac, de la Academia Franceză şi Élysée, reunite. Pentru că, de fapt, tre' să vă spun că sunt o grămadă de pişe-strâmb, de băgători de contre la păşit, de suferinzi cu subsolul, de nevertebraţi la membrană, de chinuiţi la scufie, de îndoliaţi la slip, de consternaţi, de mortificaţi, de refulaţi, de educaţi, de subjonctivaţi, de înceţoşaţi, de documentaţi, de blazonaţi, de cloazonaţi, de azildebătrâncioşi, de sententţioşi, de purişti, de claudelieni, de apostolicoromani, de amărâţi, de nuirăudelocali, de bilioşi, de apoşi, de vegetarieni, de niciodatănimicari, de gramatici, o grămadă

de brânzoi, o grămadă de geloşi, păduchioşi, genunchioşi, varzăacriţi; de ăi de au un *Mallet şi Isaac*[25] în loc de inimă, un *Littré* în loc de creier şi un ferpar de înmormântare în loc de vărsătorul sculăreţ; de-ăia de nu le place să râdă din nimic şi care sunt obligaţi să se gâdile la talpă cu o pană de păun când se trag în poză, ca să nu semene cu o reclamă de laxativ; de-ăia de zic că francezu' e poporul ăl mai spiritual de pe pământ; de-ăia de o cred şi o afirmă; de-ăia de-şi iau celulele cenuşii drept hău de inteligenţă; de-ăia de-şi apretează moaca pentru ca să fie siguri că nu or să râdă de un moft; de-ăia de cred în ce e mare, în ce e frumos, în ce e generos; de-ăia de le place forţa, de-ăia de le place şocul, de-ăia de le place forţa de şoc, peria de descreţit, peria de lustruit şi nu le place să treacă la lustruială; de-ăia de trag învăţătură (de la alţii, *of course*); de-ăia de vor să conserve patrimoniul, patria şi amoniul; de-ăia de au fierul de călcat morala în sertarul de la nădragi; de-ăia de au moacă de bidon turtit; de-ăia de susţin că Bardot n-are cur drăguţ; de-ăia de au unul necomestibil; de-ăia de beau apă (sfinţită, de preferinţă); de-ăia de le e ruşine că sunt oameni şi sunt totuşi mândri că stau la Auteuil[26]; de-ăia de leontrişează în *L'Aurore* fiindcă nu-s nici măcar de la Academia de farse şi păcăleli; de-ăia de masacrează peştii în Vinerea Mare, de-ăia de umblă-n Cadillac, pentru că metroul se plăteşte *cash*[27]*;* de-ăia de mobilizează, de-ăia de imobilizează; de-ăia de profetizează; de-ăia de se prostesc şi încă alţi câţiva – ale căror nume le voi trece sub tăcere, ca să nu am vreun proces – care pretind că proza mea nu e ortodoxă.

Aceşti mici popi ai sintaxei, aceşti pepinierişti ai stilului condamnă limbajul lui Bérurier şi spiritul meu libertin. E dreptul lor. Ceea ce le reproşez e pretenţia că asta le este

---

25 Mallet și Isaac - autori de manuale școlare de istorie (n. tr.).

26 Cartier din periferia șic a Parisului (n. tr.).

27 Nu mă gândesc la nici un producător de filme, în mod special, când scriu asta (n. a.).

datoria. Aş vrea să le spun (căci ei nu mă citesc, bineînţeles) că, în ziua de azi, sunt fericit să pot san-antonerozi, muindu-mi pana într-un fluid glacial.

Scriu relax, ca să folosesc nişte întorsături publicitare; scriu facil, e adevărat. Scriu în stil *Vermot*[28]. Şi, la urma urmei, nici nu scriu: mă mulţumesc să pun o blană bună de scărpinat peste cotidianul năpârlit.

Eu sunt bicarbonatul de sodiu al literaturii, eu nu vă fac să gândiţi, eu vă fac să râgâiţi! Şi, prin asta, uşurez. De-asta am atâţia prieteni. Îmi îndeplinesc misiunea, mână în mână cu iahnia toulouzană. Încercând să pictez în roz această umanitate scatofagică; în roz sau în bleu. În vesel, ce mai? Suntem cu toţii într-o sală de aşteptare. Uite de ce trebuie să scrii pentru căile ferate! Trăiască literatura esenceef [29]! Singura! Adevărata! Unica! Cea care ne ascunde, un moment, înspăimântătorul dans al stâlpilor de telegraf de-a lungul drumului şi pe care o puteţi părăsi, fără regrete, în plasa de bagaje. Şi ce are a face că am aproximaţia aproximativă? Jocurile mele de cuvinte o să le regretaţi voi, domnilor severi, când o veni vremea să vă bage la cutie. Atunci o să vă prindeţi că nu cu Proust aţi făcut micul voiaj, ci cu calamburgiii hârşiţi. Cât un surâs, atât va fi durat mica voastră traiectorie amărâtă, de surcică stinsă chiar de la aprindere. Şi dacă n-aţi râs (chiar şi de sărăciile astea ale mele) în această străfulgerare, o să muriţi încornoraţi, măi băieţi! Băgaţi la cap.

Ia nu vă mai luaţi atâta-n serios şi lăsaţi-vă-n voia tartei cu frişcă. Ce poate fi mai onctuos? Mai confortabil? Salteaua Dunlopillo e zero la pătrat pe lângă frişcă! Adevăr vă zic vouă: când nu merge treaba, vârâţi-vă cu nasul într-un San-Antonio. Şi faceţi-o spunându-vă că, dacă e un căcat, măcar poartă noroc!

Bun! Ţineam să vă spun toate astea. Nu că face bine, dar

---

28 Almanah umoristic, cunoscut în special pentru jocurile de cuvinte (n. tr.).

29 S.N.C.F. - Societatea Națională a Căilor Ferate Franceze (n. tr.).

uşurează.

O să continuăm; desfaceţi-vă cravata, scoateţi-vă pantoafele dacă vă supără bătăturile. Învârtiţi butonul televizorului, unde vi se dă „Dosul meu suprem e pe comodă” şi întoarceţi-vă, împreună cu Sirk, Béru şi cu Măndel, în acest palat al marelui emir Obolan care, pe moment, nu seamănă deloc cu cel din *O mie şi una de nopţi.*

Într-adevăr, zbirii înarmaţi ne pun să coborâm pe o scară umedă, tăiată în stâncă. Ajungem într-un subsol imens, împărţit în celule. Aceste compartimente sunt formate din nişte gratii enorme, unde cel mai umil drug e cât mâna mea.

În celule sau, mai exact, în cuşti, zăresc câţiva zdrenţăroşi. Stau ghemuiţi, întunecaţi şi apatici pe pardoseala plină de silitră.

— Ne-am întors în Evul Mediu! exclam.

Suntem închişi într-una dintre cuşti. Gardianul cu cheile acţionează o broască mare cât un televizor.

— Dacă la noi le-ar face aşa contribuabililor care nu le răspund perceptorilor lor, oftează Majestatea Sa, s-ar lăsa cu nasulie.

— Tu ne-ai băgat în belea, cu clanţa ta aia mare şi cu pumnul tău automat, mă plâng eu. Trebuie să te „pui” tu întotdeauna în tava cu bucate, amărâtule.

O măsor pe Prostovănia Sa, lipită cu spatele de gratiile celuloanţei.

Niciodată n-a avut un aer mai de primat ca acum.

Este primatul Galiei, în fond. (Vedeţi, îi dau înainte!)

Hamar îşi regăseşte gesturile ereditare. Atavismul e ca sifilisul: te loveşte. Se aşează cu genunchii adunaţi, cu braţele în jurul genunchilor, cu fruntea pe genunchi.

Ai zice că e una dintre cele două părţi ale unui suport pentru cărţi. A încasat-o la mir, Sirk. Nici nu mai crede în steaua lui. A lăsat-o deasupra Sacré-Coeur-ului, în Montmartre.

— Ia zi, băiatu', îl interpelez eu, tu care eşti din cătun, povesteşte niţel ce suntem în drept să sperăm ori de ce să ne temem.

Nici măcar nu-şi ridică dovleacul.

— Nimic de sperat, totul de temut! face el.

— Tu pesimeşti! i-o-ntoarce Umflătura. O să le plătim taxele alea, dacă tipii o iau pe tonul ăsta, şi totul se va clasa.

— Uitaţi de castanele date gărzilor financiare, se jeluieşte Hamar. Şi pe-astea, credeţi-mă, o să vă pună să le plătiţi.

Grăsanul se pune pe măsurat celula.

— Şi Pinaud? face el. Ce-o să i se-ntâmple?

— Sper că o să se descurce, îi doresc eu. Dacă-i dă prin cap gându-ăl bun să nu se ducă la cortul nostru, ci să recupereze pe şestache unul din dromadere, poate face cale-ntoarsă.

— Nu-i el ăla s-o-ntindă fără noi! afirmă Încrezătorul.

Şi murmură posomorât:

— N-are nimica; pentru nişte sticleţi, ce mare lucru e să fie la colivie?!

Remarca lui nu-l face să zâmbească decât pe Hamar.

Mă lungesc pe o bucată de preş păduchios. Am ţurloaiele ca de cocă moale. Ceva îmi alunecă de-a lungul piciorului. Mă aplec şi ochesc un şobolănoi trist, care are mustăţi ca Pinuche. E mâncat de toţi puricii care-l hăituiesc, mititelul. Asta-i viaţa, există întotdeauna de-ăia mici care încearcă să-şi ducă zilele pe spinarea ălora mai mari. El, chiţcanul, cu puricii lui cu tot, se repede la mine, şi eu la administraţie (când am posibilitatea, ceea ce nu e cazul, în prezent).

Şi, în toate domeniile, e tanda pe manda. Universul este un banchet în serie, cu pofte care decurg unele din altele.

Cu o lovitură de pantoafă, îi fac vânt rozătorului, iar el, deloc supărăcios, se duce peste Béru. Şobolanul ăsta, în felul lui, e insultător. Ar fi putut să înceapă cu Grăsanul,

înainte de a veni să-mi facă mie bezele.

Distrat, Béru mângâie animalul, până când locuitorul subsolului îl muşcă de mână. Grasul sare şi, apucându-i coada (de la Codăeşti), îi trăsneşte mutrişoara de zid. După care, ca să se descotorosească de el, îl evacuează printre gratii.

— Credeam că-i grefieru' gardianului şef, zice sugându-şi rana ca s-o dezinfecteze, crede el.

Dar nu a ajuns la capătul nenorocirilor lui. Şobolanul asasinat pe care l-a azvârlit s-a dus să cadă peste fizionomia unui paznic.

Temnicerul nu-i de acord. Oh! doamnă, ce mai şucăr! Iacătă-l că se anunţă cu biciuşca. Spumegă:

— Datch ei Kush ob olanu sta, ceea ce în khalaabageză înseamnă altceva, vezi bine.

Şi îşi subliniază critica trăgându-ne pe-ndesate lovituri de biciuşcă.

Aşa ceva eu nu pot să sufăr. Iute ca fulgerul (imaginea e tocită, dar tre' să folosim patrimoniul lingvistic), înhaţ cureaua şi trag scurt de ea.

— Ia nu te mai da în spectacol, Zorro! strig eu.

Biciul îi scapă din labe. Acum este Mandea ăla care-l ia în unghii, prea hotărât să se folosească de ele. Paznicul urlă, chemându-şi gorobeţii. Domnii ăştia se năpustesc, cu pistoale mitralieră de sus până jos şi de la stânga la dreapta. O pădure de ţevi perforate se strecoară printre gratii.

— Lasă biciul, îmi strigă Hamar, altfel ne fac chisăliţă pe loc.

Cu turbarea-n suflet, mă supun.

Paznicul, apărat de ciracii lui, pătrunde în celuloanţă, îşi adună biciul de pe jos şi efectuează o drăguţă de şedinţă. Îmi aplică o porţie de-aia de flagelaţie, de ţi l-ar deghiza în zebră pe oricare măgar alb. Când mă gândesc că există scârnăvii care se biciuiesc de plăcere! Să-i scrie din partea mea gardianului-şef de la închisoarea din Khanal, o să-i

servească.

Ai zice că eşti în Roma antică. Sunt pe cale să dobândesc psihologia sclavului, băieţi. De-aici, până la punerea mea în vânzare pe piaţa târgului, printre cartofi şi ridichi, nu-i mult.

Béru plânge de furie, bietul ieduţ! Când grăsanu' ăla rău de moş cu biciuşca, obosit, fără îndoială, mă lasă, am impresia că mi-am bronzat spatele cu lampa de sudură. Nu mai pot să mă mişc. Să respir. Doagele îmi blochează bureţii[30]!

Un râs strepezit ajunge până la mine, emis de Sirk Hamar, *joyce* de nu mai poate că vede cum încasează o friptă stil gladiator sticletele care i-a făcut o figură nasoală.

Greşeşte când se hlizeşte în gura mare, dacă pot îndrăzni s-o spun.

Béru e acolo, veghind la standingu' multiubitului, veneratului său San-A.

Fără o vorbă, alb ca o rufă (adicătelea violet pal), îl înhaţă pe Hamar de beregată, îl aduce la douăzeci de centimetri de el şi-i arde o căpăţână în caseta cu fildeşi.

Sirk îşi mai stupeşte o dată două-trei măsele. Îşi scuipă colţii ca pe nişte sâmburi de portocală, bietu' omu' ăsta, de când mă ocup eu de el.

Béru îl îmbrânceşte, iar el se prăbuşeşte în tur, ca o pară mălăiaţă care-şi părăseşte craca[31].

— Niciodată să nu faci garagaţă de un comisar ca San-A., zice foarte grav Mastodontul; niciodată… Altfel…

Apoi se plecă spre mine.

— Pot să-ţi fac cevaşilea, Băiatu'?! murmură el.

— Ai făcut ce era necesar, îi zic eu. Merge…

---

30 Le semnalez fetițelor model care s-ar aventura în aceste pagini că fraza în chestiune înseamnă „coastele îmi apasă pe plămâni“ (n. a.). Nu trebuie să-mi mulțumiți, e cel mai neînsemnat lucru din lume.

31 Îmi place mult această imagine, o găsesc eficientă și poetică, de aceea mă folosesc deseori de ea (n. a.).

— Suntem o frunză-n vânt, ai? banalizează el.

— Asta-i viaţa, loc-comunic eu.

— E tâmpită, de-ţ’ vine să plângi, mă asigură Sfârşeala Sa.

Îşi şterge ocheanele lui bune şi înlăcrimate cu un dos de mânecă.

— Ceea ce mi-a dat de reflectat, afirmă el, e moartea lui Mac Arthur.

— Ce-o tot iei pân’ porumb, Grasule?

El îşi împinge ideea în faţă, ca pe o roabă încărcată cu epitete desperecheate.

— La începutul anului, când a mierlit, actualităţile au făcut o introspectivă a vieţii lui. Un condansat, ce mai…

Şi declară:

— Ţi-l arată pe generalissimu’ Japitzard în cămaşă de ofiţer şi chipiu, frumos ca cinemau’ de la Hollywood. Ochi azuriu, aer jmecheros pe fond de ocean Pacific. E victorios. E aplaudat. Sunt şi nişte japonei mititei care fâlfâie drapele americăneşti, cântând: „Mulţam pentru Hiroshima, dom’ Mac; de frumoasă, a fost frumoasă bomba”. Un succes, nu? Şi p-ormă anii au trecut, pe Mac îl vezi iar, o dărâmătură, cu clăpăuge blegi, ca să-i ţină acoperitoarea pă dovleac. E şifonat tot, fanat, încovrigat de-a binelea. Agăţat de braţul unui curcan american, cu scopul de a intra la boliclinică. Face adio cum poate şi el. Se simte că n-o să poa’ să-şi mai care beteşugu’ mai departe; că, odată trecut de uşă, o să se desţolească instant ca să se cufunde în comă. Şi-atunci, Gagiule, când m-am holbat la imaginile-astea pe Pateu-Măgăroni-ul meu, m-am întrebat dacă vitejiile astea războinice vroiau să-i zică ceva lu’ moş Mac. Te-ai prins? Mi-am zis cam aşa: că care-i secvenţa aia de-ţi dă adevărata idee despre om? Erea aia de-l vedeai în ea cum se-ntoarce la căşile lui ca să se joace de-a prăjina? Era aia de câştiga în ea războiu’? Era aia de-l vedeai în ea că se-ntoarce la căşile lui să joace belotă, burduşit de medalii şi de confeti Brohadevouet? Ori era chiar aia de la urmă,

aia de-l arăta la capătu' mosorului, deja mumie, un moşulică blegit? Ia-n zi-i?

Îl măsor pe Bibendum ăsta mare al meu cu interes.

Care va să zică, Béru gândeşte? Ba chiar filozofează? Asta-i ceva nou şi reconfortant.

— Secvenţa bună, Grasule, era aia de la funeralii, pentru că le conţinea pe toate ălelalte.

Conversaţia noastră elevată (cu toate că se desfăşoară într-un fund de temniţă) este întreruptă de sosirea patrulei înarmate. Aceşti domni vin să ne ia. Tovarăşii mei de nenoroc şi cu mine ne privim reciproc, cu nelinişte.

Or să ne pună să plătim taxa sau or să ne spânzure scurt pe doi? Aici totul e posibil. Aş înclina mai degrabă pentru a doua ipoteză.

Caporalul spune ceva. Sirk îşi încruntă sprâncenele.

— Ce-i? mă informez eu.

— Marele emir Obolan vrea să ne vadă, face el.

— Asta poate fi grav? întreabă Umflatul.

— Da, poate, oftează Hamar.

Urcăm iar scăricica plină de salpetru. Suntem duşi pe culoare şi iar pe culoare. Devin din ce în ce mai barosane. Acum circulăm pe covoare moi ca o mlaştină.

Curând, pătrundem într-o încăpere niţeluş mai mică decât piaţa Concorde. Priveliştea e feerică. E o strălucire de stofe rare, vase de aur, mobile joase din lemn preţios! În mijlocul încăperii e un bazin de porfir în care gâlgâie un havuz.

Partea din fund a imensului salon are un fel de platformă. Acolo stă emirul. Ia ceaiul de petale de roze mentolate în tovărăşia unui tip pe care-l văd numai din spate. Obolan e un vlăjgan înalt, de vreo treizeci şi patru de ani, care începe să se grăsunească. Are privirea întunecată şi nu prea îngăduitoare.

Poartă pe mâna durdulie un diamant care trebuie să-l stânjenească la cultura fizică de dimineaţă, atât pare de greu.

Ne priveşte venind, tot suflând în ceaşcă.

Aproape de el, un mic *boy* negru mişcă un imens evantai de pene fabuloase, care trebuie să fi fost smulse de la fundul domnişoarelor de la Folies-Bergère.

Când ajungem în josul scărilor de marmură care urcă până la practicabilul lui, Sirk îngenunchează, făcând temenele. Béru îmi şopteşte:

— Poate ar trebui să facem şi noi operaţia linge-parchetu', nu?

— Eşti candriu! mă revolt eu. Nici măcar la Vatican nu mai vezi aşa ceva.

Rămân drept, privindu-l pe Obolan din plin în hublouri.

Personajul care-i face vis-à-vis se întoarce, şi mărul lui Adam începe să mi se bâlbâie. Pinaud! E Pinuche! Bătrânul, bunul, surprinzătorul Pinuchet. Pinusky neaşteptatul. Pinaudière stupefiantul!

Béru dă drumul unui răget de surpriză.

— Monseniore Alteţa Voastră Majestuoasă, atacă Pinaud-cel-Multiubit, permiteţi-mi să-i prezint Onoraturei Voastre pe tovarăşii mei de caravană.

Onoratul discursionistului îşi înclină uşor bustul. Pe loc, Grăsanul şi cu mine îi tragem un plonjon stil Secolul-cel-Mare. Dacă trebuie, trebuie; şi, din moment ce Obolan a făcut prima plecăciune…

După toate aceste flexiuni, dau să bolborosesc nişte formule explicative, scuzatorii şi aristocratice, dar Pinuchetta-behăitoare îmi retează adjectivul de sub limbă.

— Senioreria Voastră Rarisimă şi Autentisimă, continuă Zguduitorul, iată-i pe nişte mari artişti, care vor da strălucire nouă serbării voastre.

Mă arată.

— Aici, Ben Santa, şeful trupei. Acolo, Abder Béru. Şi aici Sirk…

— Sirk Isker! face grăbit Sirk Hamar, ceea ce îi aduce o lungă şi bănuitoare privire san-antoniescă.

— Iată, behăie Băbătia.

Aş vrea să spun ceva, dar sunt prea ocupat să-i pun botniţă lui Béru care, după toate semnele, o să-şi dea drumul la gogomănii.

Pinaud reia.

— Şeful trupei noastre, onorabilul Ben Santa, execută un număr de tir cu pistolul. Cât despre Abder Béru, este specialist la cântece şi la lupta cu mâinile goale. Iar Sirk Isker…

Îşi drege glasul.

— Eu fac scamatorii, încheie prizonierul nostru.

Sirk mă pune pe gânduri. Căci, la urma urmei, ar putea profita de această şansă nemaipomenită care i se oferă şi să ne zică „pa”. Ar fi suficient să-i spună emirului cine suntem. Dar pare extrem de temător.

— Majestate, îi zic eu lui Obolan, dând francezei mele un accent nord-african foarte pronunţat, vorbiţi franţuzeşte?

— Ye! face emirul, care trebuie că foloseşte mai ales engleza ca limbă străină.

Cu atât mai mult cu cât îşi pasează petrolul yankeilor, la sigur.

Pinuche se întoarce drept spre noi şi declară:

— Când am auzit că Marea Sa Bunăvoinţă Prodigisimă caută artişti pentru a celebra sărbătorile de Budigăï, am dat fuga să-i spun că deţine trei foarte excepţionali, în puşcăriile palatului său.

Încep să mă prind la şiretenia pinuchardă.

Iscodind prin bombele din Khanal, a aflat că urmau să aibă loc serbări şi că suveranul făcea apel la artişti, iar el a găsit acest şiretlic menit să ne dezbastilieze. Nu-i prost. Iei e chiar al naibii de nepreţuit, Pinaud.

Dar Obolan vorbeşte:

— De ce mi-aţi lovit gărzile financiare? întreabă el.

Béru dă să zică, dar îi fur încă o dată vorba:

— Este o neînţelegere, Majestate. Noi nu avem rarul privilegiu de a vorbi limba voastră şi nu am înţeles ce voiau aceşti valoroşi funcţionari.

— Se pare, face emirul cu o voce suavă arătându-l pe Sirk, că acesta traducea.

S-a şi pus la curent monarhul! Franţuzeasca lui e şcolărească; lentă, bine articulată. Abia îşi mişcă buzele când vorbeşte.

— Este adevărat, zic eu, că prietenul nostru Sirk Isker înţelege fabuloasa voastră limbă. Dar gărzile voastre s-au arătat atât de grosolane şi au vorbit de dumneavoastră în termeni atât de răuvăitori, încât prietenul meu aici de faţă (şi, spunând asta, îi lovesc umărul lui Abder Béru) nu a putut să suporte. Este un om cu înaltă ţinută morală. A servit în Egipt sub ordinele lui Cormoran cel Viteaz în timpul războiului contra lui Guy Mollet[32]. Este decorat cu scoica Saint-Jacques decernată de Myepeplak. A fost rănit o dată în piept şi altă dată în deşertul Marelui Kapsomanh. A ucis, numai el, un pluton francez şi asta având ca singură armă o maşină electrică de ras. Pe scurt, Maiestatea Voastră, el admiră prea mult marile figuri arabe pentru a tolera ca nişte obscuri strângători de dări din Khanal să facă glume bune de canal pe seama veneratului lor emir.

Cam prea de oaie bălmăjeala asta, recunosc. Dar, aşa cum zice Félicie, în viaţă, doar cei care nu întreprind nimic rămân pe gazon.

N-am alt argument la îndemâna materiei mele cenuşii. Trucurile simple sunt alea care reuşesc cel mai bine. Eternul gag cu lingura care se topeşte, ce vreţi!

Obolan începe să-şi încrunte frumoasele lui sprâncene mătăsoase.

— Adevărat? întreabă.

— Adevărat, Sire. Întrebaţi-l mai întâi pe interpretul meu, care ne traducea vorbele lor odioase. Fiscalii voştri declarau că trebuie să plătim dijmă pentru ca să vă permiteţi să vă băşiţi în mătase şi să vă faceţi spălăturile în

---

32 Guy Mollet (1905-1975), politician socialist francez; prim-ministru al Franței în timpul conflictului militar provocat de naționalizarea de către Egipt a Canalului Suez (n. tr.).

bideuri de aur masiv. Asta-i limbaj ca să-l vorbească împuterniciţii unui ilustru emir? Noi, străini veniţi în prea-fabuloasa voastră ţară ca să facem negoţ, putem noi tolera aceste sarcasme nelegiuite?

— Da' ştiu că-l tămâiezi, Gagiule, îmi susură Béru.

Huiduma îşi înăbuşe ilaritatea.

Obolan bate din palme; îndată apar slugile, ca şi cum ar ieşi din lampa lui Aladin. Emirul dă ordine, rugându-ne în acelaşi timp să ne aşezăm la ceai ca-n familie.

Mă bate gândul, băieţi, că, mulţumită lui Pinaud, imaginaţiei mele şi credulităţii lui de despot, acţiunile noastre vor fi, în curând, cotate la Bursă. E ceea ce se cheamă a te întoarce de pe lumea ailaltă.

Ni se serveşte ceaiul. Béru întreabă cu timiditate dacă, în locul acestuia, n-ar putea primi un păhărel de Juliénas.

Îi votez o copită la ţurloaie.

— Cretinule, fac eu, tu te dai arab, iar zaibărul îţi este interzis de religie.

— Ce e acela Juliénas? întrebă Obolan.

— Un amestec de lapte, ulei de măsline şi miere, mă grăbesc eu să-i explic.

Emirul dă ordin să se prepare această mixtură. Moaca Grăsanului e de nedescris.

Când servitorii îi aduc coktailul, îşi priveşte băutura cu groază.

— Dacă nu m-aş stăpâni, ai lua-o la vitrină, mă asigură Grosimea Sa.

Îi zâmbim emirului. El ne tot îndrugă că faimoasa lui fiesta de Budigăi, care cade anul ăsta în aceeaşi zi cu comemorarea Marelui Ismenar, trebuie să îmbrace o strălucire cu totul specială. Nu numai că trebuie să se aţină încoa toate notabilităţile emiratului, dar mai mult, şi ceilalţi emiri din Khalaab-al-Amouk vor împodobi cu prezenţa lor nişte serbări demne de secolul lui Klerambar-cel-Somptuos însuşi, cel care a construit prestigiosul palat Bloqkukredit. Cu amabilitate, Obolan ne cere o probă a

talentelor noastre. Nu ne speriem noi de-atâta lucru. Îi cer ceva armurărie, pretextând că panoplia mea a dispărut când cu ciomăgeala de adineauri.

— Cred, face el, că am ce vă trebuie.

Ce spui, Franţ! Pune să mi se aducă un pistolet de competiţie din argint cizelat. E o armă suedeză cu butoiaş şi cisternă încorporate, ţintă luminată cu neon şi trăgaci asistat de calculator.

Cu o asemenea jucărie, mă simt în stare să tai bretelele de la sutienul unei domnişoare fără să-i ating pielea.

— Arătaţi-mi măiestria voastră! spuse emirul zâmbind.

Vorbele sunt rostite într-un fel glumeţ, dar mă prind prea bine că e un ordin. Îmi potrivesc arma în mână şi încep printr-un nostim număr buffalobillian, învârtind-o pe capătul arătătorului până ce devine invizibilă, ca o elice de avion în acţiune. După care, mi-o trec dintr-o mână în alta cu o viteză de ai putea crede că am un puşcoci în fiecare labă.

Toate astea-s doar o mică mişculaţie cu care distrez domnişoarele venite să-mi admire colecţia de flinte.

Aceasta produce o puternică impresie asupra emirului, care se luminează ca o sală de cinema după ce Eddie Constantine[33] l-a terminat pe ultimul actor din film.

Acum mă îndrept spre terasă, urmat mereu de Obolan.

— Majestate, îi spun eu, îl vedeţi pe acest grădinar care stropeşte magnificele voastre straturi de trandafiri?

El dă din cap.

— Îmi permiteţi să-i fac o mică farsă?

— O să-i trimiţi un glonţ în creier? crede emirul că ghiceşte.

— Ferească Allah, fac eu. Am spus o mică farsă.

— Fă-i.

Sper că pârţâitoarea asta de gală e bine reglată. O armă e ca o gagică, tre’ s-o cunoşti când vrei să faci fapte mari

---

33 Eddie Constantine (1917-1993) - actor francez de film, specializat în roluri de duri, gangsteri (n. tr.).

cu ea.

În fine, mă încred în armurierul suedez. Îndoindu-mi cotul stâng ca să-mi fac un suport, ochesc furtunul şi dau drumul la patru prune.

Patru jeturi de apă apar instantaneu în spatele grădinarului, care-şi face un duş prea valabil, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

Emirul izbucneşte în râs şi mă bate pe umăr.

— Bravo, Ben Santa, face el. Eşti cel mai bun trăgător din câţi mi-a fost dat să văd. Dacă vrei să te instalezi definitiv în emiratul meu, te numesc ministrul tragerilor cu pistolul, cu un salariu anual de zece milioane de klitorişi, plus trei femei şi petrolul pentru maşină gratuit.

Mă plec în faţa lui şi-i sărut poala burnuzului.

— Bunătatea şi măreţia Alteţei Sale sunt nesfârşite, spun eu. Dar am deja douăzeci şi patru de femei care mă aşteaptă plângând în ţara mea, Sire. Şi ştiţi ce înseamnă când îţi laşi haremul, un ciorchine de banane nu-ţi poate asigura mult timp interimatul!

El este de acord.

— Totuşi, mai gândeşte-te. Pierzi douăzeci şi patru de femei, găseşti cincizeci, după proverbul marelui nostru Mory-Hak.

— O să mă mai gândesc, Majestate.

O întrerupere: sosirea celor două gărzi financiare. Se prosternează bâlbâind vorbe psalmatice.

— Harroha blabla mustafakemalpacha? îi întreabă emirul pe nepusă masă.

Nefericiţii par să se sufoce. Dau din cap înnebuniţi.

— Nuïsharbonkamasutra jakanktil! protestează gărzile financiare.

Emirului îi sare ţandăra.

— Baiungagiudealmeu! tună suveranul.

Apoi, adresându-se către servitorul dumneavoastră:

— Câinii ăştia râioşi mint cu neruşinare. Se jură pe manii străbunilor lor că n-au rostit vorbele pe care le-ai

spus. O să pun să-i tragă în ţeapă!

— Aşa le trebuie! aplaudă Bérurier.

Eu exclam.

— Cum poţi să spui aşa ceva, Abder Béru? Ştii tu ce înseamnă tortura asta?

— Oh! îşi dă seama Grăsanul, am luat-o pân porumb, eu înţelesesem: „O să pun să le tragă clapa!”.

Emirul face deja un gest, pentru a arăta că sentinţa trebuie îndeplinită. Eu intervin:

— Doamne preaputernic, mai mare decât cei mai mari, zic eu. Tu, a cărui generozitate este fără seamăn şi a cărui bunătate e mai întinsă decât Oceanul Indian, dă-le iertarea acestor oameni. Ţine seama că suntem străini. La urma urmei, poate am înţeles noi greşit.

Dar emirul este neînduplecat.

— Nu-ţi face griji, zice el, în orice caz, în fiecare an, de sărbători trag în ţeapă doi-trei perceptori, ca să fac pe placul poporului meu.

Dă din cap şi adaugă:

— De hatârul tău, o să spun să ungă vârful ţepii cu ulei, ca să le fie moartea mai iute.

*
* *

Încântător om Obolan ăsta, într-adevăr!

A fost cucerit de micul nostru grup. Béru îi cântă *Saltelarii*, aşa cum nu l-a mai interpretat niciodată.

Pinaud care, poate ştiţi, a jucat teatru de amatori în tinereţea lui, declamă tirada Cidului.

Cât despre Sirk, face să dispară ceasul de la mâna gazdei noastre, o bijuterie magnifică din diamant bleu cu mişcare de platină. Asta-l lasă ţuţ pe emir. Tre’ s-admitem că acest brav Hamar e de o rară dexteritate.

— Aş paria că erai manglitor pe vremea începuturilor tale pariziene! îl întreb eu în aparteu, căci vorbeşte curent

această limbă.

El zâmbeşte.

— Exact. Şi nu mă descurcam rău deloc.

— Te cred fără greutate, ţi-au mai rămas ceva urme de pe atunci.

Fermecat, emirul ne sfătuieşte să pregătim bine numerele pentru serbarea care va avea loc a treia zi. Şi, ca să ne arate bunăvoinţa lui, ne duce să-i vizităm seraiul[34].

Este pentru prima oară că punem piciorul (având grijă să nu fie decât piciorul) într-un loc de felul ăsta.

Nu are nici o legătură (nici chiar sexuală) cu cele care au făcut-o vestită pe Madam Richard[35].

Ce lux, prieteni!

Ce luxură!

Ce luxurianţă!

Te-ai crede într-un Cecil B. de Mille (în franci vechi) din timpurile normale. O piscină cioplită într-un smarald. Plante rare, parfumuri... de Arabia. Perne de mătase împodobite cu pietrării! Păsări, peste tot, în colivii cu gratii de aur. Tre' să vezi ca să crezi, aşa că nu sunteţi deloc obligaţi să mă credeţi, băieţi. Cum zicea amicul meu din Auvergne, când vorbea de fete: ori o-ntinzi, ori le-ntinzi.

Dar ce e decorul, în comparaţie cu locuitoarele lui. Gagicile cele mai mişto*ace of the world,* fraţilor! (În afară de dumneavoastră, încântătoare domniţă, care mă citiţi pe şestache în patul dumneavoastră, în timp ce plăvanul dumneavoastră le soileşte neabătut şi neîntors.) Sunt fete cu piele ocru, cu piele neagră, cu piele albă, cu piele crem, cu piele cremă-bătută (specialiste la biciuit), cu piele cărămizie, cu piele smeadă, cu piele roşie (ca racul), de-

34 Cuvântul serai desemna palatul unui prinț oriental. Prin urmare, în mod impropriu a devenit sinonim cu haremul. Menționez asta ca să vă dovedesc marea mea erudiție (n. a.).

35 Marthe Richard (1889-1982), personalitate politică franceză, fostă prostituată, care a militat pentru închiderea caselor de toleranță, prin legea din 1946 care îi poartă numele; ulterior, și-a schimbat opinia (n. tr.).

alea care au părul blond, de-alea care îl au roşu sau negru sau şaten, sau aproape alb sau aproximativ roşu sau practic auriu. De-alea cu sâni în formă de măr, în formă de pară sau în formă de ştremeleag. De-alea care au puf peste tot, de-alea care au buca cât dovleacul sau de-alea de poţi să le-o ţii într-o mână. Te ia cu ameţeală, măi băieţi. Un spectacol ca ăsta îţi dă peste cap un bărbat normal construit. Nu ştii unde să-ţi mai arunci retina. Ce să te mai ţii pe picioare, într-o astfel de situaţie. Miresmele te ameţesc, rotunjimile te fac să ţi se sfâşie marele zigomatic, iar formele îţi zboară disjunctorul de la nervul optic. Toate pipiţele astea gânguresc şi se dezmiardă. Sunt mai puţin îmbrăcate decât eschimoasele, credeţi-mă. E chiar şi una îmbrăcată numai cu o perlă preţioasă, vă daţi şi voi seama dacă bronzul îi este uniform sau nu!

Béru gâfâie ca o locomotivă veche. Nasul lui face un zgomot de pompă. Pinuche, viteaza Băbătie, şi-a căscat o gură cât o şură, ceea ce ne permite să-i admirăm ultimii paişpe fildeşi îngălbeniţi şi limba încărcată.

Cât despre flăcăul Sirk, ăsta are ochii peste tot în acelaşi timp. Şi trebuie să mărturisesc, prea-frumoaselor, care mă citiţi şi care aţi vrea să m-apuc să vă fac demonstraţia mea 68 bis plus ce mai urmează, că fac şi eu tot ca el.

Béru rezumă sentimentul general întrebându-l pe emir:

— Ia ziceţi, dom' preşedinte, şeptelu' asta-i pentru folosul dumneavoastră personal ori poţi să dai iama-n el la grămadă?

Întrebare nevinovată, dar care îl face pe emir să se întunece.

— Străine, sentenţionează el, legile emiratului meu precizează că cel ce va îndrăzni să întindă mâna spre vreo femeie de-a emirului va avea instrumentul virilităţii sale tăiat şi apoi va fi tras în ţeapă.

Grăsanul îşi stăpâneşte un fior.

— Scuzaţi-mă-ţi, dom' emir, bolboroseşte el. Spuneam doar aşa, ca să zic, să ştiu şi eu.

Ochind sosirea cocoşului lor, puicuţele astea nostime se reped îmbulzindu-se şi cotcodăcind în jurul omului lor. E care pe care o să-i zâmbească mai dulce, o să-i mângâie mai bine mădularul şi o să-i danseze mai sugestiv din buric.

— Simt că, dacă mai rămân un moment pe aici, n-o să-mi termin ziua fără să mă aşez într-un paratrăsnet, se jeleşte Grasul. Nu-i uman să ne faceţi una ca asta, dom' emir. Sper că măcar avem dreptul să prăjim femeile de serviciu din cocioaba dumneavoastră?

Emirul se distrează ca un nebun. În felul lui, e un parşiv.

— Nu trebuie să vă atingeţi de nici una dintre femeile care locuiesc sub acoperişul meu, zice el.

— Atuncea, o să tre' să ne daţi adresa lu' Doamna Baroană, protestează supraelectrizatul, că de nu altfel io o să pescuiesc cu undiţa cântând la acordeon.

Am spus că toate nevestele emirului se repeziseră în calea lui. Trebuie să precizez că una dintre ele nici nu s-a clintit. Este o fată blondă, cu faţa bronzată de soare şi cu ochi aproape violeţi. Poartă un fel de anteriu alb, tivit cu aur, crăpat într-o parte, ceea ce permite să-i admiri pe îndelete picioarele lungi şi splendide. Părul ca inul îi este ridicat şi prins într-un inel de diamant. Stă lungită pe nişte perne roşii, care alcătuiesc un sipet pentru acest giuvaer nepreţuit. Nemişcată, cu capul sprijinit de mâna dreaptă, ne fixează. Sfinxul! Dacă pot să spun aşa, dată fiind ambianţa. Are nu ştiu ce nostalgic şi enigmatic pipiţa asta.

Emirul le alungă pe celelalte fremătătoare şi se apropie de fata în chestiune.

— Iat-o pe Lola, favorita mea! anunţă el.

— E drăguţ pentru alelalte, le deplânge Grăsanul, care se chiombeşte în disperare la o mulatră cu privirea înfocată, ai cărei flotori seamănă cu două bărcuţe pneumatice.

Obolan mângâie coapsele Lolei. Un moment, mă întreb dacă nu o să i-o tragă chiar în faţa noastră, dar nu. Se

mulţumeşte să-şi plimbe mâna grăsuţă pe corpul superb, oferit spurcăciunii sale.

Fata îl priveşte pe Sirk cu ardoare. Îmi spun că are cârlig la micul meu camarad, pungaşul, şi n-am deloc poftă să-l felicit pentru asta, dat fiind riscul pe care îl implică.

În sfârşit, după un ultim tur prin serai, ieşim.

Al dracu’ de congestionaţi micii voştri camarazi, măi băieţi (ai zice că suntem fanfara din Bagnolet, după recital).

Béru este mai violet decât un episcop, Pinaud mai alb decât o rochie de primă comuniune, Sirk mai gânditor decât Rodin, iar eu mai aţâţat decât douăşpe mii de armăsari îndopaţi cu cantaridă[36].

— Mulţumesc pentru această vizită, Majestate, fac eu înclinându-mă.

— Sirele Vostru e prea bun, adaugă Béru, acum al’ceva nu mai avem de făcut decât să ne pescuim o broscuţă în braţele staţiunii dumneavoastră balneare.

— Nu, face Obolan, rămâneţi aici. Am pus să vi se pregătească apartamentele.

Asta-mi place mai puţin.

Totuşi, dacă stau şi mă uit mai de aproape, asta e o adevărată pleaşcă, fiindcă o să-mi pot studia problema chiar din inima palatului.

În sfârşit, cum zicea ăla, celebrul necunoscut: om trăi şi om vedea.

Esenţialul fiind că trăim.

---

36 Cantaridínă s.f. (Med.) Substanță toxică extrasă din cantaridă, folosită ca stimulator al creșterii părului și ca afrodiziac.

Capitolul X

Că somptuoase mai sunt apartamentele!

Face bine lucrurile, nu se-ncurcă dom' Obolan. Camerele lui pentru pretenari sunt pe potriva celor de la *Plazza-Athenée.* Este apă caldă, apă rece şi apă de colonie pe chiuvetă. Paturile joase sunt numai în satin şi totul este „încurat", după Béru.

Petrecem aici o excelentă noapte reparatorie, după ce ne-am ospătat puternic de tot. În meniu: oaie friptă cu banane, fasole roşie cu boia şi salată de foaielată. Totul stropit cu ceai.

A doua zi, am o dispoziţie de fecioară lăsată pradă primăverii. Beau niţel sirop de cactus (untura de peşte din Khalaab-al-Amouk) ca să mă pun pe roate; fac o baie cu esenţă de petale de roze şi apoi, ca să-mi desăvârşesc frumuseţea, mă rad cu ajutorul unui brici de mână, care ar putea folosi ca reclamă unui figaro de ţară.

Îndată ce sunt gigea ca un milord arab, trec să-mi văd camarazii. Sirk este gata. Dar Béru şi Pinuche, rupţi de oboseala marelui voiaj şi a emoţiilor din ajun, fac un miting aviatic în doi.

— Vino, îi ordon lui Hamar, o să ne promenăm niţel.

O luăm tip-til (cum zic chinezii) prin magnificele grădini ale emirului. Tare aş vrea să-i întâlnesc pe amândoi tipii ăia blonzi, zăriţi în ajun, dar n-am baftă.

— Hai în oraş, hotărăsc eu, atunci.

Am o uşoară temere, pe când mă îndrept spre grilă. Mă întreb în Fordul meu interior dacă Obolan nu o fi dat ordin să fim împiedicaţi să ieşim. Nu am fi făcut, în acest caz, decât să dăm temniţa pe o colivie aurită. Deodată, am impresia că o privire mi se lasă, grea, pe umeri. Pentru toată lumea e la fel, dar, la mine, greutatea unei priviri este un lucru care mă face imediat să tresar.

Mă întorc. La o fereastră a haremului este favorita lui Obolan, Lola. Stă în cadrul ei ca o statuie. Îl fixează pe Sirk. Îi atrag atenţia acestuia, iar el se întoarce, la rândul său.

— Îmi dă prin minte că gagica asta are nişte idei cam deocheate în privinţa persoanei tale, tipule.

Asta îl face să ridice din umeri.

— Ei, dom' comisar, nu faceţi caterincă; eu ţin la podoabele mele!

Iată-ne în faţa porţii palatului. Gărzile stau de pază, cu aerul sever şi cu mustaţa lor neagră, teribilă şi îmbârligată. Nimeni nu se opune să ieşim.

Uf!

*

* *

Umblăm teleleu prin Khanal, o bucată de vreme. Pe străzi domneşte o oarecare agitaţie. Se văd trecând, într-un concert inutil de claxoane, camioane ale armatei încărcate de soldaţi echipaţi cu lopeţi.

Zic inutil, căci nimănui nu-i trece prin minte să le caute râcă pentru prioritate.

Ajungem în oraşul de sus şi descindem, Sirk şi cu mine, în piaţa moscheii Kelbodar, un Saint-Sulpice de-ale lor, din Khanal. De aici, te bucuri de o privelişte uimitoare. La picioarele noastre, deşertul se întinde kilometri după kilometri, ca să nu spun mai mult.

Nisipul, nisipul, nisipul! Şi apoi cerul, aproape de aceeaşi culoare alburie… Şi căldura toridă!

Te ia cu ameţeală!

— Ce învârtesc ăia? murmură Sirk, care priveşte în direcţia opusă celei pe care o admir în prezent.

Mă duc lângă el. La vreo doi kilometri şapte sute cincizeci de acolo, zăresc un furnicar de soldaţi şi de camioane oprite…

— Poate că vor să construiască o casă a radio-televiziunii, rânjesc eu.

Dar raboteala efectuată de gagiii în uniformă e cel puţin bizară şi nu are nici o treabă cu construcţiile. Trebăluiesc într-un mare patrulater înconjurat cu sârmă ghimpată. În interiorul numitului patrulater, terenul e împărţit în pătrate cu ajutorul unor sfori prinse cu ţăruşi.

— Interesează-te la un trecător, ordon eu.

Sirk se supune. Îl văd că se apropie de un bătrân cărunt şi mai bărbos decât o brânză de Savoia uitată în beci.

Se întoarce după o clipă.

— Nu ştie ce fac soldaţii. Tot ce a putut să-mi spună e că un avion a aterizat aici, acum câtva timp.

Sar în sus.

— M-am prins, amice! Sunt pe cale să caute ceva în nisip. Ceva care probabil că nu e mare, fiindcă trec prin sită tot terenul, centimetru cu centimetru. L-au decupat în carouri ca să-şi ia puncte de reper. Lucrează minuţios fiecare careu, cum face un căutător de aur care vânează pepite…

Încep să-mi storc creierii, dar sub soarele care ne trăsneşte peste ceafă, ca Guign0l[37] peste scăfârlia jandarmului, această meditaţie solară nu duce la nimic bun.

Ne ducem să dăm târcoale pe la săpături. Observ de departe că santinele postate la intervale, în faţa intrării acestei curioase tabere, interzic accesul.

Inutil să ne alegem cu un refuz şi să fim luaţi la ochi. Fac cale întoarsă, escortat mereu de Sirk Hamar.

Când să intrăm în oraş, ne depăşeşte un jeep; vine dinspre tabără. Tresar, zărindu-i în el pe cei doi flăcăi blonzi din ajun. Poartă cămăşi kaki şi caschete plate de pânză verde. Discută cu oarecare vehemenţă.

— Mă întreb cine naiba or fi occidentalii ăştia? murmur.

Întrebarea mea nu primeşte nici un răspuns. Copleşiţi de

37 Personaj din teatrul de păpuși (n. tr.).

căldură, preferăm să ne întoarcem la palat.

În grădină, Béru şi Pinuche fac pe fanţii, trimiţând sărutări lacome pe vârful degetelor către damele din harem.

— Sunteţi complet sonaţi! mă alarmez eu.

— Păi ce, face Béru, că nu le-atingem, ne mulţumim să filtrăm o ţâră, nu-i nici un rău.

— Cu o gazdă ca asta a noastră, sunteţi de un curaj nebun.

— Am un cârlig monumental la semi-negresă, mă avertizează Majestatea Sa. N-am mai văzut niciodată plămâni cum are ea, niciodată! Bertha mea, că ea totuşi pot să spun din acest punct de vedere nu-i stil scândură de călcat, nu poa' să concureze cu domnişoara asta. Ah! ce porcărie, dac-ar avea măcar gându' ăl bun monarhu' să meargă la vânătoare să vâneze căprioare în Germania sau să facă o croazieră pe Mediterana, ai vedea tu cum i-aş mai povesti de Parisache lu' miss cafea-cu-lapte asta mică.

Ţocăie un ultim sărut miorlăitor în aerul deja încins.

— Ah! puştoaica mea, îi strigă el, ce ştii tu ce pierzi. Nu-i el ăla, gagiu' tău în coproprietate, care să te facă vreodată să cunoşti marea şedinţă sincopoasă.

În timp ce-l îndepărtez de acolo, comentează:

— Chiar dac-ar fi mare sculă la aşternut, Obolanu tău e imposibil să aprovizioneze cu extaz toată colivia, să fim drepţi! Doamnele-astea tre' să-şi ia numere de ordine la şedinţa de netezit fulgi. S-admitem că-şi meştereşte trei pe zi; chiar şi pentr-un superman al slipului, asta-i media maxi, nu? Concluzia, în fieşcare nopticică i-o grăma' de sărmănele care-s obligate să-ş' facă un solo de mandolină 'nainte s-adoarmă. Or, mie mi se rupe inima, mai ales cân' mă gândesc c-ăsta-i şeptel ales pe sprânceană…

Îşi continuă încă multă vreme jelania, în timp ce noi gustăm umbra înmiresmată a unui Prostibus-Amora[38] în floare extra-forte, pe pajişte.

---

38 Amora – marcă de muștar (n. tr.).

Fiindcă a vorbit prea mult, Malacului îi e sete.

Pentru el ăsta este un nou motiv de cârcoteală. Pileala la Khanal presupune regimul apos. Această completă absenţă de zaibăr îl deprimă pe Ursulache al meu. Ia să-i indicăm noi o sucursală a vinurilor de Postillon, ce ne-ar mai zice „Bună seara, copii”.

Oftând, se apropie de un robinet şi-l acţionează.

Eu îl înghiontesc cu cotul pe Pinaud.

— Gineşte la scălâmbăitura pe care o s-o facă, el care are o sfântă groază de apa chioară.

Dar o iau *in the* frezâ. Ia uite-l pe Grăsanul meu ce-i mai ecluzează pe-ntrecute. Este de nesăturat. Şi ce-i mai tare e că pare să-i dea de gust!

Când a terminat, umflat, se îndreaptă şi, ştergându-se la gură cu mâneca gandurei, afirmă făcându-ne cu ochiul:

— Nu-i udătură, băi băieţi. E tărie! Ah! sunt isteţi în genul lor, arabicii voştri! Nu-i rău robinetu-n aer liber. Aşa, ca nimica, te faci că te răcoreşti şi…

Nici nu zice bine, că Băbătia şi-a şi vârât nasul lui lung sub robinet. Doar ce-l învârteşte, şi începe să scuipe sughiţând, ca unul care are neînţelegeri cu stomacul.

Pun un deget sub jetul impetuos şi gust.

— Dar ăsta-i robinetul de petrol! ţip.

— Crezi? suspină Grasul.

Plescăie din pendulă şi, semănând, ca urmare, emoţia printre pupilele gustative, sfârşeşte prin a admite că am dreptate.

— Am crezut că chiar era tărie, se scuză Infamul. Pe moment, poţi să-ţi vâri deştu-n ochi. De acord, nu-i prea mişto, da’ vreau să vă spun că mai schimbi gustul după porcăria aia de ceai despre cu privire la care am întotdeauna impresia că beau fiertură de buruieni.

Nu-l vedem pe Obolan toată dimineaţa. La prânz căpătăm un dejun copios compus din urechi de şacal cu pastă de curmale, dovlecei umpluţi cu furnici roşii şi miere

cu zahăr pudră. După care, ora siestei ne neutralizează pentru un timp. Între două şi patru după-amiază, la Khanal toată lumea soileşte. Marii şi micii, bărbaţii şi femeile. Păzitorii palatului se sprijină-n puşcă şi n-au decât un ochi deschis. Mandea profită de această letargie generală ca să se preumble pe culoare. Iscodesc pe-ncetu', adoptând alura somnambulică a domnului care are o criză de ficat şi se duce la dulăpiorul cu doctorii.

Ajuns la capătul aripii stângi, aud un zumzet de conversaţie. Ceea ce-mi gâdileşte trompele lui Eustache e că limba folosită nu e khalaabageza. Nu o înţeleg, dar îmi spune ceva. Sonorităţile ei îmi sunt aproape familiare.

Ciulesc un pic clăpăugele şi închid ochii pentru a mă concentra mai bine. Aia e, m-am prins: rusă, scumpele mele.

Mă aflu în dreptul apartamentelor celor doi bărbaţi blonzi. Oh! păi atunci, stai că asta nu-i o chestie lipsită de interes!

Mă topesc pe vârful ţurloaielor şi abia afară, la umbra unui parabellum rarissima, văd cum se prezintă *the* situaţia. La urma urmei, dacă aş avea posibilitatea să-i fac Bătrânului un prim raport, i-aş spune că cei doi ruşi sunt la palatul emirului Obolan şi conduc nişte cercetări minuţioase pe locul unde a aterizat avionul de la Trans-Lucide. Ce caută? *That is the question*.

O tuse uşoară mă face să ridic capul.

Şi pe cine zăresc eu la fereastra ei cotropită de soare? Pe frumoasa Lola. Mă cercetează cu ochii ei mari, frumoşi şi trişti. Îi surâd; îmi surâde.

Câtă dreptate are Grasul când se vaită că Obolan nu pleacă în croazieră. Puştoaica asta e aşa de senzaţională, încât aş risca moartea pentru un sfert de oră petrecut în compania ei, dacă moartea respectivă nu ar fi provocată de un supozitor din lemn de copac.

Mă chiorăsc prin jur: *nobody*! Atunci îndrăznesc un mic gest din vârful degetelor. Fata se retrage de la geam, şi pe

cine văd eu apărând în locul ei? Pe viteazul emir, complet dezbrăcat. Îmi deghizez micul bonjur într-un scărpinat la tâmplă, după tehnica verificată de actorii care îl joacă pe Labiche.

El îmi trage o înclinare de cap.

— Nu-ţi faci siesta, străine? mă întreabă el cu o voce suavă şi neliniştitoare.

— Prefer răcoarea arborilor voştri, Majestate, dacă nu vedeţi vreun inconvenient.

— Bine, prietene, bine, îmi răspunde, eu o să gust puţină fericire cu favorita mea.

— Să vă fie de bine, Sire, oftez eu, nenorocit.

Capitolul XI

Când viaţa îşi reia cursul normal, mă duc la gorobeţii mei.

Încă dorm. La soare, Béru devine un boa. Îl scutur pe Pinaud şi-i spun lui Sirk să se scoale.

— Amice, îi zic ăstuia din urmă, dacă şansa nu face prea pe scârboasa cu noi, s-ar putea să părăsim cătunul ăsta nu peste prea multă vreme.

Privirea i se aprinde.

— Adevărat?

— Să zicem în două-trei zile, continuu eu. Ar trebui doar să-mi găseşti un mijloc de a coresponda cu Mokkophania. Trebuie să existe aşa ceva pe-aici, nu?

— Nu ştiu, se posomorăşte el.

Bietul Sirk îşi spune că, dacă plecarea noastră este legată de instalarea unei linii telefonice Khanal-

Mokkhophania, mai stăm ceva vreme în vacanţă la Obolan.

— Probabil există o legătură radio, face el.

— Atunci află pe unde se găseşte, Pinaud o să vină cu tine.

Şi îi fac un semn elocvent Băbătiei, pentru a-i cere să stea de veghe la hotare.

În timpul absenţei lor, Grasul (în sfârşit deşteptat) şi cu mine punem la punct spectacolul de mâine. Că la asta trebuie să ne gândim. Suntem aici în calitate de artişti. Trebuie să executăm un număr.

Béru îmi potoleşte temerile.

— N-ai grijă, Băiatu': o să fac aşa o demonstraţie de catch, că o să fie succesul serii.

— Cu condiţia să ai un partener! îi obiectez modestului.

Îşi scutură viguros – chiar aşa – viguroşii săi umeri.

— Nu partenerii-s ăia care lipsesc în palatul tău cu miraje, Gagiule.

Pentru mai multă siguranţă, cum se spune la P. J.[39], cer o audienţă la monarh. Ne primeşte în timpul consiliului său intim.

Mă simt intimidat că pătrund în această sală, în care se organizează viaţa emiratului. Sunt acolo preşedintele consiliului înţelepţilor: marele Jmémeti cu gonflorul său de aplaudimetru particular, grasul Pomppi, supranumit cel Dulce, prin opoziţie cu predecesorul său care fusese poreclit cel Amar. Au luat loc, de asemenea, în jurul covorului (de Orient) verde, Ben Jiskar, secretarul de stat cu sărăcia; Bashkhalie, ministrul nisipurilor şi cactuşilor; Moshpegrosh, caraliul Venerei Majestăţii Sale; plus vice-subsecretarul de stat de la secetă, plus colonelul Nerhodt, ataşat de picioare al casei personale a emirului; ca şi guvernatorul general al petalelor de trandafir şi amiralul Mar-El-Delplata, comandant şef al mării de nisip. Dacă vă spun că sunt impresionat.

Când prezentările s-au terminat, îi spun lui Obolan ce ne

---

39 Poliția Judiciară (n. tr.).

aduce.

— Picaţi ca postul în Ramazan, declară Graţioasa Sa Majestate. Tocmai puneam la punct festivităţile de mâine.

Îmi permit să-l întreb care va fi desfăşurarea susnumitelor. Mă lămureşte că dimineaţa, începând de la unşpe ceasuri, o să aibă loc o ieşire cu flori pe corso. Apoi dejun în aer liber. La patru ceasuri vor demara adevăratele festivităţi.

Are deja în program un dresor de şerpi cu ochelari, pe celebrul Ben Lissak. Apoi un balet de fete goale sosite din sultanatul Kumarekroupa.

Un mâncător de foc şi un arătător de poze porno vor completa distribuţia. În consecinţă, contează pe noi, ca să dăm substanţă acestui spectacol.

— Acest coleg al meu, spun eu, arătându-l pe Béru, este îngrijorat: ar vrea să aibă parteneri la înălţime pentru exhibiţia lui de catch.

— Nici o problemă, declară Obolan, superb.

Se adresează lui Abdel-Huener, ministrul distracţiilor şi al prostituţiei, reunite.

— Dénumerdge frektsionéazo! îi zice el.

Interpelatul îşi atinge fruntea, gura, pieptul, buricul şi se adânceşte în intense reflexii. Când fumul creierului său surmenat începe să-i iasă pe nări, răspunde.

— Nuh trebenpin stataïanurzitch!

Aprobare a emirului.

— Se vor face cele de cuviinţă, promite el. Prietenul vostru o să aibă adversar.

Ne înclinăm şi ieşim.

*

* *

Când soarele începe a-nroşi nisipul de la orizont, la ora-n care şacalotul (adică micul şacal, a nu se confunda cu caşalotul) scheaună, chemându-şi mama cu ţâţa ei cea

plină, Pinaud şi Sirk se întorc la palat.

Pare *joyce* moş Pinaud.

— Ai ceva nou, Moşnegărie? îl întreb eu.

— Şi ceva înţelept, face el.

— Zi-i.

— Închipuie-ţi, începe el, că i-am tras de limbă pe nişte soldaţi, tocmai ca să nu stârnim bănuieli. Militarul care ne-a informat era un băiat bine făcut, cu o figură isteaţă şi un zâmbet plăcut. Simţeai, doar văzându-l, că…

— Nu te-am pus să-mi povesteşti viaţa lui, Pinaud.

Sirk, agasat, ia microfonul.

— Ştim unde e clădirea postului telegrafic. E chiar în dosul palatului, pe înălţime. O jumătate de duzină de angajaţi îşi învârtesc degetele pe acolo şi o santinelă stă de pază în faţa intrării.

— Asta-i tot?

— Absolut tot. Doar că e o belea: particularii nu pot folosi centrul. Aparţine Majestăţii Sale emirul. Dacă un negustor din oraş are un mesaj de trimis, trebuie să-l încredinţeze ministrului de interne, care îi dă sau nu aviz favorabil.

Strâmb din nas. Mesajul pe care aş vrea să-l expediez nu este înfăţişabil la serviciile lui neică Obolan, aţi ghicit deja, nu?

— Cum e clădirea asta?

— Destul de simplă, face Pinuchet, care ştie să citească uneori până în fundul gândurilor mele, tot aşa de bine ca madam Irma în zaţul de cafea.

— Gratii la ferestre?

— Da!

— Mai multe intrări?

— Două. Funcţionarii locuiesc în clădire.

— Foarte bine, o să vedem, când o veni momentul, cel mai bun mod de a proceda.

Iac-aşa sunt eu, flăcăi. Mă bazez mereu pe inspiraţie. Până acum, voi ştiţi, nu m-a lăsat baltă niciodată.

Specificul vieţii este acela de a fi mişcătoare, maleabilă, fasonabilă. Consistenţa ei se schimbă de la o secundă la alta. Poate că asta provine de la conjuncturile astrale, nu zic ba. În orice caz, fiecare moment cere o reţetă deosebită. V-aţi prins? Hei! cu voi vorbesc! Nu mai dormiţi întruna, iepuraşilor.

Pe cuvânt, sunt momente când mi-e al naibii de milă de voi. Nu mai sunteţi în circuit. Vă trambalaţi amărâtul ăla de destin ca un *boy-scout* rucsacul, uitând să mai şi trăiţi un pic. Este ceva glandular sau ce? Există pilule pentru cazul vostru, fiilor. Salvarea e la farmacistul vostru obişnuit. Faceţi un tratament şi, când materia voastră cenuşie îşi va fi făcut un bun rodaj al supapei, ziceţi-mi, ca să-ncercăm să ne hlizim împreună măcar o dată, de acord?

Ziua se sfârşeşte cu o haleală solidă.

Şi fiecare se retrage în apartamentele sale.

*
* *

E călduţ.

Ah! puterea lenifiantă a nopţilor khalaabageze.

Un clar de lună de culoarea pe-care-o-vreţi-voi-numai-galbenă-să-fie se fofilează în camera mea, ştrengarul!

Mă sucesc şi mă răsucesc pe pernele moi, gândindu-mă la chestii absolut străine de misiunea mea. Înflăcăratul vostru San-Antonio îşi spune că genul asta de misiune e lipsit de ciobăniţe. E ceva vreme de când n-am mai înhăţat una în braţele mele şi încep să am o amărăciune în josul burţii.

Când te gândeşti că, exact sub mine, e haremul emirului Obolan, mai bine aprovizionat decât Galeriile Lafayette! Sunteţi de acord că asta-i dă friguri unui bărbat cinstit în perfectă stare de funcţionare, nu?

Încerc să închid ochii şi să mă las în voia somnului. Nu-i chip. Noaptea Arabiei îmi sâcâie nervii, pielea, totul.

Solidele sforăieli ale celorlalţi nu mă încurajează deloc să-i imit. Hidos poate să mai fie şi somnul ăsta. Coma asta zgomotoasă, chinuită, inconştienţa asta dobitocească mă înspăimântă. E ridicolă. E jalnică. Omul e făcut ca să fie treaz şi ca să moară. Partea focului, care este pătuţul, aş vrea să o pot suprima. Să-ţi păstrezi mereu autocontrolul, să nu mai fii un om pe sfert, printre atâţia şi atâţia alţii, ci un om pe de-a-ntregul, cred că ar fi trebui să fie mişto.

Nici o suflare. De afară ajung la mine miresmele plantelor opiacee care mă întărâtă şi mai tare.

Şi, brusc, mă ridic, cu inima făcând treişpe-paişpe. Am certitudinea fulgerătoare că e cineva în camera mea.

Într-adevăr, o siluetă stă în picioare, lângă uşă.

Bag mâna sub pernă, acolo unde mi-am pitit briceagul de campanie.

— Sşşt! mi se şopteşte.

Silueta înaintează şi pătrunde în raza lunii. Ei, şi atunci, palpitanta mea, care mergea în trap săltat, o ia la galop, când o recunosc pe Lola, favorita emirului.

În marea sa înţelepciune sticleţiană şi franco-carteziană, San-A. al vostru îşi spune că, dacă vreun tembel oarecare descoperă prezenţa acestei pipiţe în cămăruţa mea de băiat, o să am dreptul la un scaun aşa de ascuţit, că o să-mi ajungă până-n gâtlej.

Dar, altminteri, această prezenţă feminină mă face să constat că-i bine să trăieşti.

Lola vine şi se aşază pe marginea culcuşului meu. Acum mă felicit că sunt înconjurat de sforăielile tumultuoase ale camarazilor mei. Tărăboiul acestei bătălii nazale acoperă şuşotelile fetei, căci ea îmi vorbeşte.

— Eşti francez, nu-i aşa?

Ea se exprimă în limba lui Victor Hugo, a lui Balzac şi a lui Georges Simenon (care este cunoscut şi sub pseudonimul de Balzac 00.02) fără cel mai mic accent. Sau, ba da, mai degrabă are unul: accentul parizian.

— Ce chestie, frumoaso! îi ciripesc eu.

— Şi eu sunt, face ea. Stăteam pe strada Chemin-Vert.

O nostalgie a Parisului îşi cântă în mine muzica ei acordeonoasă şi tristuţă. Strada Chemin-Vert… Marile bulevarde… Bastilia…

— L-am recunoscut imediat pe Sirk Hamar, adăugă ea.

— Ce?

Ştiu eu că Arabia e ţara minunilor, dar trebuie să fiţi de acord că o asemenea declaraţie i-ar tăia braţele unui eunuc!

— Din cauza lui sunt aici, zice Lola.

Şi gentila copilă îmi spune povestea ei. Fiindcă trebuie să mi-o şoptească, e obligată să se lipească toată de mine; asta creează nu numai un curent de simpatie, ci şi un curent de înaltă tensiune, pe deasupra, v-aţi prins?

Ea era secretară la un misit. Într-o zi s-a îndrăgostit de un băiat frumos care se numea Rodolphe, ca în Eugène Sue[40], dar care era cam peşte, cu tot prenumele lui sforăitor. Aparţinea unei bande conduse de Sirk Hamar. El a făcut-o pe puştoaică să creadă că-i plăteşte o călătorie de vis în ţara petalelor de trandafiri pe băţ. Rodolphe pleca, vezi Doamne, înainte, pentru afaceri. Lola trebuia să vină în urma lui. Când s-a înfăţişat la Beyrut, o aştepta o frumoasă localnică, care a pus-o să ia un alt păsăroi spre Khalaab-al-Amouk. Apoi s-a-mpuţit treaba. Nişte domni (şi doamne) extrem de documentaţi au sechestrat-o, ca s-o înveţe amorul oriental. La început, realizând ce i se întâmplă, în mod fatal, a zvârlit din copite, sărăcuţa. Dar a început să plouă straşnic cu lovituri de bici. Contează doar primul pas. Înţelegând că singurul fel de a-şi îndulci soarta era să intre-n joc, i-a prins gustul (jocului) şi şi-a obţinut iute licenţa în licenţă. Şi-a plătit chiar luxul de a ieşi prima în promoţia ei, obţinând premiul Haremului General.

Obolan, care-şi înnoia stocul de femei, a cumpărat-o şi,

---

40 Eugène Sue (1804-1857) - scriitor francez, cunoscut mai ales pentru romanul-foileton *Misterele Parisului*, al cărui personaj principal se numește Rodolphe (n. tr.).

constatându-i ştiinţa, şi-a făcut-o favorită. Asta-i!

Tristă poveste, veţi fi de acord, dar pe care puţine femei au trăit-o.

O tăcere urmează acestei penibile confesiuni. Eu profit ca să-i aplic Lolei o ventuză princiară.

— Ar trebui să-mi arăţi portofoliul tău, micuţa şi scumpa mea compatrioată, fac eu apel la înalta sa bunăvoinţă.

— Nu fi nerăbdător, iubi, răspunde ea. Am şi eu tot atâta poftă cât şi tine. Un francez! Credeam că n-am să mai îmbrăţişez niciodată vreunul.

Ea îşi combate pesimismul printr-un pupic umed care îmi permite să admir Calea Lactee în Gevacolor, pe ecran panoramic. Crucea Sudului scânteiază, iar Ursa Mare vine să-i facă o mică vizită.

— Cred că am înţeles tot, murmură Lola.

— Ce ai înţeles?

— Eşti un tip de la biroul doi, nu-i aşa? Anchetezi despre avion?

Rămân năuc.

— Asta ţi-a spus degeţelul tău cel mic şi ştrengar, puicuţa mea?

— Da. L-ai adus pe împuţitul ăsta de Hamar pentru că vorbeşte limba noastră, e adevărat sau nu? Şi, fiindcă trimişii voştri dinainte nu s-au mai întors la bază, v-aţi deghizat…

— Continuă, mă interesezi, Lola.

— Asta-i tot. Presupun că-i cauţi pe tipii ăia doi care sunt prizonieri.

Ei bine, uite una care şi-a încasat raţia de meninge, când a fost distribuită, şi care ştie s-o folosească.

— Sunt tot prizonieri?

— Cred…

Eu sar în sus:

— Unde sunt deţinuţi?

— În închisoarea specială, presupun.

— Care unde se găseşte?

— O să-ţi arăt.

O prind de mijloc.

— Când?

— Mâine, în timpul serbării. Dar cu o condiţie!

E gata de orice San-A. Când are o cataplasmă de *pin-up* pe piept, ar vinde Camera Deputaţilor, cu tot cu conţinut, primului gunoier.

— S-a aprobat, fetiţo.

— Când pleci, mă iei cu tine. Mă sufoc în palatul ăsta, nu mai pot.

— Îţi promit, micuţa mea Lola.

Ea mă recompensează cu un buşabuş cu pompaj.

— Spune-mi, o întreb, cei doi bărbaţi blonzi care locuiesc la Obolan sunt ruşi, nu-i aşa?

— Da.

— Ce caută la locul aterizării?

Ea scutură din cap.

— Nu ştiu. Eu nu ies niciodată şi nu ştiu ce se întâmplă în afara palatului.

Ne-am spus destule. Acum trebuie să facem.

Şi facem.

Ea îmi arată figura cu privighetoarea din măceşul înnisipat, apoi urmează arabescul fantomă, şahul persan, şahul pe cocoţate, ratonul bălos, semiluna din tren, trenul echipajelor din lună, dacă-nu-vrei-o-bag-în-nădragi, şi piesa ei de bravură: noaptea regilor pe Muntele Pleşuv.

Pe scurt, când drăguţa copilă mă părăseşte, pe tăcute, aşa cum a venit, îmi spun că, la urma urmei, somnul are ceva bun pentru omul care a ştiut să-şi facă treaba, misiunea şi datoria lui de mascul.

— Pe mâine, tu cea fără de care dragostea nu ar fi decât ceea ce este, îi spun eu. Cum se termină numărul meu de tir, ne vedem aici.

Ea consimte şi-mi spune tandru:

— Pe mâine, Paris!

E drăguţ, nu?

Capitolul XII

Paris!

Este cuvântul care-mi vine în minte la trezire. Sunt năucit după beţia acestei nopţi. Al naibii să fiu dacă mă aşteptam la aşa o frumuseţe de partidă galantă! Oh! nu, vă jur, viaţa mea este atât de plină de neprevăzut, încât o să am, la sigur, un excedent de bagaje de plătit. Lola asta, ce ziceţi de aşa o distrugătoare de somiere! Ce tehnică! Ce ştiinţă! Ce talente! E o porcărie ce i s-a întâmplat, dar asta i-a permis să-şi desăvârşească darurile secrete pe care le poseda. Mulţumită bandei lui Sirk Hamar a putut să şi le dezvolte. Punerea în exploatare e o chestie delicată. Nu-i totul să descoperi un zăcământ de petrol în grădina ta: trebuie să-l pui şi în valoare.

Zărindu-l pe Sirk, izbucnesc în râs.

— Ce vă amuză? mormăie el.

Mă pregătesc să-i vorbesc despre fanteziile hazardului, dar îmi mut gândul. Punându-i-o Lolei, am comis o crimă de lezmajestate. Sunt pasibil de ţeapă şi de extirparea amigdalelor din zona sud. Presupuneţi că Hamar face pe tâmpitul şi că se duce să scuipe bucăţica la emir? Vi-l imaginaţi pe multiubitul vostru San-A. deghizat în giruetă?

— Nimic special, răspund eu. Sunt *joyce* pentru că e *fiesta.* Nu am putut rezista niciodată la magia chermezelor, puştiule.

El dă din viguroşii săi umeri.

— Vă găsesc mai degrabă optimist, de felul dumneavoastră.

— Optimismul, Sirk, este sănătatea sufletului.

— Auziţi, rânjeşte el, ca să-mi fac numărul de scamatorie, aş vrea să fiu mascat, nu e incompatibil, nu?

Mă chiorăsc la el cu suavitate.

— Ca să sporeşti misterul sau ca să-ţi pui la adăpost

fundul, tipule?

— E adunătură de gloată la palat şi n-aş vrea să fiu recunoscut de anumiţi oameni, care se vor afla, probabil, acolo.

— În acest caz, ai dreptate: maschează-te.

*
* *

Serbările se pornesc într-o veselie.

Se spera niţică ploaie care să mai contribuie la ambianţă, dar nu s-a mai văzut nor în ţară de la domnia marelui emir Ador. Nu contează. Te obişnuieşti şi cu soarele, pân' la urmă.

Marele boss din Khalaab-al-Amouk, imamul Kummaïrespyr, este acolo cu garda lui personală şi cu suita (mai multe rânduri grupate). Se înţelege că marele emir Ishte, marele emir Akulos, marele emir Ab El, marele emir Ifiq şi cel mai bătrân dintre ei: marele emir Ossithor, au răspuns şi ei prezent la apel.

Ce fast! Şi-au adus cele mai frumoase vestminte, cei mai frumoşi lachei, cele mai frumoase femei pe care le au.

Unul s-a cărat încoa pe dromader, un altul pe spinarea unui elefant, un altul în jeep, un al patrulea pe cal, iar imamul şi-a luat avionul personal: un Rivoire & Carret 1925 cu elice biconvexă şi motor Bozon-Verduraz. Aparatul are această trăsătură specială că nu e dotat decât cu un scaun: cel al imamului; cei din suita lui, inclusiv pilotul, călătoresc în picioare, din respect.

Altă particularitate, scaunul în chestiune este unul de closet, pentru că imamului îi este frică de avioane, ceea ce îi provoacă tulburări intestinale. Evident că scaunul în chestiune este de platină şi capacul de aur masiv, aţi rectificat singuri, nici nu mă îndoiesc.

Palatul se umple de o rumoare veselă. Culoarele sunt năpădite de o mulţime împopoţonată, trăncănitoare şi

râzăreaţă.

Béru observă toată harababura, se urcă-n haraba şi strigă ura[41].

— Când i-oi povesti toate astea lu’ Berthe a mea, se extaziază el, o să crează că-i sporovăi povestea lui Paladin şi feştila lui magică!

Defilarea este de neuitat.

— Ce păcat că nu mi-am luat Kodakul! se jeluieşte Pinaud. Aş fi făcut poze color şi le vindeam la *Match*[42].

Asta-i o cavalcadă ca la Barnum Circus. Dar mai sclipitoare.

Banchetul în aer liber, care urmează în grădinile palatului (numite grădinile Avhanbra), parcă e dintr-o superproducţie americană. Se ronţăie oi întregi stropite cu boia iute. Trubadurii scarpină gaura luthului psalmodiind o melopee d’Eraste.

Nişte boy deghizaţi în eunuci vântură evantaie lungi, smulse de la găozul struţilor, ca să răcorească asistenţa.

Poate că nu au vânturat ţara, dar cunosc arta şi modul de a alunga muştele. Căci muştele astea khalaabageze sunt întreprinzătoare. Un decret emirial le interzice accesul în palat, dar hapsânele astea nu ţin deloc cont de el.

Toată lumea bagă la ghiozdan şi râgâie. Cei mai rapizi emit deja alte necuviinţe. Se haleşte cu mâna, grăsimea de oaie se prelinge pe la comisurile buzelor!

Sunt, în general, comisuri de poli ţie[43], căci domnii emiri sunt genul plătitor.

Cu cât notabilii sunt mai notorii, cu atât halesc mai porceşte. La un chiolhan, crema Khanal-ului aproape că e mai scârboasă la privit decât crema Parisului la un lunch.

Toţi hămesiţii, gură-cască, împuţiţii, sub alimentaţii,

---

41 Ei, nu, ce vreți: sunt înzestrat, și cu asta, basta (n. a.).

42 Revista *Paris Match* (n. tr.).

43 Aceste lamentabile jocuri de cuvinte, de care nu reușesc să mă dezbar, îmi frânează cariera și îi fac să ezite pe gagiii de la Nobel (n. a.).

nefericiţii, mutilaţii (din El Senor), şomerii, handicapaţii, amărâţii se lipesc de gard şi întind mâini avide, pe care le retrag vide, căci nimeni nu se sinchiseşte să le arunce resturi. Câinii sunt aici ca să guste ceea ce dispreţuiesc convivii. Când rugătorii se roagă prea tare, gărzile din exterior le aplică bice îndesate şi generoase.

De la ferestrele noastre, urmărim acest întristător spectacol.

— Ei, spune dacă nu e ruşinos, se indignează Pinaud. De ce nu se revoltă oamenii ăştia?

— Nu au mijloace, Pinuche, îi răspund. Trebe' cinşpe sute de calorii ca să faci o revoluţie, şi ei sunt departe de a le avea…

În timpul orei sacrosancte a siestei, îmi urzesc planul de bătaie. S-ar putea să am nevoie de Grasul pentru ceea ce se pregăteşte. În consecinţă, el va deschide şedinţa. O să intre la ridicarea cortinei, iar eu mă voi produce imediat după. În felul ăsta, vom avea un răgaz destul de lung pentru a vizita temniţele. Sper că toţi flăcăii din palat vor asista de aproape sau de departe la spectacol.

La trei ceasuri, îmi zgâlţâi amicul.

— Aranjază-ţi ţinuta, Béru, tu joci.

El grohăie, se scarpină pe burtă şi se scoală gemând.

— Ţinuta mea, zice el, nu e prea grea, rămân în slip.

Ia o sticlă de cerneală şi alta de tinctură de iod. Înarmat cu un tampon de vată, îşi constelează cu pete ocru şi negre Eminenţa (care încă mai posedă aşa ceva într-o cantitate frumoasă).

— Mă leopardesc, îmi explică Grăsanu', aşa arăt mai luptător, te prinzi la figură?

— Ah! îl complimentez eu, sistemul D. nu mai are secrete pentru tine, Béru. Tu îl înalţi la nivelul ştiinţelor exacte.

Mulţumit de el, cere o sticlă de ulei şi îşi unge slănina. După care execută câteva exerciţii de supleţe.

— Bun, gata la urmă, zice el. Picioarele merg bine,

sufletul merge bine, iar maşinaţiile nu mi-au fost niciodată mai rodate.

Coboară în grădină, unde va avea loc reprezentaţia, şi se prezintă pe o pistă pregătită pentru numere, cu un mers nobil şi apăsat, de gladiator.

Toată lumea e de faţă.

— Ai ceva trac? îi şoptesc Matahalei.

El mă priveşte uluit.

— Eşti diliu sau ce ai, San-A.? Trac, io? Ai citit aşa ceva în *Revista fetiţelor*? Vezi tu, nu mi-e frică decât de-un lucru: c-or să-mi paseze vreo fleoarţă de partener. Fiin'că atunci mi-aş feşteli blazonu' şi m-aş simţi nasol. Io, cân' mă snopesc cu un ins, îmi place ca insul despre cu privire de care e vorba să aibă răspundere în maşinaţie, altfel n-are farmec.

La cererea mea, pe pistă s-au plantat patru ţăruşi. Sunt ţepe înfipte de-a-ndoaselea, de fapt. Şi s-a întins o funie de jur-împrejur, să fie ca un ring.

Béru trece pe sub frânghie şi se prezintă fercheşei asistenţe, cu braţele în „V", cu atitudinea de vamînţeles regulamentară. Obţine un mare fâs. Arabii suspuşi sunt avari la bravo şi nu-l acordă decât învingătorilor.

— Sunt constipaţi la falange, îmi atrage atenţia Grasul, mofluz, întorcându-se în colţul lui, unde eu fac pe managerul cu prosopul în mână.

— Las' că-ţi sărbătoreşti tu triumful cu scatoalce, flăcăule, îl încurajez eu.

Şi atunci se întâmplă ceva. Se iveşte o fiinţă surprinzătoare, aproape preistorică. Măsoară pe puţin doi metri şi zece. Are o cuşcă toracică mare ca un butoi. E negru şi tot atât de păros ca o gorilă. Aproape că e o gorilă. În orice caz, a avut una printre ascendenţii direcţi. Fie mă-sa, fie ta-su. Poate amândoi, la urma urmei. L-o fi avut doar pe tata-mare om. Da, e posibil.

Bérurier zâmbeşte.

— Au organizat prost organizatorii, glumeşte el. Au şi

încurcat numerele. Uite-i că anunţă menajeria în acelaşi timp cu luptele cu mâna liberă.

Eu nu-i împărtăşesc buna dispoziţie, pentru că tocmai m-am prins că această fiinţă gigantică, monstruoasă, antediluviană este partenerul lui Bérurier.

Emirul se ridică şi, întors către oaspeţi, le bălmăjeşte ceva cu vocea lui mai dulceagă decât un kil de rahat-*lokum.* Ei aprobă în tăcere.

Atunci, Obolan ni se adresează nouă.

— Străinilor, zice, iată-l pe adversarul care a fost ales pentru luptă. Numele lui este Dindosdecaldaïorinudai, ceea ce înseamnă „Sfarmă-Piatră”.

Îi arunc o căutătură lui Béru. E cam gălbior ieduţul.

— Dacă Majestatea Voastră ar vrea să-mi permită, face el, gentelmanu’ ăsta şi cu mine nu suntem d-aceeaşi categorie. Că io nu-s decât la grei, da’ el e pă puţin la rupe-cântare.

— Nu intrăm în aceste consideraţiuni, face sever Obolan. Adaug, adaugă el într-adevăr, că, pentru a da mai multă înverşunare luptei, am decis că învingătorul va primi o pungă de o mie de klitorişi, iar învinsul va fi castrat.

Dacă trăsnetul cădea peste moaca Huidumei, cu siguranţă că n-ar fi fost mai uluit.

— Ce aţi zis, Monseniore Majestatea Sa?

— Că învinsul va fi castrat în ora următoare luptei. Învingător e acela care îl va face pe adversar să-şi piardă cunoştinţa. Haideţi şi, cum spune proverbul khalaabagiu: fie ca cel mai bun să nu piardă!

Sunt la pământ. Aud placa Grasului cum cântă la castaniete. Genunchii lui se unesc întru sperietură.

— Da’ eu refuz lupta, îmi spune el. Ce vrei să fac cu King-Kongu’ ăsta, în afară că să-i arunc alune?

— Prea târziu, Grasule, suntem strânşi cu uşa.

— Noi? Se vede cât de colo că nu-s podoabele tale alea care-s pe cântar. Io una-ţi ciripesc: mai bine crăp decât să mă-ntorc acasă fără utilaju’ meu de produs frisoane.

Niciodată neam de Bérurier nu şi-a sfârşit viaţa cu prunele într-o cutie de bijuterii.

E întrerupt de o ţiuitură ascuţită de flaute.

— Trebuie să câştigi, Béru! Asta-i singura soluţie posibilă. Ia-l la trântă. E un colos, e molâu. Împiedicat în cărnuri, nu vezi?

Grasul se îndepărtează jalnic, ca o loază pedepsită să se ducă la colţ. În faţa lui Sfarmă-Piatră pare, dintr-o dată, minuscul.

Un purice!

Celălalt, care are maniere, îi întinde mâna pentru lăbăreala preambulatorie. Béru, ursuz, îşi lasă dreapta să cadă în cea a super-gorilei şi iacătă-l trăgând un răget în timp ce cade în genunchi.

— Ah! banditul, eructează Malacul, ce de-a mai electricitate extatică mi-a transmis în ţurloaie! Da' nu aşa se joacă. Ăsta are o menghină, nu mână!

Lupta începe. Majestatea Sa înnebunită începe dându-i ocol lui King-Kong, ca şi cum ar căuta o breşă prin care să evadeze. Celălalt scoate nişte mormăieli de urs şi îl priveşte fără bunăvoinţă. Şi, deodată, când demnul Béru trece prin preajma lui, îi arde una. Zăpăcit, Dânsul se clatină şi îşi pune un genunchi în pământ. Celălalt înaintează ca să-l termine.

— Păzea, Gagiule! implor eu. Îţi trage una de-aia iepurească!

Într-un suprem efort, Béru se rostogoleşte pe o parte, iar braţul omului-munte cade în gol. Camaradul meu se ridică şi îi stă împotrivă din nou. În asistenţă, fiecare îşi ţine respiraţia.

Tot făcând eschive, Grasu' tună:

— Nu se joacă aşa. Am să depun o plângere la federaţia de catch. Asta-i lupta lui David contra lui Colgate!

— Ameţeşte-l, Grasule, îl îndemn eu. Plimbă-l în cerc şi încearcă fenta lui Jules.

El mă ascultă. Foarte iute, ţopăind, amicul meu îşi obligă

redutabilul vizaviu să se învârtească aproape pe loc. Sfarmă-Piatră este un luptător, nu un dansator. După ce a făcut opt revoluţii complete în jurul său, se cam bâţâie.

— La ghiozdan, Grasule! sugerez eu.

Dânsul s-a prins. Fentează printr-o nouă rotaţie şi plonjează cu capul înainte în stomacul Groaznicului.

Ai zice că percutează uşa unei biserici, aflat la volanul rablei lui. Se aude un bing cavernos. Celălalt nici nu a clipit, în schimb Béru e ameţit. Picioarele parcă-i sunt jeleu de gutui. Parcă ar merge prin nisipuri mişcătoare mişcătorul.

Îl văd că e zăpăcit. Cade în fund, cu aerul gânditor al tipului care a încasat un vagon de cărămizi peste cafetieră.

— Nu mai număra stelele, Slăni! îi arunc eu. Gândeşte-te la fuduliile tale, că e mai urgent.

Noroc că mamutul nu are mare promptitudine în reflexe, altfel, cu o lovitură de copită, ar putea să descăpăţâneze nobila moacă bérurianã.

— Sus! latru eu. Sus, Grasule! Ai o urgenţă!

El se redresează şi murmură în direcţia mea:

— Ce po’ să fac: are ghiozdanu’ de oţel. Este omul de Crom-Manioc, îţi spui eu.

— Dă-i bătaie! Dă-i bătaie! Vine!

În asistenţă sunt murmure. Domnii Seniori găsesc că lupta nu e pasionantă. Se întreabă dacă trebuie să mai stea până mâine pentru sângele ăla din pagina întâi. Ar fi în stare, pentru un moft, să ceară să li se ramburseze banii cheltuiţi, în timp ce, nu peste mult, o să i se dea de cheltuială lui Béru.

Grasul se prăbuşeşte în colţul meu, alergat mereu de mastodont.

— Ca să-l dau gata, mi-ar trebui un pistol mitralieră cu două ţevi, mă asigură el. N-oi avea tu vrun ac pen’ca să-i crap lampioanele?

Am un ac. De siguranţă! Îl deschid şi-l las să cadă, cu discreţie, pe jos.

— Fă încă un tur şi lasă-l să te atingă aici, ca să-l iei!

S-a prins. De data asta, în faţa fugii lui disperate, adunarea protestează. Grasul (care a devenit cel mic), aşteaptă o scatoalcă de la celălalt, ca să-şi justifice poticneala. Aceasta vine, dar Béru o încasează rău şi rămâne groggy.

Un arabic se apropie de ring şi numără în khalaabageză secundele fatidice.

— Scoală-te, Grasule! îmi scuip eu bojocii. Scoală-te!

El nu se mişcă. Arbitrul improvizat îşi continuă contabilitatea. Trebuie să fi ajuns la şase.

— Scoal' imediat: păzea, Berthe!

Asta-i produce un şoc lui Alexandre-Benoît, care reacţionează, se ridică. Miracol, acul nu mai e pe jos. L-a luat? Aşa-i doresc. King-Kong vrea să-l termine. Se năpusteşte. Béru se lasă în jos, celălalt se rostogoleşte în corzi. Un ţăruş este smuls. Tipul cade cu faţa la pământ. Béru profită de asta ca să sară pe el. E pentru prima oară că are şi el o umbră de avantaj. Cu o mişcare din şale, Sfarmă-Piatră se descotoroseşte de el. Béru se dă de-a dura într-o parte. Atunci, celălalt îngenunchează ca să-l sugrume. Îşi duce lăboaiele la gâtul camaradului meu. Sunt burtă la burtă. Râtul luptătorului khalaabagiu face un zgomot de turbină.

Béru scoate deja o limbă mai lungă decât covorul desfăşurat pe suprafaţa de aterizare de la Orly, atunci când generalul se întoarce pentru prestaţiile lui la domiciliu.

Asta-i sfârşitul, mă pregătesc să arunc prosopul, compromiţând prin simplul meu gest o eventuală descendenţă a familiei Bérurier. Dar ce se-ntâmplă? Sfarmă-Piatră are o tresărire. Îi lasă grumazul dragului de Bérurier, ca să-şi ducă mâinile în josul burdihanului.

Din două opinteli energice, Béru a ieşit de sub hoitul antagonistului său. Acum o să-l cred când afirmă că a făcut

rugby la regiment. Îi trăsneşte gorilei una cu piciorul, în chip de *penalty,* peste meclă. Figura asta l-ar face să moară de gelozie pe scumpul nostru Albaladejo. Celălalt strănută şi-şi priveşte adversarul.

— Stai tu, mă fleică, îţi dau eu acuş şi legumele, gâfâie Bérurier.

Face un salt de cimpanzeu şi se prăvale cu toată greutatea pe pieptul mamutului. O sută zece kile încărcătură utilă în costiţe contează chiar dacă eşti un super-super-man. Sfarmă-Piatră nu mai sfarmă nimic. Se sufocă. Atunci, Grăsana' mea îngenunchează alături de adversarul său; cu latul mâinii mitraliază gâtul ca-şi-învinsului. Parcă ar fi un măcelar care taie, cu un cuţitoi mare, un os de vacă. De data asta, gorila dă ochii peste cap, e clar. Dar Béru nu-şi dă seama. Nu vrea să-şi dea seama. Superb, în furia lui cea neagră, loveşte şi loveşte, şi loveşte, şi iar loveşte! Puternic, generos, invincibil!

A devenit un mecanism! Da, e o maşinărie de făcut K.O. O maşinărie de distrus gorilele.

— Nu te mai strofoca, Băiatu'! îi strig eu. A băgat limba pe gât.

Rotunjimea Sa încetineşte, se opreşte şi măsoară corpul mare şi inert, lat la picioarele lui. Se ridică şi face câteva mişcări de braţ, ca să-şi restabilească circulaţia.

Apoi, adresându-se monarhilor, le aruncă:

— Păi, Majestăţile Mele, tre' să vi-l împachetez? E pentru acas'?

Un tunet de aplauze. Emirii nu-şi mai revin după această ispravă. Imamul e ăla care votează o gratificaţie specială cu menţiunea juriului. Gărzile vin de îl înhaţă pe Sfarmă-Piatră de labe şi-l evacuează aşa cum evacuează ajutoarele toreadorului un taur mort.

— Ai fost senzaţie, Grasule! îl aplaud eu.

— Am făcu şi io ce-am putut, îmi zice el. Noroc c-aveam acul tău. Nu c-ar fi fost mare, da' i l-am înfipt în breloace. Mi-am zis că din moment ce tot i le taie, nu tre' să mă

jenez, înţelegi?

Înţeleg.

*
* *

E rândul meu să joc pentru onorabila asistenţă, întâi şi-ntâi.

E rândul meu să joc pe cont propriu, *after.*

Numărul meu o sobru, clasic, impecabil.

Migălesc. Încep cu o mică serie de globuri de sticlă aruncate în aer de Pinuche – asistentul meu –, pe care le pulverizez cu focuri de pistol. Apoi tai ţigările din gura aceluiaşi Pinuche. Are o încredere al naibii de mare în calităţile mele buffalobilliene Deşeul. Pe bune, îi tund chiştoacele la nivelul mustăţilor lui de şobolan. Asta le place. Sunt aplaudat. Puşcociul de precizie al cumătrului Obolan îmi face cu ochiul. Am o mare poftă să i-l salt profitând de această petrecere. Degetul meu mic îmi şopteşte că o să-mi fie util nu peste mult timp şi, fără îndoială, mai înainte. Aşa că, după ce reuşesc *clou*-ul numărului meu, tir de-a-ndoaselea, pe care îl realizez ochind într-o oglindă, nu mi-e greu să strecor flinta în gandură, în loc s-o pun la loc în cutie.

Uf! Am terminat. Acum e mâncătorul de foc, care se va deghiza în lampă de sudat. Apoi vor urma dansatoarele, Sirk etc. Am destul timp înaintea mea.

— Mişcă-te, Grasule! fac eu. Şi tu, Pinuchet.

Urcăm din nou în apartamentele noastre. Nu-i nimeni pe culoare. Slugile se înghesuie la ferestre, ca să se holbeze la performanţe. E, cu adevărat, momentul potrivit!

Puştoaica Lola stă aşezată pe culcuşul meu. Descoperind-o, subordonaţii mei insubordonaţi îşi cască obturatoarele. Dar unde sunt ei complet aiuriţi, e când o văd pe favorită aruncându-mi-se în braţe şi punându-mi o ventuză, în timp ce-mi face figura cu genunchiul înaintaş,

între cele două punţi.

— Uliu! Măi, ăsta! bâlbâie Umflătura, nu te schimbi tu cât e hău! Peste tot pe un’e-i şeptel, selecţionezi tot ce-i mai clasă.

Pinaud, mai realist, murmură:

— Asta-i dementă, San-A., ştii tu ce te-aşteaptă?

Îi dau Lolei restul de la sărut, înainte de a răspunde, fiindcă Félicie m-a învăţat că nu trebuie niciodată să vorbeşti cu gura plină.

— Fără panică, copii. Dacă nu ne-am risca viaţa de dragul dragostei, atunci pentru ce-am mai risca-o?

— Eşti gata? mă întreabă Lola.

— Sunt.

— Atunci, hai!

Dau vitejilor mei cavaleri ordinul să se ţină după noi, iar eu urmez paşii Lolei.

Ea cunoaşte palatul ăsta ca pe buzunarul nădragilor mei.

La capătul culoarului, iacătă că ridică o draperie şi o ia pe o scară ascunsă.

Ne scoborâm iac-aşa, preţ de trei etaje, plecând de la primul, ceea ce vrea să zică, precizez pentru ăia dintre voi care-s slabi la matematici, că ajungem la două etaje sub pământ. O poartă de fier ale cărei bare nu sunt rahitice barează deodată scara. Lola îşi duce un deget la buze şi îmi indică un paznic aşezat pe un taburet.

Omul se ocupă cu gresajul unui revolver mare cât o bombardă. Fredonează o melodie.

— El are cheile, îmi şopteşte Lola. Şi mai sunt doi paznici în camera de alături.

Problemă spinoasă. Ce-i de făcut?

Dacă mă apuc să fac vraişte prin coşmelie, înainte de a ne asigura spatele, risc naibii să mă blochez într-o fundătură. Pe de altă parte, e indispensabil să comunic cu prizonierii. Şi atunci?

— Vorbeşti khalaabageza, scumpo? o întreb pe pipiţă.

— Curent.

— Adevărat, eşti dotată la limbi.

Îmi scot pistolul şi îl furişez printre gratii.

— Îl chemi încet pe omu’ şi-i spui să vină să deschidă, fără să facă pe nebunul O.K.?

— Şi dacă strigă? obiectează frumoasa messalină.

— N-o să strige de două ori. La adâncimea asta şi cu tămbălăul din grădină, zgomotul unei împuşcături o să treacă neobservat.

Este gata la toate Lola. De supusă, e supusă.

— Hei! Unsetsuka totsifletsi! face ea.

Paznicul se opreşte din cântat, înalţă capul, ne vede, se ridică, împiedicat în revolverul demontat. Trebuie să-i pară rău că a ales momentul ăsta ca să-i facă toaleta intimă pârţâitoarei sale.

— Daïzor! îi aruncă Lola.

El priveşte în direcţia încăperii în care îi stau tovarăşii. Fac o mică mişcare foarte oportună cu revolverul. Tipul nu-i cavalerul Bayard. Se apropie la gratii.

— Zi-i să ridice mâinile şi umflă-i cheia de la puşculiţă, frumuseţe!

Ea îndeplineşte, docilă, ordinele mele. Iată-ne la faţa locului. Dintr-o mişcare de tărtăcuţă îi indic Grasului să se ocupe de paznic. Învingătorul lui Sfarmă-Piatră nu e el ăla să aibă nevoie de o schiţă ca să ştie cum să-ţi facă un ins K.O. pe şestache.

Îl lasă lat dintr-un dos de labă drept la omuşor. Cu mâna liberă, îl prinde ca să-i frâneze căderea. Înainte de a-l depune pe pământ, îi plasează un mic croşeu îndesat ca un cârnat în vârful bărbiei. Cunosc eu doza lui Béru. Anestezia asta o să ţină ca la vreo zece minute.

— Supraveghează tipul şi poarta, şoptesc eu la clăpăuga Băbătiei. Dacă-i nasulie, tuşeşte.

Tăcut ca umbra unui surdo-mut peste o catifea, o iau spre uşa din dreapta. Aud vorbindu-se înăuntru.

— Acu’ amândoi odată, Gagiule, îi spun eu Grasului, îi luăm pe nepusă masă. Deschid brutal şi fiecare şi-l ia pe-al

lui, corect?

— I-am dat drumul!

Zis şi făcut. Cu o lovitură de ciubotă, arunc cât colo uşa. Descoperim un culoar lat în care dau celule asemănătoare celei pe care am ocupat-o noi după sosirea la Obolan.

Doi inşi joacă bukan-borduri bând sirop de iahunrio. Pistoalele mitralieră şi le-au pus pe masă, lângă căni.

Sunt vioi. Brutala noastră intrare îi paralizează doar două secunde. Dar iată că îşi înşfacă bubuitoarele.

Drama, dacă mă înţelegeţi, e că ei sunt la capătul celălalt al faimosului culoar, iar noi avem de făcut zece metri ca să-i ajungem. Mă prind pe loc că o să sosim peste ei exact la timp pentru a încasa o împroşcătură de drajeuri fierbinţi în bufet. Atunci aplic leacul extrem. Nu ăla al abatelui Soury, ăl'lalt: al cuviosului Pocpoc.

Două gloanţe: doi defuncţi! I-am dotat şi pe unul, şi pe celălalt cu un al treilea ochi. Apropo de al treilea ochi, asta mă face să mă gândesc la povestea cu profesoara care îi întreba pe elevi dacă le-ar plăcea să aibă un al treilea ochi şi, dacă da, unde ar vrea să-l aibă. Primul voia să-l aibă la ceafă ca să vadă ce-i în spatele lui, al doilea îl voia în talpă ca să ocheasc piedicile de pe drum, iar al treilea voia să-l aibă în capătul cocoşelului-pliant, ca să-l poată trece prin gard şi să urmărească pe şest meciurile de fotbal duminica. În afară de asta, ce voiam să vă mai spun? Ah! da: paznicii. Sunt morţi.

Béru, care îşi luase deja elan, le dărâmă hoiturile şi se lungeşte pe jos.

Se scoală, făcând urări ca de Anul Nou. Locul e prost luminat de două lămpi cu ulei (oferit de Le Sieur). Privesc în celule. Sunt în număr de patru. Doar două sunt ocupate.

În prima este un tip bărbos, hirsut, palid, cadaveric, păduchios, jegos… Ce-aş mai putea adăuga? Are nişte ochi imenşi, arzători, buzele sunt întinse pe dinţii ca ai unui cap de cap de mort. E prăbuşit la pământ în atitudinea unui cerşetor care îşi cunoaşte meseria şi care-ţi gâdilă glanda

milosteniei cu un deget de maestru.

Mă apropii.

— Eşti SO_4H_2[44]? îl întreb, crezând că recunosc în această fantomă pe unul dintre agenţii dispăruţi.

— Un francez, îngaimă el cu o voce de hipnotizat.

Mă holbez în a doua celulă şi inima mi se urcă în gât.

Al doilea gagiu al serviciilor secrete este ţintuit gol pe o cruce a Sfântului Andrei. Îmi pare că e mort. A fost jupuit de viu. Aţi auzit? A fost hăcuit. Îi vezi organele ca pe o planşă de anatomie.

Lola, care ne-a ajuns din urmă, dă ochii peste cap. Béru se apleacă să vomeze. Nu poţi suporta un asemenea spectacol.

— Ah! scârbele! mă jeluiesc eu. Ah! mizerabilii! Caută cheile de la celuloanţe, Grasu'! Şi dă-i zor!

Béru are lacrimi în ocheane. Se înfăţişază cu deschizătoarele de conserve cerute. Resturi omeneşti sunt împrăştiate pe jos. Mă apropii de cel torturat. Inima îi mai bate încă. A leşinat. Îmi ridic revolverul şi, ca într-un coşmar, apăs pe trăgaci. Glonţul îi face praf ţeasta, singura parte din sărmanul lui trup care mai rămăsese intactă.

— Nu puteam să mai facem nimic altceva pentru el, îi spun Grasului.

Acum ne mai rămâne să-l eliberăm pe primul. Suntem obligaţi să-l luăm pe sus. Are răni la mâini şi la picioare, arsuri urâte, care supurează.

Când spun că îl eliberăm, termenul este excesiv. Unde să te duci? Ce să faci? Ce posibilităţi de fugă avem noi?

SO_4H_2 este extrem de slăbit.

— Mi-e sete, geme el, sunt patru zile de când n-am primit nici cea mai mică picătură de apă.

Îi întind carafa cu sirop a paznicilor şi bea cu înghiţituri

---

44 Acidul sulfuric (sulfat de dihidrogen, în conformitate cu nomenclatura IUPAC) este un compus chimic al sulfului cu formula chimică H2SO4. Acesta este un lichid incolor, uleios, foarte vâscos și higroscopic. Acidul sulfuric este unul dintre cei mai puternici acizi și foarte coroziv.

mari.

În timpul ăsta, în mijlocul măcelului făcut de mine, îmi muncesc creierii în goana mare.

A doua parte a misiunii este îndeplinită: i-am regăsit (şi eliberat) pe cei doi agenţi francezi dispăruţi. Acum, cea de a treia: să-i duc la Paris. În ceea ce-l priveşte pe al doilea agent, bineînţeles că nici nu poate fi vorba de asta. Dar primul este viu…

— Cine sunteţi? bolboroseşte el.

— Comisar San-Antonio.

— Mulţumesc…

— O să-mi mulţumeşti mai târziu, dacă reuşim să ieşim din rahatu' ăsta! La cât timp sunt schimbate gărzile?

— La fiecare opt ore.

— E mult de când au intrat ăştia de serviciu?

— Nu.

— Dar tipii blonzi vin deseori să vă hărţuie?

— Sunt două zile de când nu i-am mai văzut.

— Perfect.

Hotărârea mea a fost luată.

— Béru, leagă-l pe paznicul de la intrare şi aruncă-l într-o celulă. Mişcă!

Mă adresez Lolei:

— I-ai zărit pe cei doi rusnaci azi?

— Da, face ea, plecau cu jeepul.

Bălăiorilor li se rupe-n paişpe de petreceri. La treabă!

— Avem un pic de noroc, fac eu. Dacă am avea la dispoziţie câteva ore, ar ţine.

Urcăm iar, cu grijă, după ce-am închis uşa de fier.

— Tu, Lola, îi zic, te întorci la bază. Acum, trebuie să aşteptăm noaptea ca să acţionăm. O să ascundem prizonierul în apartamentele noastre, în timp ce eu o să mă ocup cu organizarea croazierei de întoarcere.

— Nu mă lăsa, mă imploră ea. Dacă pleci fără mine, mă omor!

— Fii pe pace, eu îmi ţin întotdeauna promisiunile!

După care, îi spun la revedere acestei preţioase tovarăşe de somieră şi mă întorc la chiţimia mea, cu SO4H2, al cărui prenume este Gérard.

Nu-i deloc ţanţoş băiatul. Béru face pe infirmiera benevolă, în timp ce, afară, Sirk Hamar se joacă de-a Bénevol, făcând să dispară porumbiţe. Béru îi unge rănile lui Gérard cu ulei dintr-un vas şi i le bandajează cu bucăţi din cearşaf, tăiate în fâşii. Pinaud merge să-i aducă haleală. Sărmanul bagă la ghiozdan. Ne povesteşte odiseea lui, cu o voce mică şi slabă. Avionul care-i aducea de la Beijing, pe el şi pe colegul lui, a aterizat, prin urmare, în deşert. Au sosit nişte călăreţi care, pur şi simplu, i-au imobilizat, fără să observe ceilalţi pasageri din avion. Unii creau o diversiune, făcând un spectacol de călărie, în timp ce răpitorii acţionau. Apoi, au fost duşi la palat şi aruncaţi în temniţă. Peste câteva ore au venit doi bărbaţi blonzi. Scotoceală minuţioasă! Apoi tortură, ca să-i facă să spună unde sunt documentele pe care erau însărcinaţi să le transmită.

— M-am ţinut bine, murmură Gérard. Mi-au ars mâinile şi picioarele cu lampa de sudură. Apoi, se pare că şi-au pierdut interesul pentru mine şi s-au consacrat prietenului meu. Ludovic le-a spus că documentele se aflau pe microfilm, într-o monedă trucată. Şi că moneda asta, în momentul capturării noastre, o aruncase în nisip.

Acum mă prind care era rostul acelor lucrări de pe locul aterizării. Rusnacii caută moneda. De-aia au caroiat terenul şi îl trec prin sită.

— Ce naiba învârtim? se nelinişteşte Béru, care a trăit în tăcere diferitele faze ale acestei lovituri.

— Trebuie să transmit un mesaj radio, hotărăsc eu. Dacă Bătrânul nu ne trimite o zburătoare ca să ne recupereze, ne-am ars. Nici nu se pune problema să înghiţim patru-cinci zile de cavalcadă prin deşert, cu un rănit. De altfel, unde au ajuns dromaderele noastre, la această oră? Vezi bine că ni le-au şutit de mult.

Dau deoparte grămada de perne din care e format patul meu.

— Gérard, o să te lungeşti aici. O să te acoperim la loc cu pernele, aşezându-le în aşa fel, încât să ai o aerisire şi să nu mişti nici cel mai mic deget până când nu ne întoarcem. Înţeles?

El e de acord. E un om la capătul puterilor, zgâlţâit de febră şi de chinuri.

După ce l-am pitit, mă întorc spre tovarăşii organizaţi în sindicat, care mă însoţesc.

— Pinaud, sper că flăcăul Sirk şi-a terminat pasele, du-te să-l recuperezi; vă aşteptăm, Grasul şi cu mine, la ieşirea din palat.

După cum vedeţi, bunii mei prieteni, bătălia e în toi. Sunt comandantul în furtună. O jumătate de duzină de existenţe (printre care şi a mea) sunt în mâinile spiritului meu de iniţiativă, cum ar fi scris Ponton du Sérail[45]. Trebuie, aşadar, să facem treaba, s-o facem repede şi s-o facem bine!

Pinaud, însoţit de Sirk Hamar, vine încoa. Îmi spun că, la urma urmei, nu avem nevoie să fim patru ca să fac ceea ce am chef să fac şi îi ordon lui Béru să rămână la palat, şi să se asigure că nu scârţâie nimic. În acest moment, serbarea e în toi. Muzica gărzii imamului cântă un marş khalaabagiu: *Da, da, simt că-l iubeşti pe emir,* pe o arie adaptată după folclorul stateleunitarian.

— Grasule, dacă, din întâmplare, e groasă, încearcă să te descurci şi să vii să dai alarma, noi vom fi pe înălţime.

— Încercaţi să găsiţi o cale să fiţi şi la înălţime, pufneşte Buflea.

Asta e şi intenţia mea.

---

45 Pierre-Alexis de Ponson du Terrail (1829-1870) - scriitor francez, autor al romanelor în care eroul este Rocambole. Aici *Ponton du Sérail* este un calambur („pontonul seraiului“) (n. tr.).

Capitolul XIII

Centrul de comunicaţii radiofonice din Khanal e o construcţie pătrată, albă ca zăpada şi care seamănă puţin cu un blockhaus.

În spatele ferestrelor prevăzute cu grilaje, feţele voioase ale lucrătorilor se îngrămădesc pentru a încerca să zărească frânturi din serbarea dată în grădinile palatului. Santinela dormitează în căldură, sprijinită de uşă.

Dintr-o aruncătură de ochi, infailibilul, prodigiosul, extraordinarul San-Antonio[46] a evaluat topografia, pionii, deschiderea.

— Hai să mergem pe latura fără ferestre a casei, ordon eu.

Odată ajunşi acolo, le explic şi celorlalţi ideea mea:

— O să mă prefac că mă încaier cu Pinaud. Tu, Sirk, te repezi după santinelă, zicând că doi oameni îşi scot maţele. Dacă tipul dă fuga, aşa cum sper, îi aplici după devlă figura iepurelui, înţeles? Pentru un prestidigitator hârşit, e cum nu se poate mai nimerit.

Băbătia şi cu mine ne tăvălim prin praf, prefăcându-ne că ne strângem de gât. Sirk ocoleşte cocioaba strigând ce i-am spus să strige.

Vedeţi voi, bandă de napi fleşcăiţi, viaţa aparţine psihologilor. Când prevezi reacţiile semenilor, te-ai asigurat întotdeauna că le-o tragi sub coadă.

Santinela ocoleşte clădirea şi ne priveşte, hlizindu-se, cum ne vânzolim. În fine, se apleacă spre noi ca să ne despartă, lovindu-ne cu patul puştii.

Sirk, care-şi ştie meseria, îi trage o lovitură cu amândouă mâinile unite. Celălalt nu spune nimic, nu se gândeşte nici atât şi se grăbeşte să guste ţărâna.

---

46 Mi-o spun uneori cu destulă vervă. Dar aș prefera să mi-o servească alții... Pentru că e obositor să te perii întruna (n. a.).

— Hai, tipilor, fac eu sărind. La şmotru, e urgent.

Cum ajungem la uşă, aceasta se deschide şi doi lucrători, care soseau să asiste la caftul anunţat în exterior, se pomenesc nas în nas cu ţeava revolverului meu şi cu a puştii pe care a pus mâna Pinaud.

— Pentru urmarea de la rodeo, rămânem la umbră! rânjesc eu, împingându-le indexul pocnitoarei mele în foale.

Ei fac ce fac oamenii de pe toate latitudinile, în împrejurări asemănătoare: îşi ridică frumoasele lor braţe fără muşchi.

— Sirk, cară santinela înăuntru, n-aş vrea să se procopsească cu o insolaţie.

— S-a şi făcut, se hlizeşte Hamar.

— Adu-l, totuşi, pentru cazul în care vreun trecător ar trece, aşa cum fac majoritatea trecătorilor.

Sala transmisiunilor este prima la dreapta, cum intri.

Mă reped şi mă aşez în faţa aparatului emiţător.

— Pune-i pe beduinii ăia la răcoare, în timp ce funcţionez, Pinuche.

Şi, cu asta, caut să mă descurc în aparatajul centrului. Lucru curios, având în vedere văgăuna asta, nu este prea arhaic. Pun contactul cu valvă, branşez pelicularul-convalescent, glotmasez penetratorul cu unde gondoliene şi-i dau drumul cu şansoneta mea.

— Alo! Sana cheamă Duralex-Sedlex…

Glasul meu face un mare salt în cerul arzător al Arabiei. Păşeşte peste deşert şi se duce să se vâre în clăpăuga agentului din Aden sau într-a unuia dintre colaboratorii lui.

— Duralex-Sedlex ascultă…

— Aveţi posibilitate închiriat de urgenţă avion pentru luat şase pasageri de la Khanal?

— Vom face tot ce e necesar.

— În cât timp poate ateriza aparatul la Khanal?

O tăcere. Se simte cum agentul efectuează un calcul rapid.

— De acum în cinci ore.

Îi spun amicului să-i dea zor cât se poate de repede, având în vedere că în acest moment facem popas pe o plită încinsă. Îi cer să-l anunţe pe Bătrânul că agenţii au fost găsiţi, că unul singur e în viaţă şi că documentele continuă să nu fie în mâna celorlalţi. Avionul va trebui să aterizeze la doi kilometri de Khanal, în spatele unei mici dune. Camaradul de la Aden răspunde O.K.! şi îl las să-şi vadă de treburi.

— Acum să-i închidem pe vlăjganii ăştia într-un loc liniştit, ca să nu poată da alarma! ordon eu. Ne trebuie cinci ore de linişte.

Ca s-o spun aşa, doar între noi şi Târgul Tronului, nu prea-s optimist. Pentru că nu ştiu dacă vă daţi seama de situaţie, scumpele mele, dar tot acumulez la pericole, într-o viteză cu C mare. Închisorile secrete, cu paznici morţi sau priponiţi; prizonierul evadat, din cămara mea; iar acum centrul de transmisiuni neutralizat fac un pic cam mult. Dacă reuşim să-i mai prostim pe arabici încă cinci ore după festivalul lu' peşte, asta înseamnă că steaua noastră bună se simte confortabil pe cerul Arabiei.

Îndată ce santinela şi lucrătorii, legaţi şi cu căluş în gură, se află într-un hangar unde sunt adunate undele defectuoase, dau semnalul de întoarcere.

*

* *

Fiesta e pe terminate. Invitaţii lui Obolan procedează la ceremonia cadourilor. Imamul i-a adus o negresă sport cu injecţie directă, amortizoare speciale, capotă profilată şi răcire cu evantai încorporat. Un alt emir îi aduce în dar un mic caiman care are particularitatea de a se hrăni numai cu fetiţe mici, botezate Odile; un altul îi înmânează o trusă de castrat, din argint masiv făcut de Ermes[47], un al treilea

47 Aluzie la celebra casă de mode pariziană Hermès (n. tr.).

emir îi dă un bonjur de la Alfred din epoca bizantină, conservat în formol, iar al patrulea îi face cadou un copilaş eunuc din harem, care a luat premiul întâi la Misoginie, pe ultimul trimestru, şi care a obţinut B.E.P.C.[48].

Obolan, emoţionat, le mulţumeşte fastuoşilor săi magi. El le oferă un ceai de onoare.

Îl caut cu privirea pe Béru dar, nezărindu-l, deduc că Valorosul îi ţine companie lui SO4H2. Dăm năvală spre apartamentele noastre. Hotărârea mea e luată: e cazul să ne topim pe şestache. Prefer să mă pitesc prin împrejurimi, aşteptând cucul trimis, decât să mă cadorisesc cu vreun infarct la palat.

Pătrund în chiţimia mea avându-i pe urme pe cei doi asistenţi; vedeţi dumneavoastră, sunt foarte mulţumit de Sirk. E un tip eficace, odată ce nu mai are posibilitatea să te tragă-n piept. E ceva obişnuit. Câţi oameni nu sunt oneşti doar pentru că le dă mâna să fie!

Abia am pus piciorul în camera mea, că venele mi se golesc, de parcă ar fi fost pline cu eter.

Agentul pe care l-am eliberat nu mai e sub perne. Este în genunchi, cu mâinile legate la spate. Aşezaţi pe taburete, cei doi ruşi blonzi aşteaptă fumând nişte ţigări oribile şi pestilenţiale. Şi unul, şi celălalt au pistoale mitralieră pe genunchi. N-am timp să încerc ceva, nici măcar să-mi încerc norocul la Loteria Naţională. Cele două ţevi de oţel albăstrui ne măsoară deja cu ochiul lor mic şi sever. Vă jur că te intimidează.

Cu un gest din cap, unul dintre cei doi bălăiori ne face semn să înaintăm.

Înaintăm. O frumoasă bucată de vreme se scurge, neomologată de Lip[49]. Nimeni nu vorbeşte. Doar ne privim şi fiecare îşi clasează gândurile în pachete de câte patru, ca să clarifice puţin conjunctura.

Impertinentul San A. pune sfârşit grevei glandelor

---

48 B.E.P.C. - Banc de Eseu pentru Prăpădiții Castrați (n. a.).

49 Firmă franceză producătoare de ceasuri și cronometre (n. tr.).

salivare.

— Ei, flăcăi, fac eu, facem nişte supă sau ne spălăm pe picioare?

În materie de interpelare, nu-i chiar Bergson, dar zice bine ceea ce nu vrea să zică. Brusc, farmecul este rupt, dacă putem numi farmec tensiunea care ne amuţise.

Cel mai în vârstă dintre cei doi popovi o ia înspre mine, cu un zâmbet uşor pe buze.

Băiatul ăsta înalt, cu aer suav, nu-i antipatic. Parcă ar fi un student întârziat. Genul de tip care e plin de bunăvoinţă, dar îşi pică examenele pentru că-i lipsesc trei grame de fosfor.

— Sunteţi francez? face el.

— După soţul mamei mele, da. Cu cine am onoarea?

El uită de întrebarea mea şi continuă:

— Biroul doi?

— La stânga, cum ieşi din lift!

N-am timp să-mi las surâsul să înflorească. Tocmai mi-a trăsnit una, cu crosa, peste fildeşi, iar buzele mele tumefiate mi se par, deodată, groase ca de hipopotam.

Aş zice că se îngroaşă gluma.

Aş zice că s-a şi-ngroşat de tot, drăgălaşele mele.

Pinaud face o moacă de drapel plouat, Sirk, în ceea ce-l priveşte, îl priveşte pe infailibilul San A. cu un ochi critic şi dezabuzat.

Rusul care m-a lovit îi spune o vorbă tovarăşului său. Acesta din urmă îi întinde pistolul lui mitralieră. Apoi, dotat cu două arme, dilatatorul meu de buze se caţără pe un taburet, ca să ne ţină mai bine la respect. În acest timp, celălalt ne pune să stăm în genunchi şi ne leagă mâinile la spate, cum i-a făcut lui Gérard. Avem aerul unor credincioşi la rugăciune sau al unor osândiţi aşteptând să li se abată peste ceafa securea călăului.

Pe moment, mă întreb pentru ce se dedau la această şedinţă în camera mea, când sunt disponibile închisorile secrete, cu panoplia perfectului inchizitor. Dar cred că m-

am prins: aşteaptă întoarcerea Grasului. Ei ştiu că suntem patru şi vor să ne culeagă fără s-o scrânteascâ. Se feresc de indigeni şi îşi descurcă singuri mica afacere. Fără îndoială că se tem să nu fie avertizat amicul nostru şi să nu reuşească să le scape.

Într-adevăr, odată ce suntem îngenuncheaţi în cerc, în mijlocul încăperii, cei doi ruşi continuă să aştepte.

Degeaba îmi gâdil materia cenuşie, nu reuşesc s-o aduc la incandescenţă. Cunosc bărbaţii (şi, cu aceeaşi ocazie, şi femeile) şi ştiu că nu avem prea multe de sperat cu flăcăii ăştia doi, de oţel. Sunt prea vigilenţi; reflexele lor prea fulgerătoare (ştiu eu câte ceva), ca să putem spera să-i fentăm. La cea mai mică încercare, ai încasa un plumb.

Un sfert de oră se scurge în felul ăsta, într-o tăcere aproape religioasă, foarte compatibilă cu poziţia noastră. De fapt, ce învârteşte Béru al meu? În ce chestie s-o mai fi încoţopenit, de nu e aici, când eu i-am ordonat să-l supravegheze pe Gérard? Notaţi că, până la noi ordine, nesupunerea lui la ordin este o treabă bună.

Deodată, uşa se deschide şi o femeie grasă apare în crăpătură. Ai zice că e o ţigancă borţoasă. Are tenul aproape maro, nişte inele mari, de aramă, în urechi, un tulpan stacojiu în jurul capului, iar părul negru îi cade pe umeri. Poartă un fel de rochie lungă, imprimată, care-i ajunge până-n pământ.

Zărindu-ne, femeia are o tresărire şi bate în retragere. Dar unul dintre cei doi ruşi, cel cu mâinile libere, se repede şi-o aduce în cameră. O întreabă în franţuzeşte ce caută aici. Ţiganca grasă nu pricepe şi îşi exprimă lipsa de înţelegere prin gesturi. Ruşii îi fac semn să se aşeze pe sofa. Ea are o mimică disperată, ca pentru a întreba: „Dar eu ce-am făcut?”. Supraveghetorii noştri nu se omoară să-i dea explicaţii. Atunci, ţiganca se resemnează. Rămâne liniştită, jucându-se cu pernele, aşa cum ar face o fetiţă de la ţară în vizită la Doamna Baroană.

Apucă una, o aruncă în aer, o prinde râzând. M-am

lămurit că donşoara asta e cam deranjată la scufiţă. Apucă o a doua pernă. Uite-o că jonglează chicotind. Pe moment, bălăiorii sunt cam derutaţi, dar, până la urmă, scălâmbăielile astea îi înveselesc. Mai ales că, acum, cumătra jonglează cu a treia, apoi cu a patra pernă. Trebuie să fie vreo artistă care a participat la reprezentaţii. La un moment dat, împiedicata asta scapă una dintre perne, care cade la picioarele taburetului din înaltul căruia mitraliorul de elită ne ţine la respect.

Cu nişte mici schime încurcate, jonglera noastră se duce să le ia. Se apleacă şi, atunci, să vedeţi *clou*-ul reprezentaţiei, fiii mei. Totul se desfăşoară aşa de repede, că nici nu avem timp să ne dăm seama.

Aplecându-se să ridice perna, ţiganca face un salt înainte, îi trage un dovleac în burtă rusului, care se dă pe spate şi se prăvăleşte pe podea, lovind cu capul o masă joasă. După poziţia gâtului, îmi spun că trebuie să aibă o jumătate de duzină de vertebre cervicale rupte.

În acest plonjon acrobatic, ţiganca şi-a pierdut turbanul, părul şi unul dintre cercei.

Moaca magnifică a flăcăului Béru ne este, atunci, restituită. Fără să piardă nici o secundă, Grasul sare pe puşcoace.

— Ai grijă, Béru! îi strig eu.

Căci al doilea rus se aruncă asupra lui, cu un cuţit în mână. Tot strigând, m-am lungit pe parchet. Un picior al atacatorului îmi loveşte craniul. Îmi spun că trebuie să-mi fi făcut o gaură în el. Aud neclar o zarvă lângă mine. Apoi un tic-tac. Tăcere. Privesc: al doilea bălăior se încovrigă pe jos, frământându-şi ghiozdanul, în care veveriţa asta mică de Béru a pitit trei-patru ghinde din oţel, pentru iarnă.

— Ei bine, copii, zic eu, asta-i ceea ce se cheamă o lovitură de teatru.

Îl privesc pe Béru.

— Dacă Madam Sahara Bernhardt ar binevoi să ne rezume primul act al melodramei sale, ne-ar scuti să

murim de curiozitate!

Grasul îşi scoate ţoalele, hlizindu-se ca un nebunatic.

— Am călcat pe urmele tale, Băiatu'! îmi zice el, cu orgoliu.

— Adică?

— Mi-am servit şi io o gagică de-a lu' emiru!

Noi exclamăm care mai de care.

— Ce behăi tu acolo, omule?

— N-am vru' să mă duc de-acilea far' să dau o mică raită pân serai. Doar că, pen' ca să limitez paguba, m-am deghizat în păstoriţă. Era simplu, da' trebuia să te gândeşti. Am şparlit o perucă din valiza unei dansatoare şi, din perdele, am confecţionat micul şi drăguţul ansamblu de l-aţi văzut.

— Tu eşti Christian Dihorul Curcănimii, îl complimentez eu. Ei, şi pe urmă, povesteşte!

— Ochisem o negruţă drăguţă, bine din toate punctele de vedere. Pe tremuratelea, aşa am avut-o! Privirea mea seducătoare numbăr uan, ce vreţi. Când am răsărit la serai, doamnele alea au crezut că făceam parte din trupă şi mi-au dat bomboane. Eu, pe şest, mi-am selecţionat-o pe micuţa mea Miss Cafea-cu-Lapte într-un colţ. Ea nu discută pe franţuzeşte, dar, cum are digitaţie, n-am avut nici o greutate s-o fac să înţeleagă că nu haina face pe om! Ea m-a pilotat în ogeacu' ei personal şi, atunci, copii, am avut dreptul la o şedinţă estravagantă. Imaginaţi-vă că mi-a…

— Of! Gata, Grasule, scuteşte-ne de descriptiv, că altfel o să fim cenzuraţi din cauza ta. Avem de învârtit altele mai de soi, în acest moment.

Mă uit să vedem cum stăm cu blonzii. Unul e mort, celălalt e decedat, îi aranjăm pe sub perne, ca să-i sustragem, provizoriu, vederii unui vizitator.

Marea hecatombă de primăvară continuă, ce mai! Avem noi un fel de a ne juca de-a Tom Degeţel, însemnându-ne parcursul, care nu-i deloc ronţăit de viermii lui Borniole. Dacă mai stăm mult în Khalaab-al-Amouk, populaţia

acestui valoros cătun va fi în rapidă regresie.

— Ţi-au vorbit despre noi? îl întreb pe SO_4H_2.

— Nici un cuvânt. Au intrat în camera voastră, după ce au vizitat camerele învecinate. Scotoceau. Scotocind, m-au descoperit.

— Au părut surprinşi, găsindu-te aici?

— Cu siguranţă.

— În consecinţă, trag eu concluzia, încă nu coborâseră în temniţă. Ceea ce înseamnă că, paznicul legat de acolo nefiind în măsură să ne demaşte, mai putem ieşi din palat.

Pocnesc din degete către Béru.

— Pentru că ai talente de garderobieră, camuflează-l niţel pe prietenul nostru, care e prea accidentat.

— Floare la ureche, se bucură Grăsanul. Cât ai umflat două linguri de zeamă, e gata.

Tinctură de iod, cârpe colorate şi, într-adevăr, vedem născându-se o khalaabagie de sub degetele magice ale cârnăţărosului.

Pinaud se holbează la ceas.

— Orătania nu va fi aici decât peste patru ore, zice el, unde o să ne pitim?

— O să vedem.

În acest timp, uşa se deschide şi dulcele chip al Lolei apare.

— Gata? face ea.

O să vă mărturisesc un lucru, drăguţele mele prinţese, dar, în focul acţiunii, pe asta o uitasem.

— Auzi, iepuraşul meu roz, îi ciripesc eu, noi o să ieşim din palat pentru că avem o urgenţă. Tu ai să vii să te întâlneşti cu noi peste trei ore, la est de oraş, în spatele dunei în vârful căreia se ridică mausoleul Bătrânului Papouk.

Ea păleşte.

— Dar înţelege un lucru: femeile nu pot ieşi din palat.

Sirk se aprinde, văzând mutra mea dubitativă.

— Ei, dom’ comisar, doar n-o să ne jucăm de-a boy-

scouţii, să riscăm să crăpăm pentru o gagică, nu?

— Javră, face Lola, scuipându-l în faţă. Va să zică tu eşti demonul care îmi distruge în continuare viaţa.

Mă aşez între ei; mai întâi, pentru că nu e momentul să organizăm o nouă repriză de catch şi, pe urmă, pentru că ceea ce zice sărăcuţa de ea e niţel cam melo şi nu e demn de o proză de calitate, ca aceea pe care v-o furnizez.

— Da' ce are gâsca asta de mă freacă la cap cu viaţa ei distrusă? mormăie Hamar.

— Las' că-ţi explic eu mai târziu, i-o tai cu violenţă. Reflectez. Ar fi o soluţie, care ar consta în a o travesti în bărbat, dar n-avem timp să căutăm ţoale. Fiecare secundă care se scurge pregăteşte o catastrofa.

În cele mai rele clipe, cel de-al şaselea simţ al meu intervine, pentru le a da o mână de ajutor celorlalte cinci. Zăresc într-un colţ un cufăr maur de aramă. Mi se pare destul de mare ca s-o băgăm în el pe Lola.

— Vâră-te într-însul, micuţo. Ne aruncăm.

Capitolul XIV

Cortegiul se organizează după cum urmează: Sirk şi Béru cară la cufăr, Pinaud şi Gérard[50] îi preced, eu închei marşul.

O luăm spre ieşire, care foloseşte, în sens contrar, drept intrare a furnizorilor. E mai prudent, căci intrarea

50 Cum nu am nici un secret faţă de voi, o să vă dezvălui un lucru. Adevăratul prenume al agentului SO_4H_2, nu este Gérard, ci Alcide. Se numeşte Alcide Sulfuric; Gérard nu e decât un nume de împrumut de la un văr al portăresei lui. Dar ş̧ş̧ş̧t! Era cât pe ce să trădez secrete de stat (n. a.).

principală (care serveşte, eventual, ca ieşire de gală) este foarte frecventată. Anumiţi emiri se întorc deja la ei acasă, pentru diverse motive. Unul fiindcă a uitat să închidă gazele când a plecat, un altul fiindcă vrea să vadă „Omul secolului al XV-lea” la teve (în Khalabb-al-Amouk sunt în urmă[51]), iar al treilea fiindcă are o fermă de pisici persane şi dobitoacele astea sunt precum câinii de la Pathé-Marconi: nu cunosc decât vocea stăpânului.

Prin urmare, profitând de faptul că animaţia este în faţă, noi ne cărăbănim pe din dos.

Ieşirea asta (numită la palat ieşirea pe brânci, pentru că nu are ştergător de picioare) este păzită de un grup de războinici fioroşi. Sunt eunuci din garda specială a marelui emir Obolan, numită aici garda „Mhoarédanuseprehéda” în amintirea bătăliei de la Khakharezi, care le-a permis khalaabagiilor să-i învingă pe khufuritsi.

Flăcăii de care vă ciripesc, deşi privaţi de scapularul lor cu prune, nu prea seamănă a fetiţe. Închipuiţi-vă nişte vlăjgani de doi metri (fiecare), cu nişte mustăţi mari ca nişte pâini de un kil şi cu ochi aşa de teribili, că faci temperatură când se uită la tine.

Pinaud şi Alcide trec de poartă fără piedici, fiindcă n-au asupra lor nimic. Acum se aţin Grăsanul şi cu Sirk. V-am mai vorbit eu de micul meu spiriduş lăuntric, ştiţi, nu? Gagiul ăla mic pitulat în căpăţâna mea şi care îmi vinde ponturi în privinţa anumitor lucruri, în împrejurările periculoase. În momentul ăsta zgreapţănă la celula mea de deasupra şi mă anunţă că o să se lase cu poceală atât de curând, încât s-a şi lăsat deja. Într-adevăr, cei doi militari care supraveghează poarta se plasează de-a curmezişul trecerii, cu pistolul mitralieră îndreptat spre noi, iar alţii dau buzna de la postul de gardă, cu intenţii la fel de belicoase.

Mă ia cu năduşeli.

---

51 Trimitere la o emisiune-concurs franceză, „Omul secolului XX“, foarte populară la începutul anilor ’60 (n. tr.).

Gugumanul-şef[52] intervine. Arată cufărul şi le ordonă gorobeţilor mei să-l pună jos.

Béru, *natürlich,* se pune pe parlamentat. Dar militarii nu înţeleg franţuzeşte. Sirk e ăla care preia ştafeta, silindu-se să aibă un aer degajat.

— Ghapaupurapa dipin dopos sapanfupundapath! zice el.

Şi adaugă această frază care mă impresionează binişor:

— Toth sedhus enpashti.

Pe viteazul guguman-şef asta nu-l impresionează mai mult decât dacă i-ai citi din Claudel. Trage un picior în cufăr şi latră cu o voce de eunuc răguşit:

— Iazhavoru minthenash!

Trebuie să spun că am dat de fundul abisului. Miroase deja a mâl.

Mai încolo, Pinaud şi Alcide aşteaptă. Le fac semn să dispară. Ei, cel puţin, au acum o şansă să scape. În ce mă priveşte, aş putea să ies, luaţi aminte, dar l-a lăsat el vreodată, bunul San-Antonio, pe vreun om de-al lui în belea?

— E lată? îl întreb eu pe Sirk.

— Vor morţiş să deschidem.

— Da’ dac-am arde-un demaraj stil Jazy?[53] propune Grăsanul.

— Gloanţele aleargă mai repede decât tine!

Am la mine un pistol mitralieră umflat de la ruşi şi l-aş putea folosi, ce-i drept, dar partida ar fi pierdută dinainte. Acum, sunt cel puţin douăzeci de paznici înarmaţi pânăn dinţi. La ce bun să-i ciuruim pe câţiva, dacă ăilalţi tot or să ne facă de petrecanie?

— Încercaţi să faceţi stânga-mprejur cu cufărul, să vedem.

Pehlivanii mei înhaţă mânerele lădoiului, dar

---

52 În garda din Khanal, grad echivalent cu cel de brigadier în garda republicană (n. a.).

53 Michel Jazy (n. 1936) - semifondist francez, multiplu recordman mondial în anii ’60 (n. tr.).

gugumanul-şef pune piciorul deasupra. Le face un semn zbirilor lui. În zece secunde, Lola a fost descoperită. Zărind această frumuseţe în caseta ei, războinicii se trag înapoi. Au recunoscut-o pe favorita emirului şi le ţâţâie fundul. Se aşteptau să descopere un furt, nu o răpire.

În mai puţin decât îi trebuie unui paznic contractual să semene a paznic contractual, ne pomenim cu faţa la perete, cu mâinile sus, fiecare cu o ţeava de armă între umeri.

E o întreagă forfotă. Se zbiară de mama focului. Se dă năvală. Se face învălmăşeală…

Lola îmi aruncă:

— Lasă-mă pe mine să vorbesc şi zi cum zic eu, altfel sunteţi pierduţi toţi trei.

Garda l-a prevenit pe emir, iar Majestatea Sa Obolan se arată încoa, oprind orice recepţie.

Este negru de furie. Atât de negru, că s-a albit de tot, bietul iepuraş. Lola începe să parlamenteze cu o înverşunare absolut feminină. Ea se exprimă în khalaabageză şi totuşi mă prind foarte bine la ce-i îndrugă domnului său.

N-ai decât să vezi indexul acuzator pe care-l îndreaptă spre Sirk Hamar şi să auzi protestele înnebunite ale domnului bandit, ca să înţelegi că l-a băgat mesa. Îi trânteşte totul în spinare. El se apără ca un apucat.

Ce zice? *That is the point of interrogation.* Sistemul lui de apărare îmi scapă. Nu ştiu dacă are mărinimia să se sacrifice sau, dimpotrivă, dacă scuipă tot.

După ce Lola şi Sirk au hămăit bine, emirul spune ceva şi suntem târâţi toţi în sala mică de consiliu.

*
* *

Privirea mea o întâlneşte pe a Lolei. O întreb pe muteşte. Ea mă face să înţeleg că Hamar nu a vorbit de

misiunea noastră.

Asta mă mai întăreşte puţin.

Béru, dezamăgit, priveşte căderea serii.

— Începe să-mi fie lehamite, oftează el, tare mi-ar place să mă duc acasă!

— Ia un taxi, rânjesc eu, să-l treci pe nota de cheltuieli.

— Mi-e că o să-mi trec dricul pe nota de cheltuieli.

Emirul se întoarce spre noi.

— Străine, mă atacă el, favorita mea spune că omul care te însoţeşte este un fost karras[54].

— Nu ştiu, Majestatea Voastră.

Béru, căruia îi mai vine inima la loc, dă cu gura:

— Ştiţi, dom' emir, prestidigitatorii-s ca servitoarele, nu tre' să le caţi prea mult la certificate, iei ce găseşti!

Obolan izbeşte în acajuul încrustat cu aur şi sidef al birăului[55] său.

— Tăcere! Favorita mea spune că omul ăsta e cel care a expediat-o în ţara mea. Se pare că n-ar fi fost plătit şi, de aceea, voia să o ia înapoi.

Eu dau din umeri.

— Nu ştiu nimic de treaba asta, Senioria Voastră.

Din nou Béru.

— Măria sa seniorească şi majestuoasă tre' să-şi dea bine cu presupusu' că dac-aş fi ştiut ce-a fost în ladă, n-aş fi cărat-o câtuşi de puţin... Că chiar îmi ziceam că-i al dracu' de grea.

Obolan se reculege.

— Străinilor, face el, nu vreau să umbresc strălucirea acestor festivităţi printr-o sentinţă severă. Obolan cel Drept, ăsta e numele pe care supuşii mei au fost siliţi să mi-l dea. Iată ce hotărăsc, având în vedere că preaiubita mea favorită spune că prietenul tău luptătorul şi cu tine nu

---

54 în Khalaab-al-Amouk, karrasul este un pește care posedă mari similitudini cu ăla din apele noastre (n. a.).

55 Mobilă foarte practică care are o formă foarte asemănătoare unei mese și folosește ca birou (n. a.).

ştiaţi ce era în cufăr, nu o să fiţi condamnaţi decât la cincizeci de lovituri de bici.

— Fiecare sau le-mpărţim? întreabă Grăsanul.

— Fiecare, precizează Obolan.

El continuă:

— Având în vedere că Sirk Isker nu poate dovedi că nu a fost plătit la vânzarea preaiubitei mele Lola. Având în vedere că el a vrut să-şi facă dreptate, luând-o clandestin din palatul meu. Având în vedere că a îndrăznit să ridice mâna către ea, îl condamnăm să fie castrat şi apoi tras în ţeapă, aşa cum cere legea noastră emirială.

Sirk scoate un urlet prevestitor. De data asta nu-i nici o îndoială, o să-şi dea drumul… Obolan nu-i lasă vreme să vorbească.

— Totuşi, continuă el, având în vedere că, la urma urmelor, mulţumită lui Sirk am avut nespusa fericire de a o cunoaşte pe preaiubita mea favorită, îl iert în privinţa torturii prin ţeapă.

Asta nu-l calmează prea mult pe Sirk, care nu apreciază deloc prima parte a condamnării.

Iute, îi arunc:

— Mucles, gagiule, altfel o s-avem parte cu toţii de supozitorul de castan.

El se prinde şi, printr-un prodigios efort de voinţă, se stăpâneşte.

— Ablaţia să fie făcută pe loc! decide emirul.

Bérurier ridică mâna pentru a cere cuvântul.

— Ia-n auziţi, Majestate, pen’că Sirele Vostru i-aşa de bun, şi pen’ că-i chiolhan monstru azi, Amabila Voastră Onoare nu poa’ să ne-acorde alea cincizeci de biciuşti cu suspendare? I-am făcut treabă bună la şedinţă, nu? Invitaţii voştri, dacă n-a fost nişte cartoafe, tre’ să fi fost *joyce.*

Obolan e într-o *day* bună. Palpează tandru coapsele Lolei sale regăsite. Curios, ce slabi sunt tiranii îndrăgostiţi. Gagiu ăsta care face să cadă capetele şi fuduliile cum

lăsaţi voi să cadă două bucăţele de zahăr în cafeaua de dimineaţă este un băligos faţă de puştoaica dragostelor sale.

— Preabunule stăpân, ciripeşte pungăşoaica, dat fiind că oamenii aceştia nu au vrut deloc să-i facă vreun rău Majestăţii Voastre, nu i-aţi putea graţia de hatârul meu?

El îi aplică o mângâiere-masaj pe portbagaj.

— Şi ce-mi faci dacă le acord suspendarea?

Ea se apleacă la urechea lui Obolan şi îi şuşoteşte nişte chestii care îl fac pe emir să rânjească.

— Fie după dorinţa ta, declară acesta din urmă, dornic să-şi asigure o noapte de calitate.

Pe loc, îl trag de poale pe Béru, pentru a-l invita să se ploconească, întocmai ca şi mine, la picioarele mărinimosului.

— O, tu, cel mai mare între cei mari, psalmodiez eu. Paznic al virtuţilor. Strălucire a puterii suverane. Splendoare glorioasă a nisipurilor. Stăpân netăgăduit al tuturor şahilor şi din Khanal, şi de la periferie, comandant suprem al armatei, precum şi al marinei şi aviaţiei, dacă ai un vapor şi un avion. Comandant al credinţei, Mare Cordon Ombilical al ordinului Hepaticilor; Lumină a nopţilor, căldură a zilelor, abonat la Rustica, Reuşită a speţei umane, Ocrotit de Mahomed. Destin al oamenilor. Tu, care eşti strălucitor ca soarele şi abscons ca luna. O, Mister în viaţă! Minune a forţei şi graţiei. Oglindă a sufletelor, Internaţional al Rubinului…

— Mai scurteaz-o, îmi suflă Grasul, o să se ia drept un sfânt cu 33 de ture luminoase pe deasupra scufiei!

Dar eu continui, căci emirii sunt unşi la inimă de laude şi nu trebuie să eziţi niciodată să te înarmezi cu o cutie de superlative când te duci la ei:

— … Comoară a nisipurilor, Bubuit al tunetului…

Mă văd obligat să mă opresc, căci nişte slugi tocmai intră cu grăbire în sală, bălmăjind lucruri care-mi dau fiori reci pe spinare.

După privirea carmeniană pe care mi-o azvârle Obolan, mă prind cu uşurinţă că a fost descoperit misterul. Trebuia să mă aştept, tot dând târcoale pe la locul carnagiului!

Pariez că voi vă aşteptaţi niţel la asta, băieţi, nu-i aşa?

Va iau eu deseori la mişto pe tema materiei voastre cenuşii ca papu', dar ştiu prea bine că nu sunteţi chiar aşa de tolomaci cum păreţi.

Vi se întâmplă să mirosiţi ce-o să se petreacă cu un paragraf mai înainte. Nu întotdeauna, să zicem unu la mie din cazuri, dar asta îl reconfortează pe un autor. Dintr-o dată, are impresia că se adresează unor oameni normali, mă înţelegeţi?

Acu, dacă binevoiţi să schimbăm capitolul, o să vă ciripesc urmarea. Pentru că urmarea nu o puteţi ghici.

Capitolul XV

În ciuda inculturii voastre, v-aţi chiorât deja la gravuri reprezentându-i pe Burghezii din Calais[56]? Îi vezi, bieţii iezişori, în cămeşuică, cu gionoatele la aer liber, cu mâinile la spate.

Cam în ţinuta astă, facem, Grasul şi cu mine, caleantoarsă la palat. Am fost legaţi, unul de celălalt, nu la bine, ci la rău. Emirul merge înainte, cu oamenii lui. Pentru început, ne întoarcem în apartamentele noastre. Cadavrele

---

56 *Burghezii din Calais* - grup statuar creat de sculptorul francez Auguste Rodin, înfățișându-i pe fruntașii orașului Calais, slabi, în zdrențe, într-o atitudine care exprimă atât suferința, cât și demnitatea. În 1347, după o lungă și eroică rezistență, rămași fără nici un ajutor, grupul celor șase burghezi s-a predat asediatorilor englezi, salvând orașul prin jertfa și devotamentul lor (n. tr.).

celor doi ruşi blonzi sunt lungite pe un covor ciuruit (de gloanţe) şi persan (de fabricaţie).

Obolan scoate înjurături, blesteme, anateme şi crizanteme când îi vede. Uite ceva care n-o să aranjeze deloc relaţiile lui diplomatice cu Rusia. Dacă punea la cale o lovitură să bubuie, acum s-a ales bules. Cum să explice sus că agenţii sovietici au fost şterşi din cartea de imobil, în propriul lui palat?

Se proţăpeşte în faţa mea, dar faţa lui seamănă cu o mască chinezească.

— Ai să-mi plăteşti asta! face el. O să mori în nişte chinuri pe care nici un om, până la tine, nu le-a cunoscut. O să-ţi trebuiască zile întregi ca să ispăşeşti morţile astea. Aşa, va să zică, eraţi agenţi francezi şi m-aţi aiurit!

Or să-i trebuiască douăşpe chintale de bicarbonat ca să digere umilinţa asta.

Mă simt ciudat de calm. Când, pentru el, totul s-a dus pe apa sâmbetei, individul îşi regăseşte seninătatea. Speranţa e cea care-i face pe oameni agitaţi. Speranţa e cea care li se urcă la cap şi care, de fapt, îi face vulnerabili. Dar când acest drog periculos le este luat, se resemnează şi îşi primesc soarta fără să clipească.

Coborâm în temniţa secretă, unde cadavrele gărzilor îi provoacă un nou acces de turbare lui Obolan. Cel care a scăpat bâlbâie acuzaţii împotriva noastră şi a Lolei.

Această nouă lovitură îl termină pe emir. Cerul îi cade pe dovleac. Prin urmare, favorita lui îl aburea. Se făcuse complicea noastră! E încornorat din cap până-n picioare Obolan. Mistificat, tras pe sfoară, bătut. Dar mulţumit nu e. Oh! asta nu! Mulţumit nu e deloc.

— Să mi-l trageţi imediat în ţeapă pe dobitocul ăsta, zice el arătându-l pe nenorocitul de paznic, să se-nveţe minte.

El a aruncat ordinul acesta în franceză, pentru a vă permite să îl înţelegeţi[57]. Unul dintre zbiri îl traduce în khalaabageză.

---

57 E drăguț, nu? (n. a.).

— Legaţi-i de butuci, acum! comandă Obolan. Toţi trei! zice el arătând-o şi pe Lola.

Vine la ea şi o scuipă în faţă.

— Căţea! o insultă el. Şi ţie îţi pregătesc o moarte specială. O să te dau să te mănânce un şacal. În fiecare zi o să-i dau o bucată din trupul tău spurcat! Şi de fiecare dată o să ţi se toarne ulei clocotit pe rană!

— Domnul este abonat la *Cum să vindecăm?,* după câte cred eu că înţeleg, îl ia în băşcălie Grasul, care reacţionează bine, totuşi, în genul ăsta de împrejurări.

Obolan are delicii de rezervă şi pentru Băşica asta mare a mea.

— Cât despre el, face, o să-l ţintuiţi de îndată pe o cruce a Sfântului Andrei: CU CUIE. Tortura lui va fi să nu mai bea şi să nu mai mănânce niciodată. Este gras şi lacom, vreau să nu-i mai rămână decât pielea pe os.

Zbirii se aruncă asupra bietului şi sărmanului meu Béru. Îl răscrăcărează pe un „X” de lemn. Unul dintre oameni îi ţine mâna lipită de bârnă, în timp ce altul, înarmat cu un ciocan baban, îngenunchează lângă Rotunjimea Sa.

Sângele îmi clocoteşte în vine.

Unui băiat de talia şi de valoarea mea îi este peste poate să privească chinurile unei fiinţe iubite. Nu, nu pot să suport. Încerc să-mi rup legăturile încordându-mi muşchii, dar, deşi sunt faimos pentru felul cum ştiu să mi-i încordez (încercaţi ca să vă convingeţi, doamnelor), nu reuşesc. Totuşi, trebuie! Fiindcă vreau să vă spun o chestie haioasă, îngeraşi micuţi, dar, oricât ar părea de imposibil de crezut, tolomacii ăştia încă nu m-au percheziţionat şi simt încă, în buzunarul pentru revolver al gandurei, pistolul mitralieră.

O primă lovitură de ciocan. Sângele ţâşneşte din mâna găurită a Grăsanului.

— Ah! Scârbele!

Este foarte tare tovarăşul Béru. Stoic. Poate niţel cam gălbior pe sub stratul lui de Bronzine, dar de o fermitate grăitoare.

O a doua lovitură! Cuiul s-a înfipt pe doi centimetri. Borşul pişe ca apa dintr-o ţevăraie plesnită. Aplecat deasupra Huidumei, lui Obolan i se umflă inima. Îşi stropeşte mânia cu sucul din vinele victimelor sale. Toţi tiranii sunt aşijderi. Cred că-şi pot potoli setea, dar nu reuşesc niciodată, pentru că sângele taie setea mai puţin decât Cinzano[58].

Spiriduşul meu turnător îmi trimite o telegramă urgentă. Îmi spune: „Holbează-te niţel la puştoaica Lola, care are mâinile libere şi care profită de faptul că atenţia oribilului Obolan este acaparată, ca să execute o mişcare turnantă în direcţia ta. Dacă nu eşti ultima chiftea, cumetre San-A., completează această mişcare şi aşază-te spre ea cu spatele, ca să te poată dezlega”.

Al naibii de isteţ spiriduşul meu, nu?

Îi urmez instrucţiunile întocmai. Cu o privire, o îmbii pe Lola să mă dezlege. Asta se petrece pe socoteala Grăsanului. Big Poamă suferă un martiriu care nu-l are pe potrivă decât pe cel al Sfântului Sebastian. Strânge din plăci Bibendum. Nu vrea să geamă. Dacă trebuie, o să-i lase pe torţionari să-l taie felii, fără să le dea satisfacţia de-al auzi ţipând.

Acum sunt în spatele emirului. Mâna pipăitoare a Lolei, atât de expertă la devalizarea buzunarelor de cangur, ajunge la încheieturile mâinilor mele legate. Are o digitaţie trăsnet frumuseţea asta. Un Chopin ginecolog, ca să v-o precizez din punct de vedere profesional.

Deodată, simt că mi-am recăpătat libertatea mişcărilor.

O lunecare uşoară. Astea-s legăturile mele care au căzut. Îmi fofilez mâna dreaptă în faldurile gandurei. Ah! mânerul bun şi ştanţat al puşcociului cu repetiţie, îl scot fără să fi văzut cineva ceva. Îi ochesc pe cei doi crucifixatori şi scuip o jumătate de duzină de sâmburi.

Ei se prăbuşesc peste Gras. Atunci, apăs ţeava arzătoare

---

58 Dacă nu primesc o ladă de sticle după această frază shakespeariană, înseamnă că C.D.C. este D.C.D.! (n. a.).

pe ceafa lui Obolan.

— Acum între noi, Alifie, scrâşnesc eu. Dacă nu faci exact ce o să-ţi spun, îţi împănez cerebelul aşa de bine, încât capul o să-ţi fie mai greu decât împuţitura aia a ta de conştiinţă.

Văzând că mă folosesc de monarhul lor ca de un scut, gărzile nu îndrăznesc nici să clipească.

— Spune-le să smulgă cuiul din mâna prietenului meu. Şi să nu-l rănească!

Obolan, ale cărui membre văd că fac „glîglîglî”, transmite ordinul meu. Un paznic înarmat cu un cleşte smulge delicat cuiul. Béru se scoală.

— Auziţi, Miss Lola, face el către încântătoarea, n-aţi avea care cumva un peticuţ de cevaşilea ca să-mi fac un pansament?

Ea îşi sfâşie o margine de văl.

— Mersi, zice Grasul.

Îşi face expres un bandaj şi înhaţă două pistoale mitralieră de la gărzile terorizate.

— Acum, îmi zice el, o să putem să ne explicăm cu japiţele astea.

Pune mâna pe un cuţitoi foarte ascuţit, aşa de ascuţit că, din profil, lama e invizibilă cu ochiul liber. Apoi îl apropie de emir, ia între degetul mare şi arătător un capăt al frumoasei sale mustăţi în furculiţă şi taie o parte a acestui ornament pilos.

Una singură.

— Acu, ia uitaţi-vă, adunătură de sclavi, le strigă el soldaţilor rămaşi stană de piatră, emiru’ ăsta al vostru, cân’ nu-i mai rămâne decât o perie, are o mutră tot aşa de bleagă ca şi ultimu’ căcănar din cătun.

— Nu mai face demagogie, Grasule, îl liniştesc eu. Ne cărăbănim de-aici cu Majestatea Sa şi cu Lola.

— Sfinte Dumnezeule! Şi Sirk! exclamă Grasul, crezi că l-or fi dezfudulit deja?

— Scumpe emir, zic eu. Daţi ordin comicilor voştri

răcani să-l aducă pe tovarăşul nostru şi spuneţi ca, dacă operaţia este în curs, să fie suspendată.

E o adevărată oaie Obolan, când are ţeava unui sparge-ţeastă în ceafa. Ordonă tot ce vrei. De-ar vedea un copil de cor bisericesc, l-ar hirotonisi într-o viteză.

— De-ar ajunge la timp, face Béru. Ori măcar să nu-i fi luat decât jumate din podoabe. Una e mai bine decât nimic. Asta-l individualizează pe un tip.

În timp ce mesagerul merge să ne recupereze amicul, urcăm iar scăriţa.

Cât despre emir, se căzneşte să-şi compună o ţinută demnă, pentru a da ochii cu oamenii lui. Dar e mai mare daraua. Când mergi la capătul unui pistol, doar cu o jumate de mustaţă, e greu să impui respect.

— Ia zi, emire, îl iau eu în zeflemea, mă bate gândul că, dacă ţi-ai cota standingul la Bursă, nu prea ar trânti pe jos Royal Dutch-ul, hai?

Odată ieşiţi la suprafaţă, ne este adus Sirk Hamar. E sprijinit de doi paznici, se târâie. E verde, cu ochii mai încercănaţi ca o liceană.

— Oh! căcat cu mac! oftează Grasul. Pui pariu că am ajuns prea târziu?

Îl interpelăm pe bietul bandit.

— Cum e, Sirk?

El bolboroseşte:

— Mi-au făcut-o. Ah! bulangiii!

— Complet? insistă Béru, cu o voce care se voalează.

Sirk dă din cap (e tot ce mai poate face de acum).

— Pentru un peşte, asta da pedeapsă! se emoţionează Grasul.

Cu lacrima pe marginea pleoapei, se apropie de Hamar şi îi trece un braţ afectuos în jurul gâtului.

— Bietu’ om! oftează el. Nu tre’ să te dai bătut. Totuşi, în viaţă, nu-i numai dragostea. Uite, o să înveţi să joci şah, cică-i o distracţie bună.

Capitolul XVI

— Unde mă duceţi? întreabă Obolan, în timp ce-l purtăm prin curtea palatului său.

— Să iei aer, amice, i-o întoarce cu amărăciune Béru.

— Nu ştiu dacă vă daţi seama de gravitatea faptei voastre, îmi spune emirul. Asta înseamnă ruperea relaţiilor diplomatice dintre ambele noastre ţări! Poate chiar războiul!

— Auzi, emire, mârâie Béru, care nu i-a iertat începutul lui de crucificare, nici ablaţia practicată asupra lui Sirk, tu nu numai că ne tai chestiile, dar ne şi freci la ele. Aşa că, gura.

El face câţiva paşi şi îşi dă seama că mergem la postul de gardă. După, va fi oraşul, noaptea, poate sfârşitul domniei sale.

— Daţi-mi drumul şi o să vă dau o avere, promite el. O să aveţi fiecare zece saci cu aur; vă garantez libertatea! O să puteţi pleca fără teamă.

Îl privesc ironic.

— Auziţi aici, domnule Obolan, ăsta nu-i limbaj de şef. Vă e teamă, cumva?

Îi e teamă.

— Ce-o să-mi faceţi?

— O să vedeţi. Eu nu-s ca dumneavoastră, nu divulg dinainte programul distracţiilor, prefer să vă rezerv surpriza.

O atmosferă ciudată planează asupra palatului.

Slugile, soldaţii, doamnele din serai, miniştrii, restul invitaţilor privesc paralizaţi de stupoare.

Nimeni nu încearcă nimic. Ei cred că e o revoluţie. Iar revoluţiile impresionează întotdeauna.

— Sirk, îi spun eu nefericitului nostru tovarăş, care se târăşte la braţul Grasului, poţi vorbi?

— Dacă trebuie, suspină el.

Iar Grasul îmi zice şi el de colo:

— Da’ penţce n-ar vorbi? Doar nu i-au scos amigdalele.

Îl fac să tacă printr-un gest.

— Sirk, reiau eu, spune-le la toţi că ticălosul ăsta e destituit şi să vadă cum fac să-i găsească un succesor. Dacă treaba nu merge, o să li se trimită căştile albastre; oamenii ăştia cumsecade nu aşteaptă decât să meargă să facă o reprezentaţie de gală.

Sirk îşi adună ce puteri i-au mai rămas.

Cu o voce de centaur (pretinde Béru, care nu are vocabularul potrivit), Hamar traduce avertismentul meu.

O rumoare cură în curtea-n care curtea curtează[59]. Dacă morcovii emiriali ai lui Obolan ar fi daţi pe râzătoare, şi tot n-aş fi cine ştie ce surprins.

— Dacă aş striga un ordin, unul singur, aţi fi imediat doborâţi, scrâşneşte el.

— Cu tine odată, umflatule, rânjeşte Béru. Hai, las-o-ncurcată. Mai bine-i să fii vagabond viu, decât emir mort.

Mă holbez la ceas. În două ore, sper că avionul se va anunţa.

Ochind un jeep staţionat în faţa postului de gardă, iau loc în el, împreună cu tovarăşii mei şi cu Obolan. La volan se proţăpeşte Grasul, care începe cu o manevră greşită şi bagă în marşarier, dar rectifică repede tirul şi ieşim fără să fi ridicat careva degetul cel mai mic pentru a ne împiedica.

— Nu par chiar aşa de supăraţi că vă văd plecând, îi fac eu o remarcă emirului. Aveţi copii?

El dă negativ din cap.

— Cinzeci de muieri şi nici un plod! pufneşte şoferul nostru emerit; nu că zic, daţ asta nu-ţ’ aranjează deloc standingu’!

În timp ce jeepul se hurducă prin gropile de pe ulicioare, mă chiombesc prin jur, în speranţa de a-i descoperi pe Pinaud şi pe Alcide Sulfuric (mai cunoscut sub matricola

---

59 Mi-au reușit altele mai complicate ca asta (n. a.).

SO_4H_2). Nu-i văd.

— Pă un’e-o luăm? se informează Unsuroasa Sa Majestate.

— Spre duna pe care o vezi la stânga.

Conduce. Uneori se îndepărtează de drumul prost. Jeepul patinează în nisip, dar este conceput pentru şi, de fiecare dată, Béru reuşeşte să-l ducă iar pe calea cea bună.

Ajungem în vârful înălţimii. Ruinele mausoleului se detaşează, geometrice, în clarul de lună alburiu[60]. Mă holbez în jurul nostru şi nu văd nimic; probabil că Pinuche şi agentul secret se pitulează. Ei nu-şi închipuie că putem sosi în caleaşcă.

— Opreşte, Grasule!

El stopează şi taie gazul. Îmi pun dreapta la gură, ca o portavoce.

— Uhu! Uhu! Pinaud! mugesc eu.

Dar ecoul deşertului îmi returnează stocul nevândut.

Béru, al cărui glas ajunge mai departe, mă suplineşte. Acest interimat vocal nu dă rezultat. Tăcerea nopţii este adâncă, întocmai ca o cugetare de-a lui Pascal.

— Pinuche nu-i aici, observă Grasul, care are un spirit de observaţie infailibil.

— Să coborâm de pe dună. O să trebuiască să balizăm terenul, ca să se poată aşeza cucul. Farurile jeepului n-or să ajungă.

Odată coborâţi de pe promontoriu, îi ordon lui Béru şi gentilei Lola să adune tot ceea ce poate fi lemn uscat. Vegetaţia e săracă. Câţiva lantiscus, stejari pitici, arbatus…

— Faceţi două grămezi la patru sute de metri de aici, ordon eu. Când o să auzim avionul, o să fac semn cu farurile şi o să trebuiască să le daţi foc.

Ei dispar. Clarul de lună este o minunăţie. Cade la ţanc. Focurile astea nu vor folosi decât ca să delimiteze terenul

---

60 Nu mai e altul ca mine care să creeze o asemenea atmosferă! (n. a.).

de aterizare.

Odată Lola şi Grasul plecaţi, rămân deci cu emirul şi cu Sirk.

— Să profităm de clipa asta de acalmie ca să pălăvrăgim, fac eu către Obolan. Mi-ar plăcea să-mi povesteşti un pic geneza afacerii.

El se trage de jumătatea de mustaţă şi nu răspunde, îi înfig ţeava armei în costiţe.

— Mă auzi?

Atunci, vorbeşte. Ambiţia lui e să-i ia porumbul de pe foc imamului. Vrea să facă din Khalaab-al-Amouk un stat unic, aşa cum îmi spusese, la Bătrânul, specialistul în probleme arabe. Statul ăsta l-ar conduce el. Doar că imamul este puternic, din cauza petrolului care îi asigură sprijinul necondiţionat al americanilor. Obolan a înţeles că singur nu ar fi ajuns la nimic şi a intrat în cârdăşie cu ruşii. Cu această ocazie a devenit omul lor de paie.

Ei sunt cei care au organizat aterizarea forţată a avionului. Ajutaţi de oamenii emirului, i-au răpit pe ambii noştri agenţi. După el, Obolan n-a făcut decât să-i găzduiască pe prizonieri în puşcăria lui. În toate astea, el n-a jucat decât un simplu rol de hangiu, ce vreţi!

— Şi cu scotocelile din nisip ce-au realizat?

— Nimic, zice el.

— Eşti sigur?

— Ruşii mi-ar fi spus.

— Dar de agenţii noştri care au venit să ancheteze şi au fost asasinaţi, ce zici? Ia vorbeşte-mi un pic despre ei…

— Ruşii, murmură emirul. Ei au făcut-o.

Adaugă:

— Ce-o să faceţi cu mine?

— O să vezi!

Aş fi de-a dreptul incapabil să-i spun. Ca să nu vă ascund nimic, Obolan mă încurcă deja. Până aici, ne-a fost de folos ca scut, dar, acum, devine o serioasă încărcătură moartă.

E sigur că genul ăsta de răpire poate crea serioase

dificultăţi diplomatice. De acord, a participat la răpirea a doi agenţi francezi, dar el este emirul. Vrei, nu vrei, cârpele şi prosoapele continuă să nu fie puse în acelaşi sertar de la comodă. Cred că, atunci când avionul va fi aici, cel mai simplu va fi să-l abandonăm pe monarh. N-are decât să spună ce-o vrea…

Ceea ce mă îngrijorează cel mai mult e absenţa lui Pinuche şi a lui Alcide, zis Gérard, zis SO_4H_2. Acum putem spera ca fierătania să ajungă în mai puţin de un ceas şi, dacă amândoi gorobeţii mei nu-s aici la timp, n-am să pot face cucul să stea după ei.

— Coborâţi, tu şi emirul, fac eu spre Sirk.

Şi îi pasez un pistol mitralieră.

— Ai să-l păzeşti pe Obolan, Hamar. Fără violenţă, dar cu vigilenţă, înţeles?

El consimte. Se aşază amândoi pe nisip, faţă în faţă. Mă cărăbănesc, merg până la Grasul, care se joacă de-a micul tăietor de lemne.

— Pinaud nu-i acolo, mă întorc în oraş.

— Eşti căzut în cap! exclamă Grasul.

— Nu putem pleca fără ei. Pariez că Băbătia face trotuarul în jurul palatului, căutând un mijloc ca să ne elibereze. Nu ne-a văzut când am plecat, mă-nţelegi?

— Ai de grijă, bâlbâie Huiduma. Oraşul tre’ să fie pe picior de război, după câte i-am făcut emirului. Dacă te agaţă de unu’ singur, rişti să fii lins de mulţime.

— Toată plăcerea va fi de partea mea, îl asigur eu, dar presupun că ai vrut să spui linşat.

— Merg cu tine, hotărăşte Béru.

Îl apuc de mâna sănătoasă.

— Nu. În lipsa mea, tu eşti bossul expediţiei. Dacă nu m-am întors până se prezintă cucul, aprinde focurile şi caţără toată lumea la bord, inclusiv pe Obolan. Aşteptaţi un sfert de oră, nici un minuţel în plus, m-ai înţeles? După ce trece acest răgaz, decolaţi.

Îl las şi sar iarăşi în jeep.

Lucrul cel mai tâmpit din viaţă e că nimic nu e în perfectă armonie. Totdeauna există note false în concert. Când s-au rodat corzile, se prostesc alămurile şi vice Versailles (tot Béru dixit).

Mă caţăr iar pe dună. Şi mă năpustesc spre oraş.

*
* *

A văzut just Monstruosul, când mi-a prezis că oraşul cel cuminte, Khanal, e pe picior de război.

Sunt trupe prin toate colţurile. Dacă mai continuu să mă fâlfâi în şaretă, militarii or să mă ia în harpon, cât ai zice peşte.

Îmi dosesc fierătania plină de roţi într-o ulicioară întunecoasă. Maschez pistolul mitralieră sub burnuz şi îmi trag gluga în jos, peste trăsăturile mele armonioase, mândre, energice şi seducătoare[61].

Îmi vine în gând, măi băieţi, că partida care se joacă acum e afurisită. Mi-e teamă pentru ăştia doi tipi.

Cu aşa desfăşurare de forţe, i-au şi umflînţepat la sigur! Ah! maica mă-sii! Şi eu, care mă bucuram adineauri la ideea că putuseră să se care din palat!

Îmi fac, în capul burduşit de idei originale, următorul calcul: Pinaud ştie că avem ciocnire, la est de oraş, cu avionul agentului nostru din Aden... La est de Khanal, pentru că el încearcă o cale de a ne veni în ajutor. Dar ce poate spera scumpa şi biata dărâmătură? Să ia palatul cu asalt? Ei, hai, zău! Prima dată ne-a scos din puşcărie, mergând să-i povestească aiureli emirului. Dar, de data asta, nu mai poate... Şi atunci?

Merg cu spatele gheboşat, simulând un şchiopătat de schilod. Soldaţii năvălesc prin case, zbierând ca din gură de şarpe. Uneori înfig lumina lanternelor în mutra unora dintre trecători. Pe bune, s-a împuţit treaba! De la o

61 Îmi place să pun lucrurile la punct (n. a.).

secundă la alta, or să mă ia la puricat.

O şterg în direcţia palatului. Mişună pe aici o gloată considerabilă, pe care poliţia din Khanal încearcă să o canalizeze.

Revolta e în desfăşurare, copii. Sau ceva pe-aproape. Surescitate de fiesta de peste zi, mulţimile de khalaabagii, aflând de lovitura care a permis răpirea emirului lor, s-au prins că se puteau debarasa foarte bine de un tiran, iar khalaabagiii vor să exploateze situaţia. Tinerii sunt cei care, ca întotdeauna, declanşează bumbăceala. Întotdeauna şi oriunde, tineretul e cel care comandă.

Când i se face lehamite de rutina lu' tăticu', începe să facă praf coşmelia, pentru ca ţara să bage la cap că încă mai trăieşte.

Creierul unei ţări poate fi vârstnic, inima ei are întotdeauna douăzeci de ani.

Lipit de un zid, mă uit cum se agită gloata. Au închis poarta palatului.

Nu, inutil să mai insist. S-a terminat cu Alcide şi cu Pinuchet. N-am să-i mai recuperez.

Pentru ultima oară, mai arunc o privire acestui edificiu, în care am trăit aventuri atât de surprinzătoare. Şi ce văd? Dincolo de poartă, în lumina proiectoarelor, el însuşi! S-a întors în vizuina lupului. Merge prin întinsa grădină cu un pas rapid şi se duce drept spre un colţ al grilajului.

Mă reped. Un soldat se înfige în faţa mea.

— Unthé khari? îmi face el pe nepusă masa.

Îi răspund cu un genunchi în fudulii. Apoi, cu un dovleac la mâncătoare. El se lichefiază fără să mai insiste. Ajung la gard. Şi ce văd? Pe Alcide Sulfuric, zis Gérard, zis SO_4H_2, care îl aşteaptă pe Pinuchet afară. Operez joncţiunea cu aceşti domni.

— Slavă Domnului! exclamă Pinaud. Sunteţi liberi!

Bravul om! Strigătul acesta e tot numai Deşeul însuşi. E bunătatea lui, abnegaţia lui, drăgălăşenia lui.

— Ce-nvârteşti? zic eu.

— Nu mai e nici o cale de ieşire, au baricadat porţile.

Privesc grilajul. Măsoară doi metri cincizeci, în înălţime.

Un fir electric se întinde în vârful gratiilor ascuţite. Băbătia e încolţită ca un şobolan bătrân într-o cursă. Are mâinile roşii de sânge.

— Eşti rănit?

— Nu, dar le am! îmi răspunde el cu un zâmbet îngeresc.

Seamănă cu statuile alea vechi din secolul al VIII-lea, din lemn policrom. Unele figuri de sfinţi grosolan fasonate au acest aer de beat sau, mai degrabă acest aer de beatitudine (ţin să disting).

— Ce ai, Pinaud?

— Documentele! Am trecut printr-un moment împuţit. Dar, în fine, uite-le…

Îmi întinde o monedă mică. E însângerată şi rău mirositoare.

O iau printre bare.

— O să vă explic, face către mine Alcide, zis Gérard, zis SO_4H_2. Trebuie să-l scoatem pe Pinaud din capcana asta.

Sunt de acord, dar cum?

— Şi trebuie să băgăm viteză, întăresc eu, avionul aterizează într-un sfert de oră…

Mă duc să tai o ramură de negrotei pitic şi o arunc pe cablul care încununează grila. Din ea ţâşneşte un snop de scântei.

Nu mai merită şi insistăm. Trecerea gardului ar cauza o electrocutare brutală şi definitivă a subiectului.

— Ascultă, Pinuche, zic eu. Nu mai ai decât un mijloc ca să te cărăbăneşti: o să-ţi pasez mitraliera mea. Dă o lovitură de forţă la poartă, ca să ţi-o deschidă.

— N-o să ţină. E răzmeriţă. Dacă ar deschide poarta, tipii ar năvăli în palat. Şi, pe urmă, s-ar putea să ai tu nevoie de mitraliera asta.

Face un gest foarte al lui. Se uită la ceas şi murmură dând din tărtăcuţă:

— Aveţi timp exact cât să ajungeţi la avion, San-A.

Misiunea nu va reuşi decât dacă-l iei tu. Planurile trebuie să se întoarcă acasă. Pe mine lasă-mă.

— Eşti nebun! urlu eu.

Dar el îmi zâmbeşte.

— Un şef, dom' comisar, trebuie să dea exemplu. Gândeşte-te la Bătrânul!

— Trebuie făcut ceva…

— Nu fi îngrijorat pentru mine… Poate că o să reuşesc să mă descurc. Hai, plecaţi!

Şi, pentru că nu mă clintesc, şopteşte:

— Antoine, dacă nu pleci, mă supăr. Tu ştii că asta mi se întâmplă o dată la zece ani, dar mi se întâmplă. Dacă la trei n-aţi dispărut, îi trag un picior în fund primului soldat întâlnit.

— Are dreptate, să plecăm, face Gérard.

Îşi înalţă mâinile mutilate, împachetate tot în cârpe.

— Nu-ţi strâng mâna, Pinaud, dar inima mea e lângă tine.

Eu îi strâng laba lui Pinaud. I-o strâng ca şi cum n-aş mai fi strâns niciodată mâna cuiva.

Spuneţi-mi, astea n-or fi lacrimi, ceaţa asta din faţa ochilor mei?

— Salut, ţoală bătrână, bâlbâi eu. Te iubesc mult.

El dă din cap, zâmbeşte, apoi îşi striveşte picătura lui, din colţul nasului lung şi trist.

— Să-i spui complimente Grasului, face el. Şi să-i transmiţi doamnei Pinaud, din partea mea, toată dragostea.

Capitolul XVII

Ne grăbim, conducându-ne unul pe celălalt, către locul unde am pitit jeepul. Tot mergând, strâng într-o mână moneda pe care mi-a dat-o Pinaud, iar în cealaltă ţin mânerul mitralierei, gata să fac pulbere orice obstacol. Mi-e târşă, măi băieţi, să-l las de izbelişte pe Pinaud al meu în văgăuna asta împuţită. Să plec şi să-l las aici, în urma mea, e o chestie scârboasă.

Regăsim rabla. Alcide Sulfuric ia loc lângă mine. Demarez încet, cu toate farurile stinse. La început, treaba nu merge rău, dar, când să ieşim din oraş, o patrulă ne barează calea.

— Poţi să ţii volanul în timp ce-i ciuruiesc? îl întreb pe Gérard.

— O să încerc.

— Bun! Mă arunc.

Fac pe omul-orchestră. Piciorul meu drept apasă pedala de acceleraţie, în timp ce mâinile eliberate cu concursul lui Gérard se folosesc de mitralieră aşa cum se folosea Paganini de vioara lui.

Scuip plumbi în dreapta şi în stânga. Noroc că militarii khalaabagii nu sunt nişte războinici turbaţi, pentru că s-ar lăsa cu nasoale. Dar grija lor dominantă este să se azvârle pe burtă, ceea ce ne facilitează în mare măsură relaţiile.

Trecem.

Odată barajul depăşit, iau din nou volanul şi vă rog să mă credeţi că ori viteza sunetului, ori a rablei mele e tot aia.

Ce-ţi mai fac să fumege vechitura asta de jeep!

În urma noastră e tăcere. Domnii arcaşi or să ţină consiliu de familie ca să vadă dacă ne iau urma sau mai bine se duc acasă la ei, să-i facă o bucurie nevestei.

Ce aventură! Dacă scap, asta o să fie pentru mine o

materie primă a-ntâia. O să se spună că m-am apucat de poveşti orientale, nu? De-aci, până când or să-mi zică Ali Babanu, nu mai e mult.

— Ia spune-mi, Gérard, ce-i cu povestea asta cu documentele?

El lasă să treacă un moment până să-mi răspundă. Simt că e jenat.

— Când am fost răpiţi, la aterizarea forţată, bietul meu coleg a înghiţit moneda care conţinea filmele…

— Şi?

— Am fost închişi şi torturaţi. S-a întâmplat că moneda asta nu a fost dată afară de colegul meu. A rămas în măruntaiele lui, înţelegeţi?

Sunt uluit.

— Sfinte Dumnezeule, dar de ce nu mi-ai spus în momentul în care te-am eliberat?

— O să-ţi spun de-a dreptul, dom' comisar. Mi-a fost teamă să nu fie vreo viclenie de-a duşmanilor noştri, menită să mă facă să am încredere… Am aşteptat.

I-aş mânca pipota tembelului ăstuia.

— Da' nici când i-am lichidat pe ăia doi rusnaci nu ţi-ai recăpătat încrederea? Te laşi greu cu simpatizatu', bătrâne.

— Am fost instruit să fiu prudent, pledează el.

— Totuşi!

— Mi-am spus că poate aparţineţi unei alte reţele străine în cârdăşie cu emirul. Tot ce se petrecea la palat era aşa de ciudat… Dar, reia Alcide, când m-am văzut iar afară, cu Pinaud, şi când v-am văzut arestaţi la post, am înţeles care mi-a fost greşeala. Atunci i-am dezvăluit totul lui Pinaud…

— Şi el s-a întors la închisoare?

— Da. Voiam să merg şi eu cu el, dar mi-a atras atenţia că nu puteam fi de nici un ajutor cu rănile mele.

Ah! Scumpul şi bătrânul meu Pinaud, blând şi domol erou…

S-a întors la palat şi nu l-au întrebat nimic, pentru că el

nu se luase la harţă cu eunucii de la post.

A coborât iar în temniţă. A scotocit curajos prin măruntaiele agentului mort până a găsit moneda. Cea mai împuţită sarcină din viaţa lui! Cea mai dementă. Am în minte bietele lui mâini înroşite, pe care n-a avut timp să şi le şteargă.

Sufletul meu înalţă o rugă imperioasă către cel mai mare şef dintre toţi marii şefi.

— Boss, oftez eu, fă ca Băbătia să reuşească să scape!

*
* *

În vârful dunei, mă întorc şi trag o înjurătură. Garda vine după noi în camioane. Sunt trei vehicule sub clarul de lună. Şi au mitraliere; recunosc silueta acestor funeste maşinării înălţate pe capote.

În faţa noastră, focurile sunt aprinse, iar avionul e acolo, cu elicea învârtindu-se.

— Pe cuvânt dacă nu decolează!

Mă năpustesc, fac semne cu farurile! Claxonez, urlu. Nimic nu foloseşte. Avionul începe să ruleze.

Îi dau bătaie prin nisipul alb al deşertului. Nu se poate să ne facă aşa o figură! Nu se poate să nu vadă semnele mele cu farurile, de vreme ce ne pândeau…

Uite că fierătania decolează. Face un tur pe deasupra pistei… încă unul… Suntem între două focuri… Camioanele pline de sălbatici ajung pe dună şi se profilează ca nişte umbre orientale (încă nu-s chinezeşti, dar nici mult nu mai au) pe mamelon (care nu-i mamelonul Cavaillon).

— S-a zis cu noi, zice Alcide.

Deodată scot un strigăt. Avionul are o deviere… Apoi îşi restabileşte direcţia. Şi se înscrie pe axul terenului, ca să aterizeze.

— Ne-au văzut, de data asta! freamăt eu. Ne-au văzut!

Într-adevăr, fierătania execută o aterizare impecabilă.

Alergăm spre ea. Uşa se deschide şi Béru, cu mutra însângerată, ne întinde ultima lui cazma, ca să ne ajute la căţărat.

Tac-tacul mitralierelor se face auzit. Gloanţele trosnesc pe carlingă. Îmi spun, într-o străfulgerare, că, dacă vreunul atinge elicea, am sfeclit-o definitiv… Dar nu, avionul începe iar să ruleze, chiar înainte ca Béru să închidă uşa. Decolăm.

— Prin urmare, nu-mi vedeai semnalele! gâfâi.

— Bulangiu' ăsta l-a silit pe pilot să decoleze, tună Béru, arătându-mi-l pe Sirk, groggy, pe culoar. Tu, ca un tâmpit, i-ai pasat o mitralieră, să nu-ţi spun ce rol frumos avea. A zis că aşa-ţi trebuie, să te lăsăm, că din cauza ta s-a deghizat el în eunuc pe viaţă etc. Eu m-am făcut că mă las, da' când am fost în zbor şi pilotul începea un viraj, i-am sărit pe cocoaşă.

— O.K., Grasule!

El are o crispare, un spasm pe sub borşul care i-o ia în jos pe meclă.

— Da'… da'… Şi Pinaud?

Atunci îi povestesc totul. Şi, ce vreţi, Béru nu mai scoate o vorbă şi se pune pe bocit.

Niţel înainte de Aden, Sirk îşi revine. Îşi freacă ţeasta… Se uită în jurul lui…

Ce uimire pe el, când descoperă frumosul meu zâmbet Colgate!

— Vezi, Sirk, îi zic eu de colo. Tenace ca un păduche scumpul tău comisar…

Cucul zboară destul de jos. Îi văd umbra legănându-se în voia dunelor. Mă preocupă un gând: emirul.

Este acolo, semi-mustăcios, întunecat ca o melodramă, cu ochii goi.

Béru mi-l arată.

— Ce facem cu grasu' ăsta rău şi urât?

Mă aplec ca să mă holbez pe hublou. Survolăm vârful deşertului Setei. În locul unde acesta din urmă se

învecinează cu Gnoki-Lustucru.

Mă apropii de pilot.

— Poţi face o escală în văgăuna asta?

— Escală? mă întrebă el.

— Da, ca un fel de oprire pentru pipi, ce mai?

Dă din cap.

— Cum vreţi, dacă am ajuns aici, o acrobaţie în plus sau în minus…

Avionul aterizează uşurel.

Mă întorc spre Béru.

— Auzi, Grasule! Fii bun şi deschide-i uşa domnului Obolan, el coboară aici.

Asta creează surpriză la bord. Lola scoate un strigăt de pipiţă violată. Béru dă drumul la un „oac”, iar emirul îşi duce o mână defensivă la piept.

— Doar nu te gândeşti la aşa ceva, face el.

— Ba, dimpotrivă, nu mă gândesc decât la aşa ceva. Coboară!

Îl ţintesc cu arma.

— Altfel o să coborâm un mort.

El este livid, bâţâitor.

— Nu eşti, după estimările mele, decât la vreo sută de kilometri de mare. N-ai decât s-o ţii drept spre vest. În trei zile, probabil că o să ajungi la ea. Evident că o să fie trei zile fără să bei, dar ai rezerve. Şi pe urmă, ai nevoie să slăbeşti, hai, valea!

Cu turbare în suflet, emirul coboară. De altfel, Béru îl ajută cu o democratică ciubotă în ţurloaie.

Unul care are aerul mulţumit e Gérard. Unul care n-are aerul mulţumit e Sirk.

— Doar n-o să-l laşi în viaţă, fir-ai al dracu’ de sticlete împuţit, freamătă el.

— Îmi fac datoria, Sirk.

El se ridică şi îmi atinge mâna.

— Ia zi, comisare, faimoasa ta promisiune că o să mă pui pe liber într-un cătun străin, după terminarea misiunii, e în

continuare valabilă?

— E în continuare, Sirk. În continuare, eu n-am decât o vorbă, în ciuda micii tale incorectitudini de adineauri.

— Atunci, hotărăşte el, debarcaţi-mă şi pe mine.

Noi protestăm.

— Dar eşti nebun, îi spun eu. După tot ce ai păţit, n-ai face nici zece kilometri.

— Nu-mi pasă, vreau să cobor. După tot ce am păţit, nu mai am chef să fac nici un pas spre civilizaţie, comisare. Am să vă spun ceva, a venit momentul. Tatăl meu era un om de seamă la Khanal. Într-o zi, tatăl emirului actual a vrut să-i cumpere livada de măslini. Tatăl meu a refuzat. Atunci, emirul a pus să-i fie legate picioarele de un dromader, şi animalul a fost biciuit până când din tata nu a mai rămas decât un schelet albit; acum v-aţi prins de ce nu voiam să mă întorc? A trebuit să fug cu mama şi cu fratele meu… Şi uite-acum că fiul acestui tiran îmi smulge demnitatea mea de gagiu! Nu! Trebuie să cobor. Nu mai puteţi să faceţi decât atât pentru mine. Doar atât…

Îi fac un semn lui Béru.

— Lasă-l să coboare, Grasule!

Fără o vorbă, Béru deschide uşa. Apoi zice, în timp ce o închide:

— Ceau, gagiule, şi cel mai bun să câştige!

Epilog

Petrecem opt zile la Aden, în locuinţa liniştită a agentului nostru. Trebuie să ne umplem golurile. Béru, care are un început de infecţie la mâna pironită, urmează

un tratament drastic la Spitalul Glotemuch, ca şi sărmanul Alcide.

I-am telegrafiat Babacului un raport detaliat, pentru a-i aduce la cunoştinţă această senzaţională victorie. Victoria îndoliată de absenţa lui Pinaud.

Puştoaica Lola e încântată că revede Parisul.

Până atunci, mă ia de Paris.

Ne oferim o semilună de miere şi, apoi, într-o dimineaţă, ne căţărăm într-un Boeing care o să ne scuipe la loc, pe Orly.

La sfârşitul zilei, puţin cam dărâmaţi, debarcăm la Marea Cabană.

Suntem de o tristeţe îngrozitoare Béru şi cu mine. De când suntem o echipă, e prima oară că ne întoarcem incompleţi. Trecând de poarta austeră, ne dau lacrimile şi urcăm direct în biroul Babacului.

El se repede la noi.

— Ah! prieteni! Prieteni, face el, ce triumf! Ministrul vrea să vă strângă mâna. Cea mai frumoasă victorie a voastră!

— Şefu', croncăn eu, nu ne stă nouă gândul la d-al-de-astea.

— Da' de ce? întreabă o voce.

Mă uit într-un colţ al camerei. Aşezat în fotoliu, cu o havană între degete, Pinaud zis Lapinuche, zis Pin-dos, e acolo, mucalit şi zâmbitor, privindu-ne.

Grasului încep să-i pice balele pe cravată, iar mie mi se cască ochii ca nişte false găuri de privată.

— Nu! Imposibil… bâlbâi eu. E un vis!

Băbătia îşi scutură capul albit, ca să-mi îndepărteze această ipoteză.

— Totuşi, eu am ajuns primul la Paris, face el mândru. I-am şi povestit Domnului Director toate păţaniile noastre, ceea ce o să te scutească să mai scrii un raport.

— Dar cum ai scăpat?

El îşi deschide larg haina.

— Cu onoruri, face, nobil.

Într-adevăr, descopăr de-a curmezişul cămăşii lui un cordon lat de mătase verde, pe care sunt brodaţi palmieri, dromadere şi cucurbitacee.

— Când v-aţi luat valea, zice el, am început să-i lămuresc pe soldaţii din palat. Unul dintre ei vorbea marocana, ca mine. El traducea… Trupa s-a dat de partea revoluţionarilor. A doua zi, emiratul devenea republică. Ceea ce a uşurat treaba a fost fuga lui Obolan. Cum eu eram unul dintre făuritorii victoriei socialiste, noul guvern m-a decorat cu marele cordon al Dovlecelului deliberat.

Pe loc, Béru, pizmătăreţ, mormăie cu acreală:

— Tre’ să recunoaşteţi, Dom’ Director, că Pinaud ăsta a făcut în scăldătoare!

Dom’ Director, care nu apreciază defel genul ăsta de limbaj, îşi încruntă sprâncenele reprobatoare.

— Şi asta nu-i tot, continuă Băbătia. Se pare că vor să dea numele meu closetului public pe care republicanii au promis că-l construiesc în locul moscheii.

Cuprins de o emoţie intensă, se prăbuşeşte în braţele mele sughiţând:

— Ah, San-A., micuţul meu, zică toţi ce-or vrea să zică, totuşi e frumoasă gloria!

C U P R I N S

Capitolul I 7

Capitolul II 18

Capitolul III 28

Capitolul IV 46

Capitolul V 54

Capitolul VI 62

Capitolul VII 69

Capitolul VIII 76

Capitolul IX 81

Capitolul X 100

Capitolul XI 107

Capitolul XII 116

Capitolul XIII 134

Capitolul XIV 144

Capitolul XV 151

Capitolul XVI 157

Capitolul XVII 166

Epilog 172

În curând,
în colecţia SAN-ANTONIO,
numărul 6:

Splină în suc propriu

1. De la A la Z
2. Urmăriţi, prindeţi şi aduceţi whisky-ul
3. Lupul travestit în bunicuţă
4. Sarabanda răposaţilor
5. Bérurier în serai
6. Splină în suc propriu
7. Arhipelagul mitocanilor
8. Bravo, doctore Béru!
9. Vivat Bertaga!
10. Un elefant... te-ar putea înşela
11. Dă bună ziua la doamna
12. Unora le place chealã

Mai mult despre autor şi despre personajele sale pe websitul: http://www.san-antonio. ro